

БАЖ БАЖ

НЯВ

НЯВ

Іван Будз

Кіт Мавк
та його
ДЕТЕКТИВНЕ АГЕНТСТВО

В ВИДАВЕЦЬ
БУДЗ ІВАН
КИЇВ – 2020

УДК 821.161.2'06-343-93

Б90

Жодну з частин даного видання не можна копіювати
або відтворювати в будь-якій формі без письмового
дозволу видавця.

Будз Іван

Б90 Кіт Макс та його детективне агентство.

— Київ: Видавець Будз Іван., 2020. — 190 ст.: іл.

Населення невеличкого містечка потерпає від нападів банди Перевертня. Кіт-детектив Макс разом зі своїми вірними помічниками – кроликом Петиком, жабою Лізою і агентом Безем вступають у нерівну боротьбу з бандитами.

Неймовірні пригоди детективів, вкінці-кінців, закінчуються повним успіхом, хоч добитися цього виявилось дуже непросто.

УДК 821.161.2'06-343-93

ISBN 978-966-97739-2-0

© ФОП Будз І. Ф. 2020

© І. Будз, текст, ілюстрації,
художнє оформлення. 2020

Що було потім?..

А потім було таке, що краще й не згадувати. Як тільки серед гостей свята з'явився бешкетник Макс, усі завмерли. Невідомо було, що він сьогодні може встругнути. Але, як не дивно, Макс поведився дуже пристойно. Він навіть одягнений був, як личить вихованому коту. Хоча який він вихований? Ніхто й ніколи в це не повірить. Усе, що він витворяв донині, змушувало вважати його страшним бешкетником і розбишакою. І ця репутація закріпилася за ним здавна – від самого народження.

Народився Макс, соромно навіть сказати, на звичайнісінькому смітнику. Він ретельно приховував ці сумні подробиці

своїєї біографії. Але хіба можна від когось утаїти те, що написано в тебе на лобі? Нова одежа, у яку він сьогодні вирядився, нікого ввести в оману не могла. Макс міг надягати на себе будь-що та однаково залишався типом підозрілим і непередбачуваним. Тому у присутніх гостей були всі підстави очікувати, що цьогорічне свято буде повністю зіпсоване.

А Макса зараз хвилювали зовсім інші проблеми. Він шукав у великій, заповненій гостями залі Ізабеллу. Вона обов'язково повинна була сьогодні тут з'явитись. Про це йому доповів його пронирливий помічник-агент. Ще він довідався, що разом з Ізабеллою сьогодні на свято мали прийти її рідні. Ця обставина й примусила Макса взяти напрокат новий костюм, щоб не соромно було з'явитись їм на очі. Особливо він хвилювався перед зустріччю з батьком Ізабелли, який був відомим у місті адвокатом.

Незважаючи на те, що адвокат Щига походив із породи мишей, він відзначався дуже гордовитим характером. Щига мав намір віддати заміж свою молодшу доньку – тендітну мишку Ізабеллу, за свого старого знайомого – щура Дага. Даг був уже в літах, але його вік не мав ніякого значення. Це якраз менше за все хвилювало Щигу. Головне, що Даг володів безліччю фабрик, заводів та численних помість. Що й говорити, Даг був багатієм, а тому й першим женихом у місті, бо вже три роки як залишився вдівцем.

Макс про це добре знав, будучи непоганим приватним детективом. Кому ж, як не йому, було знати про всі подробиці світського життя в їхньому невеличкому містечку? Звичайно, Макс розумів, що його походження й теперішня професія не давали багато шансів на прихильність чарівної Ізабелли. Та все ж він сподівався на успіх. Хоча б тому, що знав Ізабеллу з дитинства, бавлячись із нею та з іншими сусідськими малюками в дитячі ігри.

Підвал, у якому мешкала родина Макса, знаходився неподалік від великої садиби адвоката Щиги. Граючись, малеча не раз забиралася через високу загорожу до помістя щура Дага.

Він тоді тільки-но починав свою фінансову діяльність. Слуги Дага частенько виганяли малих бешкетників із розкішного саду фінансиста, де вони потайки ласували фруктами.

Ще від тієї пори Макс незлюбив щура і щоразу намагався влаштувати йому якісь неприємності. То вималює на паркані Дага його карикатуру, а то й припише під малюнком непристойне

слівце. Даг здогадувався, чия то робота, але впіймати зловмисника на гарячому не міг.

Макс, будучи вже приватним детективом, усе ж залишався розбишакою, за що й не долюблювали його жителі міста. Ніхто особливо не вірив у його здібності детектива, і, мабуть, тому Макс сидів без роботи. Зате він мав досить вільного часу, який витрачав на збір інформації про всіх, хто його цікавив. Особливо про Щигу та Дага. А коли Макс дізнався, що фінансист намірився взяти собі за дружину його Ізабеллу, то зовсім прийшов у відчай. Він присягнувся обов'язково зловити фінансиста на якомусь злочині і надовго засадити за ґрати.

До святкової зали продовжували прибувати гості. Невдовзі в широкому отворі парадних дверей з'явилося і сімейство адвоката Щиги. Сам глава сімейства був у чорному смокінгу, гладко причесаний, а його округлі ретельно поголені щоки прямо лисніли, ще більше підкреслюючи поважність свого хазяїна.

Макс не бачив прибуття сімейства Щиги, бо його увагу

зараз привернула інша обставина. Із протилежних дверей зали якраз викотили візочка з великим святковим тортом. Візок штовхали два бульдоги в лівреях. Макса не так зацікавив сам торт, як один із бульдогів. Під лівреєю слуги Макс упізнав досить відомого бандита із шайки Перевертня. Це відкриття так здивувало його, що він навіть пропустив мить появи сімейства Щиги, хоч саме заради цього й з'явився на святі.

«Для чого Жмих (саме так звали бандита) вирядився у ліврею та удає із себе прислужника?» – здивувався Макс.

Це йому вдалось дуже підозрілим. Він знав Жмиха, як простого бандита, сліпого виконавця волі Перевертня. Він неспроможний був до якихось перевтілень, тому ліврею на кремезному Жмиху виглядала неприродно. Була вона затісною для нього й де-не-де навіть помітно потріскалась.

Візок із тортом котився назустріч сімейству адвоката. Вони якраз наближались до середини зали. За високою, широкою статурою Жмиха Макс не бачив їх. Крадькома наблизившись ззаду до Жмиха, він помітив, як у того випирає схована під лівреєю зброя. Тепер Макс остаточно переконався в тому, що ватажок шайки – Перевертень – знову готує на цьому святі якийсь сюрприз.

Ватага Перевертня відзначалась жорстокістю і давно на-

води́ла жах на жителі́в мі́ста. Особливо він полю́бляв напа́дати на горо́дян де́сь у кіно́театрах чи на ри́нках. Пограбува́вши та́ким зухвали́м спосо́бом усі́х прису́тніх, Переверте́нь зника́в та́к само рапто́во, як і з'явля́вся.

Своє прізви́сько він отримав при до́сить кумедних о́бста-
винах. У де́нь його́ наро́дження мо́лода недосві́дчена аку-
ше́рка переверну́ла лю́льку з немовля́м, і ма́люк гепну́вся на
кам'яну до́лівку. То́ді зда́лося, що він розби́вся на сме́рть, але в
це́ього дитя́ти, як вияви́лося, по́переду бу́ло ще ба́гато спра́в.
До́стеменно неві́домо, але, ма́буть, саме́ із ці́єї пори́ новона-
ро́джений незлю́бив усе́ лю́дство, і те́пер мсти́вся, як ми́г. А
що́до прізви́ська, то воно́ йому́ наві́ть подо́балось.

«Не́вже наха́бний Переверте́нь зважи́вся на гра́біж тако́го
ба́гатолю́дного зі́брання? Сьо́годні ж у ці́й за́лі зі́бралися
ма́йже всі́ жителі́ мі́ста разо́м із його́ ме́ром», – подума́в Ма́кс.

Недо́вго повага́вшись, він кину́вся до Жми́ха, що́сили

штовхнувши його на візок із тортом. Жмих, занурившись головою в торт, кумедно відфоркувався кремовими бризками. Другий власник лівреї, який також не був схожий на прислужника, почав висмикувати з-під тісної лівреї зброю. Але Макс не належав до тієї категорії котів, які спочатку добре думають, а потім уже щось роблять. Він чинив якраз навпаки. Ось і тепер, не роздумуючи, він штовхнув другого бандита на Жмиха, і вони разом, падаючи, підштовхнули візочка.

І тут Макс побачив, що візочок із тортом збив з ніг оторопілого Щигу. Адвокат гепнувся в торт, потонувши в ньому майже з головою. Бризки крему обдали фонтаном дружину Щиги і забруднили розкішне плаття переляканої Ізабелли. Макс ще встиг побачити, як Щига силкувався підвестися з торта, але знову падав туди, зовсім уже перемастившись.

Ну, а потім почалося щось неймовірне. Усі прислужники позривали із себе лівреї й зчинили стрілянину, не розбираючись де свої, а де чужі. Макс наче навіжений метався серед переляканих гостей і також стріляв. Він дуже розсердився на банду Перевертня, бо саме через них зірвались усі його сьогоднішні плани. Стрілянина могла продовжуватись довго, якби не поліцейські, що прибули на шум. Вони швидко навели порядок, заарештувавши винуватців цього безладу.

Як не дивно, але затриманим виявився один Макс, бо шайка Перевертня десь раптово зникла. Максу наділи наручники і наче злочинця повели через зал до виходу, прикриваючи арештанта від розлючених гостей свята. Вони були впевнені, що саме Макс учинив ці заворушення і не жаліли гострих, образливих слів на його адресу. Макс краєм ока побачив як Щига, вибравшись, нарешті, з торта, погрозив у його бік кулаком.

Що ж, мабуть так і повинно було закінчитись це свято. Хоча б тому, що на ньому був присутній непередбачуваний бешкетник Макс.

Відважний помічник детектива Макса

Обережно ступаючи на круглі слизькі камінці, перебирався на протилежний берег бурхливої річки кролик Петик. Він з острахом поглядав на розбурхану течію. Петик менше за все хотілося зараз опинитись в холодній воді. Але така вже в нього була вдача. Завжди, якщо він чогось не хоче – воно обов'язково трапиться. Ось і цього разу він посковзнувся й опинився по шию у воді, у найглибшому місці річки. Петик зібрався, було, позвати когось на допомогу. Але нікого близько не було, а найголовніше – він не мав права здіймати гвалт, бо повертався в місто з таємного завдання.

Петик повертався із сусіднього містечка, де виконував завдання свого начальника і партнера – детектива Макса. Він розшукував у тому містечку неспростовні докази на неправомірні дії їхнього недруга Дага. Докази такі знайшлися. Правда, їх необхідно було ще додатково перевірити, але Петик вже поспішав порадувати Макса. Він завжди, виконуючи доручення або будь-яку відповідальну роботу, дуже поспішав. Ця його поспішність часто закінчувалась для Петика конфузом. Напевне, тому серед своїх колег він постійно був об'єктом для насмішок.

Схопившись за великий слизький камінь, Петик нарешті вибрався з води, обтрусився й безпорадно озирнувся навкруги. Знаходився він якраз посередині річки. Повертатись назад було безглуздо, і мерзнути мокрим на камені також не хотілося. Петик ще раз із острахом поглянув на темну холодну течію і обережно перестрибнув на другий камінь. Переплигнувши ще на один камінець, він знову посковзнувся, задріботів кумедно лапками, навіть жалібно схлипнув і, звичайно, ще раз плюхнувся в річку. Цього разу вода накрила його з головою. Петик не вважав себе гарним плавцем. Навпаки, він панічно боявся води, тому, уже не звертаючи уваги на секретність своєї місії, голосно заволав:

– Допоможіть!
Ря-туйте-е-е!..

На його щастя неподалік у цю ранню годину рибалив старий бобер на прізвисько Стовбур. Почувши несамопитий крик і побачивши, як хтось борсається по шию у воді, Стовбур закинув потопаючому кінець довгої вудочки, розрахованої на лови великої щуки. Гачок вудочки зачепився за рукав одяжі Петика, і бобер зі спритністю досвідченого рибалки висмикнув його на берег. Ос-

кільки врятований продовжував голосно репетувати, то Стовбур ще й стукнув його по голові товстим ціпком, щоб той замовчав. Бо яка може бути риболовля після подібного крику?

– Тихо, молодий чоловіче! Чого так шуміти?.. – бобер відчепив від рукава постраждалого гачок і, нарешті, упізнав Петика. – О, та це ж наш «знаменитий детектив», – не без знущання в голосі промовив він. – Ти що, Петика, надумав купатися? Холодно ж, мабуть...

– Та до чого тут купання?! – Петик, плигаючи на місці, щоб зігрітись, почав знімати з себе мокрий одяг. – Який дурень буде купатися в такий холод?...

– Отож-бо, і я так думаю... – Стовбур взявся допомагати

постраждалому викручувати одягу.

– Я, коли хочете знати, – оправдовувався далі помічник детектива, – повертаюся з таємного завдання...

Тут він на мить затнувся, розуміючи, що так може видати їхні з Максом секрети. Але відразу ж продовжив:

– Я йду... із побачення. Розумієте?

– Так, так, чому ж не зрозуміти? Справа молода. Я також колись взяв собі дружину із сусіднього містечка, – бобер, посміхаючись, допоміг Петіку одягнутись. – Але я жодного разу не плигав у воду в одязі.

Риболовля сьогодні була зіпсована. Стовбур зібрав вудочки, відро з небагатим уловом, і вони разом попрямували до містечка.

Наступні пригоди горе-детективів

Від потужного удару дерев'яні двері готельного номеру розсипалися на дрізки, і в кімнату ввірвався спочатку яскравий промінь ліхтарика, а потім заскочив туди й сам Макс. Захоплені зненацька постояльці розгублено кліпали очима, прикриваючись ковдрами.

– Залишатись на своїх місцях! – пролунав грізний голос детектива.

Старший інспектор кримінальної поліції округу, людина вже літнього віку, і його дружина затремтіли у своїх ліжках, очікуючи найстрашнішого.

Макс увірвався сюди по наведенню свого вірного помічника Петіка. Той, виконуючи доручення детектива, дізнався, що в цьому готелі ніби збираються на таємні наради Перевертень та фінансист Даг.

Саме так! Петик упевнено доводив, що Перевертень із Дагом задумують свої зловісні плани тепер разом.

Ця новина так обрадувала Макса, що він навіть не спробу-

вав перевірити повідомлення помічника. Мас давно мріяв відшукати компромат на ненависного фінансиста. Перевертень також надто довго гуляє на волі. І ось воно – нарешті здійснилося!

Навівши пістолета на переляканого інспектора, Макс увімкнув у кімнаті світло. Картина, що відкрилася його очам, приголомшила сищика. Безпомічні немолоді люди тремтіли у своїх ліжках, прикриваючись ковдрами. Старший інспектор навіть почав гикати від переляку. Макс одразу ж упізнав старшого інспектора. Той не так давно вимагав, щоб у Макса відібрали ліцензію приватного детектива. І тільки настійливе прохання комісара поліції їхнього міста Бур, який добре знав Макса, урятувала його від неминучого безробіття.

У цю мить до кімнати ввірвався й Петик. Він також войовничо щось викрикував, розмахуючи пістолетом.

Зрештою, старший інспектор упізнав Макса та його дивака-помічника. Він перестав гикати й потягнувся до телефону. І тут Макс зрозумів, що тепер його вже ніхто і ніщо не врятує.

Відразу ж після телефонної розмови інспектора примчала поліція. У готельний номер, захакавшись, влетів комісар поліції Бур. Вислухавши від старшого інспектора все, що той думав про них із Максом, комісар негайно забрав у принишклого Макса свідоцтво приватного детектива і прогнав його геть.

Услід за присоромленим Максом кімнату залишив також укінець пригнічений Петик.

– Ось тобі твоя розвідка!.. Ось і Перевертень із Дагом!.. – примовляючи, давав тумаків спантеличеному Петіку Макс. – Через тебе, дурню, я залишився без роботи! Який сором! З мене тепер будь-який нікчема зможе глузувати...

– Легше, не бий мене по голові!.. – просився Петик. – Ти ж знаєш, що по голові бити не можна. Невже для цього важко відшукати інше місце?

– Ні, я буду бити тебе саме по твоїй дурній голові. Може, тоді ти зрозумієш, що брехати – погано, тим більше – своєму начальникові!

– А я й не брехав. Про зустріч Перевертня з Дагом я дізнався з надійних джерел, – огризався Петик.

– І що то за «надійні джерела»? – продовжував гамселити його Макс.

– Про це розповідала сорока Гриза. Ти ж знаєш її? – Петик прикрив голову пошарпаним портфелем, щоб Макс ненароком його не прибив. – Я забіг учора на ярмарок купити в неї насіння, щоб полузати в засідці. Я нещодавно вчитав у газеті, що гарбузове насіння гарно допомагає активній роботі мозку. А Гриза завжди знає про всі новини в місті...

– Знайшов кого слухати, стару сороку. Та вона таке може придумати, що нормальній істоті й у голову не прийде. – Макс нарешті перестав бити Петика. – І що, ти в засідці тепер лузаєш насіння? Ти хоч розумієш, що таким чином залишаєш сліди? Ну й помічник у мене!.. – Макс у розпачі присів на лавку.

– І чого ти так переймаєшся? – Петик влаштувався поруч із ним. Він зразу ж дістав із кишені жменю насіння й почав лузати, смачно плямкаючи губами. – Насіння може лузати будь-хто. Хіба я один у місті цим займаюсь?

– Дякую, ти мене заспокоїв, – Макс, відвернувшись від помічника, обмірковував ситуацію, що склалася. Без ліцензії йому тепер ніяк не впоратися з Дагом.

Петик, образившись на свого шефа, також відсунувся від нього на край лавки. Навколо нього дуже швидко виросла купа лушпиння, але Петик на це не звертав уваги.

Зате лушпинням зацікавився маленький кудлатий песик, що якраз вибіг з-за кущів.

– Гав, гав, – підняв галас песик, плигаючи навколо Петика.

– Відчепись від мене, малявко, – Петик відбивався від песика, але дарма.

– Добридень вам, – почули Петик з Максом хриплуватий голос.

До них із-за кущів підійшов старий пес. Він був із тростиною, у широкополій шляпі та в довгому пальто. Макс упізнав у цьому диваку колись дуже відомого, навіть знаменитого си-

щика Зага.

– Можна біля вас трішки перепочити? – Заг сів поруч із Максом, дістав із потертої шкіряної сумки люльку й задимів. – Як твої справи? – звернувся він до Макса. – Я чув, що в тебе виникли проблеми.

– Є трошки, – відповів Макс.

Він був здивований, що старий слідчий ще живий і на вигляд досить бадьорий. Про Зага давно не було ніяких звісток, тому Макс був упевнений, що той вже давно помер.

– З ліцензією в мене також траплялись неприємності, – Заг ще активніше задимів люлькою. – Я колись порахував скільки разів забирали в мене ліцензію, і вийшло рівне число – десять. А з тобою, наскільки мені відомо, уперше таке трапилось?

Макс дуже здивувався, звідки цей старий уже дізнався про ліцензію, адже її відняли у нього буквально тільки-но.

– Ти не дивуйся моїй обізнаності, – продовжував неспішно Заг. – Комісар Бур – мій давній приятель, точніше – мій учень, тому я знаю про всі новини в місті. Якщо ти не проти, то я поговорю з ним щодо твоїх проблем. Добре?

Старий, не давши опам'ятатись Максу, піднявся з лавки, дістав із кишені гарний, оздоблений сріблом нашійник і почав

підзивати песика, який зовсім замучив Петика.

– Дуже красивий нашійник, – здивувався Макс, розглядаючи справді чудову річ.

– О, я купив його в новому магазині Дага, – старий упіймав нарешті невгамовного песика, надівши на нього нашійник. – І хоча цей дзига не заслуговує на таку коштовну річ, – Заг ніжно погладив песика, – усе ж я не втримався й купив. Що ж, бувайте здорові, – попрощався старий та почвалав алеєю. Він потягнув за собою песика, якому, схоже, сподобалось знущатися над Петиком.

– Ти чув? – стрепенувся Макс. – Даг відкрив новий магазин.

Петик ніяк не відреагував на це, бо знову почав активно лузати насіння. Його відволікли від цього заняття, тому треба було надолужити прогаяне.

– Припини нарешті лузати цю гидоту! Я суворо забороняю тобі цим займатися! – уже закричав на помічника Макс. – Ти ліпше б... гриз сухарі, щоб менше було сміття!

Лузати насіння — це дуже корисне заняття

Вентиляційний хід, яким пробирався зараз Петик, був настільки вузеньким, що в ньому не тільки рухатись, але й дихати було важко. Петик відчував, що протер уже рукава на ліктях і штани на колінах. Майже годину він плазував заплутаними вентиляційними ходами нового супермаркету Дага. І головне, що цьому не було ніякого путнього пояснення. Чому вони з Максом не могли, як і всі звичайні відвідувачі зайти сюди через двері? Можна подумати, що Даг вартує при вході й очікує лише на них. Ніби в нього немає інших, більш цікавих справ.

Петик уже зібрався було повернути назад, коли почув

приглушені голоси. Через решітчасте віконце вентиляційного ходу він розгледів унизу дві темні постаті.

Через вікно з вулиці проникало світло від яскравої реклами. Один із присутніх сидів у кріслі, а інший у незручній позі, зігнувшись, стояв поруч.

– Якщо ви мені не вірите, тоді запитайте хоча б у Щиги. Цей настирний детектив і без ліцензії зможе нам значно нашкодити. Мені стало відомо, що він старанно шукає на мене компромат. А те, що трапилось на святі хіба вас не насторожує? Я не вірю, що він з'явився там випадково. Я взагалі не вірю у випадковості, коли справа стосується Макса.

Петик, звичайно, упізнав скрипучий голос Дага. Він тільки не міг розгледіти, хто сидить у кріслі, але був упевнений – це Перевертень. Петик навіть пожалкував, що зараз із ним не було Макса. Хай би впевнився, що його вірний помічник не помилявся, доповідаючи про зв'язок їхнього недруга Дага з Перевертнем.

А Даг продовжував тихо говорити:

– До мене доходять чутки, що цей нахаба хоче заволодіти прихильністю моєї нареченої – Ізабелли, а це вже не жарти. Якщо йому пощастить, то вислизне з наших точніше – ваших рук усе добро Щиги. А в нього є чим пожитись. Можете мені повірити... – Даг ще нижче зігнувся перед гостем.

– Якщо він такий уже надокучливий, тоді чому ви його терпите? – почув, нарешті, Петик голос Перевертня.

– Розумієте, тут справа делікатна, – Даг випрямився, тримаючись за попереки. Мабуть, поза, у якій він довго знаходився, далася взнаки. Та й за віком фінансист був уже не молоденьким, щоб довго стояти, зігнувши спину.

– справа в тому, – продовжував Даг, – що той кіт дуже спритний, і підступитись до нього нелегко. Мої агенти не один раз були близькими до того, щоб впіймати його. Їх виводив на ціль, як не дивно, його невдаха-помічник, який скрізь залишає за собою купу лушпиння. Але щоразу детектив спритно уникав зіткнення з моїми посланцями.

Петик, почувши про лушпиння, ледь не поперхнувся. Підслуховуючи розмову, він не міг сидіти без діла, і, як завжди, лузав насіння.

Почувши якийсь шурхіт під стелею, співрозмовники затихли.

– Мабуть, мишка десь шкребеться, – здогадався Даг.

– У вашому новому супермаркеті вже завелися миші? – недовірливо відгукнувся Перевертень, піднімаючись із крісла.

– Апчхи! – почулось знову зверху, і Перевертень, уже не роздумуючи, схопив стілець і жбурнув ним на голос.

– Ой-йой-йо-о-о-ой! – закричав Петик, падаючи прямо на голови оторопілих Дага з Перевертнем.

Крісло все-таки розбило решітку вентиляційного вікна. Втім, падав Петик вниз не один. За ним сипалась лушпина від насіння, засипаючи очі двом свідкам цієї пригоди.

Швиденько підхопившись, помічник детектива поспішив до дверей, але вони виявились зачиненими. Не роздумуючи, він відштовхнувся від дверей і стрімголов кинувся повз Дага з Перевертнем до вікна, а через відчинене вікно – на вулицю...

Звичайно, шкода, що в Петика не було часу на роздуми. Інакше він не плигав би у вікно, яке знаходилось аж на десятому поверсі будівлі. Але тепер вже нічого не вдієш.

«І що вони там говорили про помічника Макса та якісь купи лушпиння? – ще встиг, падаючи, подумати Петик. – Невже вони мали на увазі мене? Ні, я про лушпину доповідати Макс не буду...»

Страшений гуркіт від падіння кмітливого помічника детектива розбудив, мабуть, половину міста. Бо впав Петик не на якісь там пухнасті подушки. Він, пробивши покрівлю одноповерхової прибудови, гепнувся на купу музикальних інструментів, що належали муніципальному оркестру. Урятувало Петика те, що він спочатку впав на великого барабана, здійнявши гуркіт та деренчання мідних тарілок. Потім уже, підскакуючи, він покотився по клавішах роялю, звук яких по силі не поступався гуркоту барабана. Петик в тій музиці навіть уловив якусь мело-

дію, та прислуховуватись до неї не було часу.

Із вікна, з якого він випав, почулися постріли. Тримаючись за кишені, щоб не розгубити залишки насіння, Петик вибіг на вулицю.

За рогом будинку на нього вже чекав Макс. Постріли не змовкали, тому вони швиденько заховались у кущі.

– Що там трапилось? – почав допитуватись Макс, міцно втримуючи Петика, який усе ще поривався кудись бігти. – Ти здійняв такий тарарам, що розбудив, мабуть, усе місто!..

– Що трапилось, що трапилось!.. – Петик, зрештою, заспокоївся і відразу ж дістав із кишені жменю насіння. – Ти, послаючи мене на завдання, міг би добре все продумати! Знаєш, які в Дага вузьенькі вентиляційні ходи? Він, мабуть, навмисне зробив їх такими тісними, щоб я не зумів пролізти. А як там душно, ти хоч здогадуєшся? Отож-бо...

– Мені не цікаво слухати про твої власні проблеми. Розповідай швидше, що ти там чув та кого бачив.

І Петик із задоволенням почав розповідати, яку невиправну помилку зробив тоді Макс, караючи його за повідомлення про зв'язок Дага з Перевертнем. У нього ще й досі ниє потилиця від тумаків. Зараз там, нагорі Петик бачив своїми очима, як вони удвох розмовляли і чув, як вони домовлялись знешкодити його – Макса.

– Ти нічого не плутаєш? Вони розмовляли про мене? – Макс струсив із себе лушпиння від насіння. – Може, ти через своє лузання недобре щось почув? Я чомусь упевнений, що ти й там залишив гори лушпини?...

– Я прекрасно все чув, і не чіпляйся до мого насіння! – Петик, лузаючи, ще гучніше почав плямкати. – Говорили вони тільки про тебе, так що можеш чекати неприємностей. Невідомо, чому через тебе і я повинен страждати. Грошей ти мені за роботу давно вже не виплачуєш. А тепер, коли тебе залишили без ліцензії, і поготів не будеш платити. Тоді, хоч не забороняй мені лузати насіння. Якби не воно, то мені довелося б знову розпочати палити. А ти ж повинен знати, як це шкідливо для здоров'я! І взагалі, ти хоч трошки турбуєшся про здоров'я своїх підлеглих?

– Перестань верзти всяку нісенітницю, – відповів Макс, напружено роздумуючи над повідомленням Петика. – Ми приготуємо для Перевертня добру пастку. Пішли звідси.

Пастка для Перевертня

Сонце пекло немилосердно, і Петик хотів закричати від болю – такі страждання спричиняли йому опіки. Але ні кричати, ні взагалі рухатись він не мав жодної можливості, бо був міцно прив'язаний до стовбура поваленого на землю дерева. І взагалі, йому поки що треба було помовчати. Від голови Петика ген аж до асфальтової дороги тягнувся струмочок із його насіння. Усе це було частиною хитро задуманої Максом пастки для Перевертня та його ватаги. І хоч як Петик пручався та протестував проти такого «мудрого» плану, але Макс наполіг на своєму.

Їм стало відомо, що недалеко від цього місця, біля високого розлогого дубу завжди збираються на таємні зібрання Перевертень та його хлопці. Саме тут вони задумують усі свої підступні плани. А доріжка з насіння мала збити їх з пантелику

та заманити саме сюди, до поваленого дерева. До того ж, як тільки вони повиходять із машин, Петик повинен здійняти шум, щоб напевне привернути їхню увагу.

Звичайно, можна було його й не прив'язувати до стовбура, та все ж так надійніше, наполягав Макс, щоб він, Петик, злякавшись, чого доброго, завчасно не втік.

Те, що план Макса мав свої недоліки, Петик підозрював із самого початку, а тепер переконався в цьому остаточно. До стовбура, ніби граючись роздвоєним язиком, підповзала довга, з великою головою змія. Вона, схоже, давно угледіла Петика й вичікувала слушної нагоди, щоб зайнятися ним. А може, усього лиш чекала обідньої пори, суворо дотримуючись режиму дня.

Хай там як, але змія наближалася, і Петик подумав, що давно треба було знайти собі іншого начальника. Від Макса одні неприємності, якщо загрозу потрапити на обід отакій зміюці можна назвати просто неприємностями. Петик вже не раз у скрутні хвилини давав собі обіцянку знайти іншу роботу, та все ж продовжував покійно виконувати чергове «геніальне» доручення Макса.

– Ма-а-акс! – тихо подав голос Петик. За їхнім планом кричати було ще зарано. – Макс, ти де?.. – уже голосніше позвав він товариша, але відповіді не дочекався.

Змія, не поспішаючи, заповзла на стовбур, вповзла на голову Петика й на хвилину завмерла, вглядаючись у свою жертву.

Вона ніби хотіла впевнитися, що отримала сьогодні на обід щось симпатичне, на відміну від учорашнього дня, коли змушена була задовольнитись худим противним хом'яком. Петик від переляку не міг навіть пікнути. Він, наче загіпнотизований, вирячивши очі та не закриваючи рота, дивився на змію.

А їй отакій кумедний вигляд сьогоднішньої жертви сподобався. Рептилія нахилилася до відкритого рота Петика і почала уважно розглядати, що там усередині робиться. Потім довгим язичком залізла йому в рот, ніби перелічуючи зуби, і навіть спробувала добратися до горла.

У цю хвилину Петик остаточно вирішив, що потурати більше примхам Макса не буде. Хай він сам удостоїться подібних пригод, виконуючи свої ж «наймудріші» задумки!

Змія, на щастя, передумала залазити до рота жертви. Можливо, її налякали гострі зуби Петика. Вона спочатку забралась йому під піджак, а потім залізла й під сорочку. Схоже, що ця схованка їй сподобалась, і вона, звернувшись у клубок, вирішила трохи тут перепочити. Треба думати, здогадалася, хитра, що її жертва, будучи прив'язаною, нікуди не дінеться, тому з обідом не поспішала.

Петик не смів і поворухнутись. Він продовжував лежати з роззявленим ротом, не наслідуючись потривожити змію.

Над його відкритим ротом у цей час закружляли два чорних джмелі. Вони шукали собі зручну нору, в якій можна б було влаштувати гніздо, і схоже, ця нора їм сподобалась. У ній зручно буде відкладати мед та розводити сім'ю. Джмелі, звичайно, залетіли до рота Петика, залишивши там добутий нектар. Трішки перепочивши, вони полетіли знову за нектаром.

Недалеко, на асфальтовій дорозі зупинився кортеж легкових авто. З машин повиходили озброєні охоронці Перевертня. Із найдовшого, схожого на автобус лімузина вийшов і їхній хазяїн. Він смачно потягнувся, позіхнув і... раптом побачив на узбіччі дороги купу лушпиння. Перевертень так здивувався, що продовжував стояти з відкритим ротом. Він зрозумів, що десь недалеко повинен знаходитись помічник детектива Макса – відомий любитель полузати насіння.

Доріжка з лушпиння тягнулася в поле, у напрямку старого дуба. Це Перевертню здалося дивним і навіть підозрілим. Він, кивнувши своїм підлеглим, щоб ішли за ним, попрямував тією доріжкою в поле. Пройшовши сотню метрів, вони побачили повалений стовбур дерева, а на ньому – справді, Петика. Ця знахідка дуже порадувала Перевертня. Він давно шукав нагоди поквитатись із цим надокучливим кролем. Уже не роздумуючи, він із підручними кинулися до стовбура.

Саме на це й розраховував Макс.

Зробивши кілька кроків, бандити провалились у старанно замасковану гілками та бур'янами велику яму.

– Ой-ой-о-о-о-о-ой!.. – почулось багатоголосся з ями. І відразу ж звідтіля пролунала безладна стрілянина.

Бандити здійняли такий галас не тільки тому, що яма виявилась глибокою. Ні. На них там чекав сюрприз. Макс із напарником усю ніч перед цим ловили в полі їжаків і до ранку назбирали їх мішка чотири. Тому зараз все дно в ямі було всіяне колючими клубками.

Стрілянина та зойки потерпілих розбудили, нарешті, змію. Вона, позіхнувши, виповзла з-під сорочки Петика, ще раз перевірила, чи надійно він прив'язаний, і неспішно поповзла до ями.

Поява змії на краю ями справила на бандитів сильне враження. На мить вони навіть перестали стріляти. А коли вона, зрадивши такому багатому обіду, заповзла в яму, то крики і стрільба відновились ще з більшою силою.

У цю хвилину Макс підбіг до стовбура й швиденько розв'язав Петика. Звільнившись від мотузки, Петик виплюнув із рота залишене джмелями добро й накинувся на свого начальника:

– Щоб я ще колись послухався твоїх вигадок!.. Мене...

мене мало не проковтнула змія, наді мною познущались якісь божевільні джмелі, а ти сидиш у бур'янах, і хоч би що!

– Нічого, Петіку, не переймайся так, – заспокійливо відповів Макс. – Бачиш, усе скінчилось, як я задумав.

– Як задумав?... А змія – це також твоя задумка?

– Змія з'явилась якраз вчасно. Вона допомогла нам не менше, ніж їжаки.

Друга пастка для Перевертня

Дерево, на вершині якого сидів Петик, почало розгойдуватись від вітру, що раптово звідкись з'явився.

«Звідкіля він тільки взявся? – сердився помічник детектива на вітер, тримаючись за гілку й з побоюванням поглядаючи вниз. – Даремно я так високо забрався. Макс завжди придумує завдання, які ставлять мене в скрутне становище!»

Він мусив залізти на це дерево, щоб спостерігати за дорогою – чи не наближаються машини.

Але, щоб побачити, чи наближається кортеж машин, не обов'язково було Петіку кудись залазити. Машини й так здіймуть такий гул і таку пилюку, що буде видно за три кілометри.

Але Макс любить перестраховуватись, тому й змусив Петика залізти на дерево якомога вище. Сам він зараз сидів за великим каменем у засідці, теж уважно спостерігаючи за дорогою.

Справа в тому, що цією дорогою мав проїхати Перевертень, направляючись до невеличкого селища, яке знаходилось за пагорбом. У селищі зараз переховувалась Ізабелла. Вона змушена була втекти з дому, не бажаючи погоджуватись на заручини з Дагом. І звісно, це відбулося за активного сприяння Макса.

Макс ніяк не міг второпати, як Перевертень дізнався про місце знаходження Ізабелли. А потім здогадався, що про це когось розповіли молочниці, які щодня їздять із селища в місто, на ринок торгувати молоком.

Хай там як, але до зустрічі з ватагою Перевертня він мусив приготуватися. Ізабеллу довелося відвезти в сусіднє селище, а для гостей знову була приготована пастка.

Автомобілі з'явилися із-за повороту так несподівано, що Макс навіть на хвилину розгубився. Він поглянув на дерево, дивуючись, чому Петик мовчить, не подаючи ніяких сигналів. Йому здалеку важко було розгледіти, що там робиться з помічником, але Макс був упевнений, що Петика знову відволікла його пристрась до лузання насіння.

Та цього разу він помилився. Петика зараз було не до лузання. Гілляка, за яку він тримався, обломилась ще до появи машин, і Петик давно вже повинен був упасти з дерева. Його врятували великі кишені, точніше одна кишеня. Петик зачепився кишенею за сучок і тепер висів високо над землею, благуяючи долю, щоб не відвернулася від нього в цю скрутну хвилину. І доля, як бачимо, не відвернулася. А, можливо, доля тут ні до чого. Всього-на-всього кишеня була пришита на совість і сучок виявився міцним.

Як на біду звідкись прилетів дятел. Птах гарний, але має погану звичку довбати міцним дзьобом усе підряд. Він безцеремонно сів Петика на голову і декілька раз дзьобнув його в лоба. Тут Петик ще раз переконався в справедливості народної поговірки, що біда, зазвичай, приходиться не сама. Дятел про цю поговірку нічого не знав, бо ще раз добряче дзьобнув свою жертву.

Петик зібрався вже позвати на допомогу Макса, та в цю хвилину під ним промчав кортеж машин Перевертня, здійнявши величезний стовп пилу.

– Апчхи-и-и! – голосно чхнув Петик, від чого сук обломився, і він полетів униз, у самісіньку гущу пилуки. – О-о-ой! – голосно заверещав помічник детектива. Але ніхто зараз не міг прийти йому на допомогу, бо всі були дуже зайняті.

Макс напружено спостерігав за автомобілями, які зупинилися недалеко від нього. Їх пасажири, у свою чергу, уважно придивлялись до доріжки з лузаного насіння, яка вела кудись у

кущі.

– Вони знаходяться там! – Перевертень, показав на до-
ріжку з насіння.

Він наказав, щоб усі їхали за ним, і його машина рвонула в
кущі...

Що було потім, ліпше не розповідати, бо, почувши це,
малі діти не зможуть заснути. За тими кущами брало початок
глибоке провалля, а де воно закінчувалось могли розповісти
тільки самі постраждали. Хто вцілів, звичайно.

Страшений гуркіт машин, що падали у провалля та жах-
ливий крик їхніх пасажирів ще довго відгукувався в лісі луною.
Цей крик було чутно навіть у найвіддаленіших селищах.

У порівнянні з тим криком, крик помічника детектива, що
борсався в пилюці, був схожим на слабенький писк комара.

– До яких пір, скажи, будь ласка, я маю терпіти таке зну-
щання над собою!? – накинувся Петик на Макса, коли той на-
решті прибіг до нього на поміч.

– Ти нічого собі не пошкодив, Петику? – не звертаючи
уваги на справедливе обурення напарника, запитав стурбо-
вано Макс.

– Пошкодив, і навіть дуже! – продовжував обурюватись
Петик. – Подивися на мене, і сам побачиш!

І справді, він виглядав зараз не кращим чином. Обірвана
кишеня, подряпане обличчя, весь у пилюці, а на лобі крово-
точили рани від залізного дзьоба навіженого дятла.

– Наступного разу сам полізеш на дерево, – не міг заспо-
коїтись Петик.

– Не ображайся, друже. Наступного разу вже не буде.
Бачиш, як знову допомогло нам твоє чудодійне насіння? –
Макс кивнув на кущі. – До речі, у тебе не залишилось його хоч
трошки? Дай і мені полузати. Тепер я вірю, що це справді дуже
корисне заняття.

– Ти, мабуть, глузуєш? – почав обтрушуватись від пилуки
Петик. – Мені зараз зовсім не до жартів...

– Ні, не глузую. Ти молодець, Петику. – Макс смачно

плямкав губами, лузаючи насіння. – Я ще раз упевнився, що без твоєї допомоги не зумів би провести жодної успішної операції. Ти помітив, що нам в останній час таланить? Я думаю, що після сьогоднішнього програшу Перевертень не скоро прийде до тями. Жаль, що разом із ними не було Дага.

– А чому ти такий упевнений? – Петик глянув на куці. – Може, він якраз був із ними.

– Ні, Даг не такий дурень, щоб роз'їжджати в машині разом із Перевертнем. Для Дага ми повинні придумати щось більш хитре...

– Тільки цього разу без моєї участі. Добре?...

– Що ти, що ти, Петіку. Без тебе в мене нічого не вийде. Тим часом крик у проваллі затих.

І у ту ж мить звідти почулися вибухи. Мабуть, то вибухали бензобаки ушкоджених автомобілів.

З водоспадом треба поводитись обережно

Гуркіт Піхонського водоспаду було чутно здалеку, тому Макс направив автомобіля прямо на цей шум. Звичайно, водоспад його не дуже цікавив, та й часу зараз не було милуватися красою навколишньої природи. Він мусив, поки не стемніло, дібратись до місцевого пансіонату, який знаходився поруч із водоспадом.

Пансіонат розмістився за високою огорожею з колючим дротом зверху. Густий ліс навколо та безлюдна місцевість давали привід думати, що заклад цей був не зовсім звичайним.

Макс, зупинивши автомобіль біля широких металевих воріт, посигналив. Маленьке віконце у воротах відчинилося і звідти виглянуло суворе обличчя охоронця.

– Будьте ласкаві, пропустіть мене, – привітно звернувся до охоронця Макс. – Мені необхідно побачитись з однією з ваших пацієнток.

Охоронець ще більше скривив і без того перекошене обличчя й, не промовивши ані слова, зачинив віконце. Макс вийшов з машини, підійшов до воріт і погрюкав у них кулаком, але марно. Віконце більше не відчинялося.

«Невже я даремно сюди приїхав?» – подумав детектив.

Спересердя він грюкнув у двері воріт ногою, але результат був такий же.

На вулиці почало смеркатись. Макс прийняв єдине вірне в даному випадку рішення – коли стемніє, спробувати таємно забратись до пансіонату через огорожу. А зараз заховати машину в заростях лісу та нишком розвідати, у якому місці огорожі було б зручніше здійснити свій план.

Ніч опустилася на землю якось раптово. Макс ще не встиг обстежити й половини огорожі, але встиг відшукати більшменш зручне місце. Недалеко від огорожі розрісся високий клен. Макс спритно заліз на нього, забрався на гілляку, що

була найближче до огорожі і... на хвилинку зупинився. Він за-сумнівався, чи вистачить у нього сил, щоб переплигнути через огорожу, не зачепившись за колючий дріт.

«Шкода, що я Петика не взяв із собою, – подумав Макс. – Він, звичайно, залишив би тут сліди від насіння, але плигати отак, невідомо куди Петик все ж більший за мене мастак».

Відштовхнувшись, Макс усе-таки перестрибнув через огорожу. Там на нього чекав неприємний сюрприз. За огорожею була глибока калюжа. Плюхнувшись у те місиво, Макс перелякав гусей, які там дрімали. Гуси здійняли страшений лемент, а старий гусак навіть боляче дзьобнув порушника їхнього спокою в тім'я.

У будівлі відразу ж засвітились вікна, а в глибині подвір'я голосно загавкали собаки. Макс, відштовхнувши гусака, кинувся попід огорожею шукати якоїсь схованки. Собачий гавкіт стрімко наближався. Завдяки світлу від вікон утікач мав змогу розрізнати дерева та кущі, щоб не наштовхнутись на них. Усе ж він наштовхнувся, щоправда, не на дерево, а на якусь комірчину. Двері комірчини від удару відчинились, і Макс упав усередину, опинившись на чомусь м'якому. Те м'яке зарухалось, тихо зарохкало й обнюхало незваного гостя мокрим, слизьким рильцем.

Макс зрозумів, що потрапив до свинячого хлівця. Він ще раз пожалкував, що не взяв із собою свого вірного помічника, адже Петик, як ніхто інший, підходив для подібних нестандартних ситуацій.

Затаївшись за широкою спиною свині, Макс прислухався до звуків ззовні. Він пригадав обличчя охоронця й подумав, що, мабуть, краще мати справу зі свинею, ніж із таким типом. Дотягнувшись до дверцят, Макс прикрив їх, що було не зайвим, бо відразу ж після цього на дверцята почали кидатися собаки.

Невдовзі до хлівця підбігли охоронці й оточили його з усіх сторін. Один з них, відчинивши двері, посвітив усередину ліхтариком. Сморід від свинячого житла вдарив йому в носа, і він,

гідливо скривившись, зачинив двері. Макса охоронець бачити не міг, бо той лежав за свинею, заховавши обличчя в її жорстку шерсть.

Трохи потоптавшись біля хлівця, переслідувачі побігли далі, а за ними віддалявся й собачий гавкіт.

Свиня знову тихо рохнула. Повернувши голову, вона ще раз обнюхала свого гостя.

«Добре, що Петик не бачить мене зараз, – подумав Макс, відвертаючи від себе рило допитливої свині. – І чому я поїхав сам, коли у мене для подібних справ є помічник?»

Він відсунувся ще далі від свині, а вона навпаки, почала тупитися до нього, відчувши споріднену душу.

– Тьху, – сплюнув Макс. – Відчепись від мене, брудна тварина. Чого тобі треба? – уже викрикнув він.

Свиня, ніби розуміючи його, ще раз тихенько зарохкала. Схоже, що вона зраділа такій компанії. Відсовуючись, Макс від-

чув за спиною стіну й зрозумів, що треба змиритись зі своєю долею. Свиня, тихенько рохкаючи, притулилася до нього, кілька разів ніжно кувікнула та спокійно заснула.

«От потрапив у халепу, – подумав Макс, затуливши носа, щоб не задихнутись від «пахощів» конури. – Я тут довго не витримаю».

Але куди було подітися? Надворі все ще гавкали собаки і продовжували щось викрикувати охоронці. Трішки розслабившись та зігрівшись біля свині, Макс також задрімав і навіть заснув. Йому наснилася Ізабелла, яку він уже давно не бачив. Він із ніжністю обнімав і цілував Ізабеллу, а вона у відповідь, як не дивно, чомусь по-свинячому рохкала.

Прокинувшись, Макс побачив, що обнімає та цілує свиню. Він знову сплюнув від огиди й вибіг із хлівця надвір. Там було ще темно. Макс, крадучись, направився до ближнього вікна будівлі, маючи намір усе ж відшукати потрібну йому пацієнтку спец-лікарні.

Справа в тому, що він учора, риючись у старих архівах міської лікарні, натрапив на документ, який дуже його зацікавив. Це була довідка, видана громадянці їхнього міста Дразі Антоніні в тому, що вона пройшла обстеження у клініці при лікарні й визнана хворою на епілепсію. Там же він знайшов фотокартку хворої, на якій вона була із сином. Мабуть, фотокартку вийняли із сімейного альбому. На зворотній стороні фотокартки Макс прочитав надпис: «Дорогому моєму синочку Павлику, на день твого десятиріччя. Мама».

Макса тоді наче струмом ударило. Він почав пригадувати, звідки знає це прізвище і нарешті пригадав. Павлик Драга – це ж справжнє ім'я його недруга – Перевертня. Виходить, що мати Перевертня захворіла і може знаходитись десь у лікарні. Макс ще з більшою наполегливістю почав ритися в архівних документах і таки знайшов. Антоніна Драга була переведена до спец-лікарні їхнього округу. Там же він відшукав і адресу лікувального закладу.

Максу дуже захотілось побачитися із цією особою. Він від-

чував, що тут його чекають неабиякі несподіванки. Макс так поспішав виконати це завдання, що не встиг навіть нікого попередити про свій від'їзд. Звичайно, він знав, що поспішність може призвести до зворотних результатів, але не міг себе стримати. Макс обережно заліз на підвіконня і тихенько проник через напіввідчинене вікно всередину приміщення. То була кухня. Ніби в підтвердження цьому він ненароком наступив на піднос із посудом. Піднос під його вагою поїхав по столу, а потім усе разом звалилося на підлогу. У тиші приміщення це падіння пролунало наче вибух бомби.

Одразу ж за дверима почулись голоси. Макс, не роздумуючи, заплигнув у великий казан, вмонтований у плиту. Він ще встиг накритись зверху кришкою. До кухні вбігли охоронці. Понишпоривши по всіх закутках, вони зупинилися якраз поруч із плитою.

– Яка сьогодні видалася неспокійна ніч, – почув Макс голос одного з охоронців. – Давно вже в нас не було такого переполоху.

– Так, але я думаю, що даремно турбуватися не слід. Ніхто не зумів би непоміченим забратися на територію. А тут, на кухні, мабуть, кішка десь блукає, – відповів його напарник.

Макс сидів у ще гарячому після приготування їжі казані, розуміючи, що довго тут не витримає.

– Учора знову весь день репетувала наша бабця з 45 палати, – продовжував розмову перший охоронець. – Санітари ледве заспокоїли її.

– А, це та, як її прізвище... Драга?... – відгукнувся другий охоронець.

– Вона, вона. Ця Драга найнеспокійніша пацієнтка в лікарні. Усі інші поводять себе пристойно, а вона – наче очманіла...

Погомонівши, охоронці направилися до виходу. Невдовзі їхні кроки стихли, а Макс нарешті вибрався з казана й тихенько вислизнув із кухні. За ним несподівано ув'язалася велика сіра кішка. Мабуть та, про яку говорили охоронці. Вона терлася об

його ноги й голосно нявкала.

– Іди геть від мене! – майже закричав на кішку Макс.

Тихенько відхиливши двері палати з номером 45, Макс наштовхнувся там на мешканку палати, яка ніби чекала на нього. Отримавши несподіваний удар по голові чимось схожим на праску, Макс мало не звалився на підлогу, але, схопившись за нападницю, устояв. Зараз сищик був схожим на боксера, що перебував у нокадауні й чіплявся за противника, щоб не впасти. Після цього мешканка 45-ої палати, щось бормочучи, схопила Макса за вухо.

– А-а-а-й!.. – несамовито заверещав детектив, відштовхуючи нападницю від себе. Вухо йому вдалося врятувати, але вона, наче дика кішка, знову кинулась в бій.

Зрештою, Макс змушений був застосувати один із прийомів самбо, після чого мешканка 45-ої палати обм'якла та тихенько сповзла на підлогу.

«Охоронці говорили правду про неї, – подумав Макс. – Вона справді якась шалена».

– Хочете цукерку? – несподівано запитав він, достаючи з кишені карамельку. – Не бійтеся мене. Я не заподію вам ніякого зла. Мені лише треба поставити вам кілька простих питань. Якщо ви відповісте на них, тоді я обіцяю, що скоро заберу вас звідсіля додому.

Хвора неначе заспокоїлась. Вона піднялась з підлоги, сіла на ліжко і тихо запхикала, смокчучи цукерку.

– Вас звати Антоніна Драга?

Стара ствердно кивнула головою.

– Ви пам'ятаєте свого сина Павлика?

Почувши ім'я сина, вона стрепенулася й швидко заговорила:

– Ви знаєте мого дорогого синочка? – Я так давно його не бачила. Чому він не приходить навідати мене?

– Він прийде, прийде, заспокойтеся, – Макс ще понишпорив по кишенях, але карамельок більше не знайшов. – Може, ви хочете, щоб він прийшов із батьком? – чомусь запитав Макс.

– З Дагом?.. Я не бажаю його бачити після того, як він за-проторив мене в цю лікарню!

Макс ледве не впав, почувши таку новину. Виходить, що Даг був Перевертню за рідного батька? Оце сюрприз...

– Ти приведеш до мене мого синочка? – попросила старенька. – І не забудь прихопити із собою ще таких смачних цукерок.

– Добре, добре, обов'язково приведу, – поспішив попроситися зі старою Макс.

Пора було забиратись звідсіля, бо надворі почало розвиднюватись. Макс скористався тим же вікном і благополучно вибрався назовні. Ховаючись попід огорожею, він проминув знайомий свинарник, відшукав калюжу, у якій ще дрімали гуси й почав дертися на огорожу. Він, мабуть, довго би вовтузився, але його знову угледів старий гусак. Розчепіривши крила та з гучним: «Га-га-га», гусак накинувся на детектива. З переляку Макс перемахнув через огорожу, наче молодий олень, і впав там у зарості колючок. Швиденько схопившись, він кинувся бігти до лісу, але несподівано на когось наштовхнувся.

– Макс, це ти?.. – почув він голос свого першого помічника, якого так часто сьогодні згадував. – Де ти так забруднився?

– Не задавай безглузвих запитань! – роздратовано відповів помічникові Макс.

Він кинувся шукати поміж дерев свою машину.

Петик, звичайно, поспішив за ним, дивуючись жалюгідному вигляду шефа. Заплигнувши в машину, Макс швиденько завів мотора. Петик ледве встиг також заскочити в салон услід за ним. Він ще ніколи не бачив свого начальника таким переляканим.

– Що з тобою, Макс? – знову почав він допитуватись.

– Краще скажи, як ти тут опинився? – відповів Макс питанням на питання, вирулюючи машину на дорогу й продовжуючи боязко озиратися.

– Що означає – «як опинився?» – Петик навіть здивувався

цьому запитанню. – Я вчора знайшов перед дверима нашої контори лікарняну довідку на ім'я якоїсь Драги. Там же я прочитав адресу, де вона може знаходитись, і ось поспішив тобі на підмогу. А з тобою що робиться? – він скривився від запаху, що заповнив весь салон автомобіля.

– Мені спочатку треба десь відмитися, а потім поговоримо про справи, – Макс, усе ще озираючись, надавлював на газ.

– А що тут довго шукати? – гундосив Петик із затуленим носом. – Он, поряд шумить водоспад, а це означає, що там має бути річка...

– Річка? – перепитав Макс. – Звичайно ж, річка. Як я сам до цього не додумався?... – Він вирулив автомобіль в бік нестихаючого гуркоту водоспаду.

Річка з'явилась за пагорбом зненацька, тому Макс ледве встиг загальмувати машину. Він миттю вискочив з машини, швиденько скинув із себе брудний одяг і кинувся у воду, пірнувши з головою.

Петик, будучи вірним помічником, також заплигнув у річку за начальником, хоч йому саме зараз купатися в холодній воді потреби не було.

– Бр-р-р-р-р!.. – винирнув на хвилину з води Макс і знову пірнув.

– Бр-р-р-р-р!.. – винирнув Петик і також пірнув.

Вони ще декілька раз пірнали, виринали й знову пірнали, аж поки Макс не помітив, що течія річки прискорилась. Водночас вони почули, що шум спадаючих потоків води також посилився і схоже, водоспад був зовсім близько.

– Назад! Назад! – закричав Макс і почав щосили гребти проти течії, але було вже пізно.

А переляканий Петик і кричати вже не міг. Він вкотре пожалкував, що не зумів знайти собі іншого начальника. З Максом він натерпівся багато біди, а сьогоднішня пригода буде, мабуть, уже останньою. Єдине, що його втішало, так це те, що Максусу також було зараз не солодко.

Про що в цю мить думав сам Макс, уже не має значення, бо гуркітлива стихія поглинула його й понесла кудись униз. Макс побачив свого помічника, який також падав у прірву, щось голосно репетуючи. І ще Макс згадав, що саме Петик першим запропонував скупатись у цій річці.

«Треба буде оголосити йому сувору догану й утримати із зарплатні штраф за отаку пропозицію...» – встиг ще подумати детектив.

Жаба-меломанка

Велика жаба із цікавістю розглядала дивне бездиханне створіння, обмотане густими водоростями. Це страховисько винесла на берег течія річки. Жаба не могла вирішити, що робити зі своєю знахідкою. Якби ця істота була трохи меншою, хоча б як муха, тоді можна було б її з'їсти. А так – і кидати шкода, і використати якось неможливо. Жаба на всяк випадок вистрілила язиком у свою знахідку, облизавши її з усіх сторін, і відчула, що воно зовсім не їстівне, навіть огидне. Засмутившись, вона хотіла вже плигати далі вздовж річки в пошуках обіду, та в цю хвилину створіння застогнало і розплющило очі. Жаба з цікавістю нахилилась ближче до нього та зразу ж відскочила, бо воно зарухалось і, побачивши її, страшенно заверещало:

– Геть! Геть від мене, зелене страховисько!..

Макс завжди з огидою відносився до жаб та різних плазунів. Він ніяк не міг уторопати, де зараз знаходиться. Пригадавши водоспад, Макс подумав, що повинен знаходитись десь у Раю, а може – у пеклі, що було б ближче до істини. Не таким уже праведником він був за життя, щоб сподіватись на тепленьке місце в Раю. Та побачивши перед очима величезну жабу, він зрозумів, що знаходиться десь ще в гіршому місці, ніж пекло. Продовжуючи верещати, детектив звільнявся від чіпких пут водоростей.

– Чого ти репетуєш так, Макс? – почув він голос свого вірного помічника. – Ти що, злякався водоростей?

Петик стояв перед начальником увесь голий, бо в тому вирі стихії загубив останній предмет одягу. Макс також був не ліпше зодягнутий. Те, що колись називалось трусами, тепер схоже було на маленький обірваний клаптик матерії.

– Справа не у водоростях, а ось... у ній, – Макс кивнув на спантеличену жабу, що продовжувала розглядати їх обох. – Вона мало не зжерла мене. Якби я вчасно не закричав, то...

– Що, жаба хотіла тебе з'їсти? – Петик, тримаючись за живота, голосно засміявся. – Я думаю, що все буде навпаки – це ми її з'їмо, якщо негайно не відшукаємо більш вишукану страву. Я після всіх цих подій дуже зголоднів. Екстремальні ситуації завжди чомусь збуджують апетит. – Петик, ще раз глянув на жабу. – У світі, знаєш, існують народи, які тільки жабами й харчуються.

Він досить спритно зловив жабу, але, не маючи, куди її прилаштувати, простягнув Максу.

– Ти зовсім із глузду з'їхав! – закричав на нього Макс. – Ще чого не вистачало, щоб я жабами харчувався...

– Ну, як знаєш, а я все ж візьму її із собою, – Петик завернув жабу в широкий лист лопуха. – Дуже вона велика та жирненька.

Звідкись здалеку вони почули дитячий сміх і хлюпання

води. Забравшись на невисокий пагорб, Петик з Максом побачили... одяг, що в безладі валявся на траві. Власники одягу – два підлітки – зараз купалися в річці.

Переглянувшись, детективи подумали одне й теж. Вони схопили одягу й швиденько одягнулися, залишивши дітям одні труси, щоб не бути зовсім нахабами. Поглянувши один на одного, Макс із помічником мало не зареготали. У цьому одязі вони виглядали переростками, але тепер можна було вже з'явитись на люди.

Недалеко, між двома пагорбами виднілось селище, і браві сищики попрямували саме туди. Петик ніс із собою й жабу. Для чого вона була йому потрібна він і сам не знав, але схоже, що жаба йому чимось сподобалась.

У селищі їх зустріли не дуже привітно, особливо собаки. Побачивши двох дивних переростків, жителі здивовано знизували плечима, а собаки рвалися на ланцюгах, явно бажаючи прогнати прибулих незнайомих.

Макс і Петик зупинились на майдані в центрі села, і їх одразу ж обступила зацікавлена юрба. Жаба вислизнула із рук Петика, але він зразу ж схопив її та надавав стусанів за неслухняність. Діти, побачивши це, засміялися, а дорослі ще більше насупилися. Вони подумали, що прибулі незнайомці знущаються над ними, показуючи звичайнісіньку жабу, яких у їхній річці безліч.

Петик швидко вловив настрої дорослих поселян. Він опустил жабу на землю й, нахилившись до неї, почав щось насвистувати. Жаба спочатку хотіла дременути геть, але свист її зацікавив. Їй, схоже, сподобалась мелодія, яку насвистував Петик. Мабуть, вона була меломанкою.

Саме це й урядувало невдах-детективів. Жителі селища прийняли їх за приборкувачів жаб і почали кидати нещасним хто мідяки, а хто якусь їжу. Вистава, влаштована Петиком і жабою, яка кумедно пританцьовувала, продовжувалась майже годину. На майдан зібралися мешканці всього селища, прихопивши із собою чого-небудь смачного для мандрівних арти-

стів. Закінчивши виставу, Петик знову загорнув жабу в лист лопуха, а сам сів обідати. Макс, полишивши свою гордість, також приєднався до Петика. Їжі було стільки, що й жабі перепало дещо.

Жителі селища розійшлись по домівках, а стомлені артисти, наситившись, попленталися по дорозі туди, куди показував дорожній знак, тобто додому. На вказівній табличці якраз була написана назва їхнього містечка. Взяли вони із собою й жабу. Не кидати ж її отут, на майдані...

Банкет із сюрпризами

Зручно влаштувавшись на сидінні розкішного лімузину, Перевертень виглянув у вікно. Кортєж його машин якраз об'їхав велику клумбу перед мерією й вирулив на дорогу, що вела за місто.

– Натисни на газ! Чого плентаєшся, наче черепаха?! Ми так запізнимося на зустріч, – прикрикнув він на водія.

Зустріч сьогодні була призначена на восьму годину вечора, а зараз уже пів на восьму. Перевертень надавав цій зустрічі важливого значення. Мали зібратися всі головні персони міста: мер, Щига, Даг і, звичайно, він – Перевертень.

Їм належало сьогодні прийняти остаточне рішення щодо детектива Макса та його помічника. Неможливо більше терпіти цю зухвалу парочку. Головна роль у майбутній операції відводилась, звичайно, йому – Перевертню. І можна було не сумніватися, що він виконає цю роботу із задоволенням.

За містом, у резиденції фінансиста Дага зібралася вже вся компанія.

– Що ж, розпочнемо засідання, панове, – заговорив Даг. – Я гадаю, що немає необхідності довго обговорювати причину нашої сьогоднішньої зустрічі. Причина одна й усім добре відома – остаточне вирішити долю детектива Макса та його помічника. Може, ви хочете щось додати? – звернувся Даг до

Щиги. – Усе-таки цей детектив хоче стати вашим зятем...

– Годі вам, друже, жартувати із цього приводу. Зараз нам не до жартів. Усім відома парочка – детектив Макс та його помічник давно заслуговують на суворе покарання. Ми можемо скористатись тим, що їх недолюблює більшість жителів міста. А тому, якщо вони раптом десь зникнуть, усі тільки з полегшенням зітхнуть. Ця обставина спрощує вирішення нашої проблеми. Я вірно викладаю її зміст? – звернувся Щига до мера міста.

– Без усякого сумніву, – мер погладив живіт, поправив краватку й краєм ока поглянув на розкішно сервірований стіл.

– Я повністю згоден і підтримую рішення поважного зібрання.

– Добре, тоді надамо слово головному виконавцю нашої з вами волі, – Даг широким жестом показав на Перевертня.

– Якщо хтось сподівається, що я відмовлюсь від цієї ро-

боти, тоді він глибоко помиляється. У мене давно сверблять руки розібратися з ненависними сищиками, – Перевертень підвівся з-за столу, розстібнув піджака й усі побачили великий арсенал різної зброї, що стирчала із чисельних внутрішніх кишень. – І дозвольте мені самому вибрати спосіб, як із ними розправитись.

– Звичайно, дозволяємо, – Даг, почепивши на шию серветку, присунув ближче до себе тарілку зі смаженим поросям. – Ми повністю довіряємо вам, як добре знаному спеціалісту в цій галузі. А тепер запрошую вас гідно відзначити сьогоднішнє важливе рішення.

Усі відразу ж розслабились, обличчя присутніх посвітлішали і почалася дружня вечірка.

Несподівано відчинилося вікно, що знаходилось поруч зі столом. Знадвору дихнув прохолодний вітерець. Він заколивав важкими темними шторами на вікні, злегка відкривши їх. Здивовані учасники зібрання побачили на підвіконні... величезну жабу. Вона, не мигаючи, дивилася на них великими, круглими очима. Жаба скривила рота, наче насміхаючись над ними.

У кімнаті запанувала тиша. Даг, який перед цим розривав за ніжки смажене порося, так і завмер із тими ніжками. Щига залишився стояти з піднятим для тосту бокалом вина, а мер ніби оціпенів із великим шматком печеного м'яса в роті, який не встиг проковтнути. Те м'ясо так і стирчало в нього з рота. Перевертень чомусь швиденько застібнув на всі ґудзики піджака й розгублено озирнувся, чи не видно поблизу його охоронців.

Жаба, не звертаючи уваги на присутніх, діловито зістрибнула з підвіконня на стіл, потім акуратно пов'язала на шию серветку і почала з апетитом поїдати величезний торт. Бризки крему заляпали Перевертню обличчя, але він не смів навіть поворухнутися, щоб витерти його.

Проковтнувши кілька шматків тарту, жаба відпила з бокалу Щиги ковток вина й взялася поїдати заливну щуку.

Зрештою, хазяїн домівки – Даг – хотів щось сказати, але в цю хвилину через вікно залетів до кімнати паперовий літачок.

Він, пролетівши по кімнаті, приземлився на стіл перед мером. Міський голова був настільки переляканий, що не наспішився й доторкнутись до того клаптику паперу. Усе ж було цікаво, чиє це послання, чи, бува, не з того світу, і Щига, взявши літачок, обережно розгорнув його. Це виявилася копія офіційної довідки з міського пологового будинку. У ній сповіщалося про народження немовляти, батьками якого були Савій Даг та Антоніна Драга.

Прочитавши це вголос, Щига розгублено поглянув на Дага. Інші присутні також повернули до нього голови. Даг розгублено кліпав очима, не знаючи, що відповісти.

Через вікно в кімнату знову залетів паперовий літачок, також приземлившись на стіл. Щига швиденько розгорнув його й почав уголос читати:

– Повідомляємо, що Антоніна Драга жива й знаходиться в спец-закладі для божевільних, точну адресу якого добре знають Даг та пан мер. Вона готова свідчити проти згаданих осіб.

Щига знову поглянув на Дага.

– Що це означає, друже?...

Даг, прийшовши нарешті до тями, різко встав із-за стола.

– А нічого це не означає. Це нахабний наклеп і я навіть здогадуюсь, чия то робота!

Схопивши великий металевий піднос, він підняв його, щоб розчавити клятву жабу, яка продовжувала поїдати кращі страви, приготовані для гостей. Та в цю хвилину до кімнати залетів ще один паперовий літачок. Він повільно кружляв по кімнаті, ніби дражнив присутніх. Щига, піймавши його на льоту, розгорнув і знову прочитав:

– Ще раз вітаємо «поважне» зібрання. Повідомляємо, що те новонароджене немовля вже виросло. Воно тепер зовсім доросле та доволі годоване. Воно має прізвище та ім'я – Драга Павло, або, якщо для вас буде звичніше – Перевертень. На підтвердження цьому існують усі потрібні документи.

– Ти – мій татко?! – люто накинувся на Дага Перевертень.

– Що ви, що ви... – Даг прикривався від ударів Перевертня. – Усе це треба ще довести...

– Я жив сиротою в нестерпних умовах, а ти весь час жирував і не поділився зі мною шматочком хліба? – продовжував гамселити фінансиста розлючений Перевертень.

Жаба, не звертаючи увагу на нервову обстановку в приміщенні, продовжувала знищувати Дагові делікатеси. Схоже, що їй сподобалось у цьому домі. Не виключено, що вона може залишитись тут назавжди. На неї ніхто зараз не звертав особливої уваги, і вона, закінчивши ласувати щукою, неспішно приступила до телячих язиків.

Пан мер із заздрістю споглядав, як зникають зі столу кращі страви. Він спробував вирвати в жаби шматочок запеченого телячого язика, але безуспішно. Навпаки, вона ледь не відкусила йому пальця. Він з острахом поглянув на зелену ненажеру і захотів поділитись своїми переживаннями з товаришами, та в цей час Даг, відступаючи від атак Перевертня, наштотхнувся на мера, звалив його із крісла на підлогу й сам упав зверху. Тепер Перевертень гамселив уже їх обох. Він добре чув, що мер також знав про таємницю його народження, тому не шкодував тумаків і для нього.

Щига кинувся було тікати звідси, та двері виявились замкненими на ключ. Раптом у домі погасло освітлення, але Перевертня це не зупинило. У темноті він бив усіх підряд, тому й Щига отримав свою порцію тумаків.

Темрява не заважала жабі продовжувати трапезу, тим паче, що зараз вона була за столом уже не одна. Поряд із нею опинилися Петик із Максом. Мабуть, вони проникли в кімнату також через відчинене вікно.

Поки поважне зібрання обмінювалося тумакими, Петик з Максом гарно повечеряли й розмістились в зручних кріслах перепочити. Макс копирсався в зубах зубочисткою та ситно гикав, а Петик, звичайно, взявся лузати насіння.

– Ква-а-а-а... – невдовзі подала голос і їхня нова подруга. Вона, нарешті, наїлася. Її голос нагадав детективу, що

вони все ж не дома. Бійка ніби вщухла, і поки хазяї міста не прийшли до тями, треба було звідсіля тікати. Що вони й зробили.

У вхідні двері загупали охоронці Перевертня. Почувши в домі галас і побачивши, що там згасло світло, вони виламали двері й, увірвавшись у вітальню. Побачене там їх вкрай здивувало.

Поважне зібрання валялося на підлозі хто де. Посуд на столі був перебитий, пляшки лежали перевернуті й порожні. Охоронці подумали, що це їхні хазяї так гарно погуляли. Одне, чого вони не могли зрозуміти – звідки на столі та на підлозі з'явилося стільки лушпиння...

Розвідка — справа серйозна

ВВесело насвистуючи, Петик щосили крутив педалі велосипеда. Він поспішав виконати чергове завдання Макса. Потрібно було розвідати, чи не загрожує щось нареченій детектива – Ізабеллі, яка зараз переховувалась в далекому селищі за горою. Макс дуже хвилювався, щоб Даг не рознюхав чогось про місце знаходження Ізабелли. Фінансист після трагікомічних подій на дачі зовсім розлютився, як, між іншим, і решта постраждалих.

Перевертень тепер полював і на Дага, і на Макса. Сищик не наважувався навіть ночувати вдома, а змушений був вештатися по дешевих готелях.

Почав накрапати дощик. Петик повернувся глянути, як почуває себе жаба Ліза, яка міцно тримаючись за нього, сиділа на задньому сидінні.

Назвати жабу таким ім'ям була ідея Макса. Мабуть, через те, що жаба полюбляла все облизувати своїм довгим язичком. Петик був не проти такого імені. Воно звучало непогано, тим паче, що жаба дуже швидко до нього звикла та із задоволенням відгукувалась.

– Ти не змогла там, Лізо?

Ліза у відповідь кліпнула два рази банькатими очима. Це, мабуть, повинно було означати, що з нею все гаразд.

– Потерпи трошки, ми скоро будемо на місці. – І Петик за-вертів педалями ще швидше.

А дощ припустив ще сильніше. Бризки від крупних крапель розлітались в різні боки, розбиваючи товщу пилюки на дорозі. Раптом на повороті велосипед занесло. Вони з Лізою попадали в канаву, а велосипед, ударившись об дерево, повністю зламався. Петик порвав на ліктях та колінах одягу, зате Ліза примудрилась не отримати навіть подряпини.

Вона сиділа зараз верхи на Петіку, продовжуючи кліпати очима і посміхатися.

– Заберися з мене, Лізо! Тут нема нічого смішного, – на-гримав Петик на помічницю.

Він піднявся і перевірів, у якому стані їхній транспорт. Переконавшись, що велосипед зламався остаточно, Петик взяв Лізу за лапу, і вони почували далі пішки.

Ліза весело шльопала по калюжах лапками, розглядаючи навколишні краєвиди. Для неї, звичайно, дощ був не страшним. Навпаки, вона, як і кожна нормальна жаба, любила водну стихію. А дощ, посилившись, справді перетворився на стихійне лихо. Ховатись під дерева вже було безглуздо, і Петик також вирішив не звертати на зливу уваги.

– Перестань шльопати по калюжах, Лізо, – знову прикрик-нув він на супутницю. – Бачиш, ти мене заляпала грязюкою?

Та Ліза не звертала уваги на зауваження напарника. Їй сподобалося подорожувати, бо раніше вона нікуди не відлуча-лася від своєї річки. А тут ще й пощастило із супутником. Він хоч деколи покрикує на неї, та робить це без злості. Тому вона, радіючи життю, навіть почала підскакувати від задоволення.

Петик ще раз хотів зробити Лізі зауваження, але, повер-нувши голову до неї, помітив краєм ока, що ззаду до них на-ближається кортеж машин. Їх було з десяток. По кольору машин Петик здогадався, що належать вони банді Перевертня.

«Ще цього нам не вистачало, – у відчаї подумав помічник детектива. – Звідкіля вони тут взялися? Невже Перевертень дізнався, де знаходиться Ізабелла? Треба щось робити».

Але що він міг вдіяти один проти такої армії озброєних бандитів? І тут Петик побачив на узбіччі дороги великого каменя. Він подумав, що коли викотити камінь на дорогу, то машини проїхати не зможуть. Дорога в цьому місці була якраз вузьенька. Камінь виявився важким, і земля була слизькою, тому Петіку довелося нелегко. Він ковзався, падав, піднімався й штовхав каменя далі. Ліза плигала навколо нього, не розуміючи, в чому справа. Вона заплигнула й на каменя, від чого він ще поважчав.

– Не заважай, Лізо! – прикрикнув на неї Петик. – Ліпше б допомогла...

Зрештою, він усе ж устиг перегородити дорогу, а сам швиденько заховався в канаву.

– Лізо, іди до мене, – позвав він на парницю, але жаба продовжувала плигати на камені, висунувши язика та квакаючи.

– Лізо, ховайся!.. – уже закричав Петик, та було пізно.

Машини, підкотивши до каменя, зупинились. Із них, прикриваючись зонтами, повиходили пасажирки. Перевертня серед них не було. Ма-

буть, його затримали в місті якісь невідкладні справи.

Побачивши на камені, який перегородив дорогу, величезну жабу, бандити на мить розгубилися. Ліза також із цікавістю розглядала їх, роздуюючи щоки.

– Погляньте, яка величезна жаба, – порушив тишу один із бандитів. – Зараз я її парасолькою приб'ю.

Він справді розмахнувся парасолькою і напевно покалічив би Лізу, якби вона вчасно не відскочила вбік. Парасолька, ударившись об камінь, поламалася, а Ліза продовжувала дивитися на дивних та агресивних суб'єктів, ніби роздумуючи, що з ними робити.

– Ах ти, зелене страховисько! – закричав розлючений бандит.

Він вихопив парасольку в товариша й знову накинувся на Лізу.

Вона уникла й цього удару, але така поведінка незнайомих уже розсердила її. Ліза не звикла до грубого відношення. Вона роздула щоки, кілька разів грізно квакнула й накинулася на агресивного бандита, заплигнувши йому на груди. Вона вхопилась лапками за краватку й, вистріливши липким язиком, приклеїлась до обличчя нападника. Вона хотіла його проковтнути, тільки не розраховувала, що такого велетня їй не здужати. Ліза звикла, що коли полює за здобиччю, то все, що прилипне до язика, неодмінно опиняється в неї у шлунку. Вона щосили потягнула здобич язиком до себе, але даремно. Таке було враження, що Ліза цілується з бандитом. Урешті-решт, залишивши зовсім спантеленого супротивника, вона переплигнула на іншого. Він був меншим на зріст, і Ліза сподівалася, що цього таки вдасться проковтнути.

– Ой-йо-о-о-ой! – голосно закричав її новий обранець.

Ліза навіть здивувалась, бо до цього її жертви – мушки й метелики – так не верещали.

«Чого він верещить? – подумала Ліза. – Такий крикливий суб'єкт, мабуть, не їстівний», – вирішила вона і заплигнула на його сусіда.

Так вона розважалась би до самого вечора, але останній із бандитів зумів таки спритно вивернутися, і Ліза знову опинилася на тому ж камені.

Петик з подивом спостерігав за кумедною поведінкою Лізи. Спочатку він хотів кинутись їй на допомогу. Та упевнившись, що Ліза сама може впоратись із цими дурнями, заспокоївся.

Побачивши, як один із бандитів вихопив пістолета, Петик уже злякався за напарницю. Щоб не видавати себе, він почав насвистувати мелодію, яка особливо подобалась Лізі. Почувши знайомі звуки, жаба затанцювала на камені, чим зовсім уже спантеличила нападників. Вони, схоже, ще не бачили танцюючої жаби. Опустивши зброю, бандити в такт музиці заплескали в долоні, але цю ідилію порушив сердитий голос першого бандита:

– Ви що, зовсім здуріли? Чого витріщили очі на жабу? Приберіть цього каменя з дороги, бо в нас ще багато сьогодні невиконаної роботи!

Його командирський тон підказав Лізі, що він тут головний і треба зайнятись саме ним.

– Ой, відчепись, відчепись від мене! – закричав бандит, комічно відбиваючись від настирливої жаби.

Вона ж, заплигнувши на нього, обмотала йому шию довгим язиком з наміром задушити крикуна.

В решті-решт бандит наказав товаришам стріляти в жабу. Він чомусь не подумав, що, цілячись в жабу, вони можуть підстрелити і його. Так воно й трапилося. Ліза вчасно переплигнула на іншого бандита, а цей, підстрелений, звалився на землю.

Петик з подивом спостерігав, як бандити стріляли один одного, а Лізі хоч би що. А потім тут розгорнувся справжній бій. Здійнялася така стрілянина, що Ліза, злякавшись, поспішила до канави.

Із-за обр'ю на дорозі показалися поліцейські машини. Їхні сирени змусили бандитів перервати битву. Ті, що залишились в

живих, кинулися до своїх авто, але внаслідок безладної стрілянини машини також постраждали.

Коли операція по знешкодженню бандитів закінчилася, комісар Бур уважно обстежив місце сутички. На превелике своє здивування, він побачив у кюветі невеличку купку лущиння від насіння. На обличчі комісара з'явилась іронічна посмішка.

«Знову Макс із помічником попрацювали, – подумав Бур. – Вони так знешкоднують усіх бандитів в окрузі, і я ще залишусь без роботи. Добре, що я повернув детективу ліцензію. Нехай працюють хлопці».

Макс ще не знав про подію, яка трапилась за містом. Він, зручно влаштувавшись у кріслі, ліниво переглядав старі журнали. Увімкнувши телевізор, Макс почув повідомлення про надзвичайну подію, що сталася сьогодні на дорозі за містом. Ця новина змусила детектива занепокоїтись. То ж якраз та дорога, по якій мали проїхати його посланці. Відчуваючи на душі тривогу, він визирнув у вікно.

– Макс, ми ось де! – почув детектив голос Петика.

– А я щойно думав про вас! – радісно зустрів детектив друзів. Він так зрадів, побачивши їх неушкодженими, що не давав їм і рота відкрити. – Як пройшла ваша поїздка? Ви не потрапили в ту пригоду на дорозі, про яку зараз розповідають по телевізору? Як Ліза?...

– Ти дозволиш нам хоч слово сказати? – зупинив потік запитань Петик. – З Ізабеллою все гаразд, не переймайся, а про події на дорозі хай Ліза тобі розповідає. Вона брала в них безпосередню участь, але зараз так зголодніла, що їй, бачиш, не до розповіді.

Ліза, поки йшла ця розмова, безуспішно нишпорила в порожньому холодильнику.

– Ну що ж, підемо до забігайлівки шинкаря Зюні. Туди рідко заглядають такі відвідувачі як Щига чи Даг, – Макс зачинив вікно і вимкнув у офісі світло. – Там, у спокійній обстановці, ви й розповісте мені про всі ваші пригоди.

Дивне захоплення Петика літакобудуванням

– І ти гадаєш, що цей предмет зможе літати? – запитав Макс у свого помічника.

– Певна річ, – спокійно відповів Петик, поправляючи ремінці, якими він прикріпив на собі якийсь дивний апарат із великими картонними крилами. – Обов'язково має літати, – упевнено продовжував Петик. Він розправив картонні крила й кілька разів підскочив на місці, перевіряючи, чи надійно прикріплене на ньому спорядження.

Летіти доведеться хоч і не дуже далеко, та все ж і не близько. З висоти пагорба виднілося озеро, посеред якого буйною рослинністю зеленів невеликий острів і біліла висока будівля. Саме туди й повинен був летіти Петик на виготовленому ним апараті.

На острові зараз знаходилась нова резиденція фінансиста Дага. Віднині він мусив переховуватись не тільки від настирливого детектива, але й від свого синочка – Перевертня. Довелося Дагу з допомогою мера купити цей шматок землі. Острів раніше слугував притулком для бродяг і місцем, де збирались охочі порибалити. Рибалка тут, зазвичай, була на славу. Навколо острова в глибоких заводях водилось багато риби, особливо сомів.

Купивши острів, Даг вибудував великий дім, навіть облаштував майданчик для особистого літака. Уся територія острова тепер кишіла охоронцями та дресированими собаками. Тому непомітно підступитись до острова не було можливості. Петик з Максом не раз мали змогу впевнитися в цьому, спостерегаючи, як намагався переправитися туди Перевертень. Усі його атаки на острів були успішно відбиті.

Усе ж залишати Дага в спокої Макс не збирався. Йому вкрай необхідно було знати про подальші плани фінансиста. Даг із Щигою після того випадку в заміському домі помирилися

й тепер частенько зустрічались в новій резиденції фінансиста. Щигу доставляли сюди на особистому літаку Дага.

Нещодавно Петик відшукав у міському архіві старі креслення літального апарату. Виявляється, у їхньому місті колись давно проживав дивак, який мріяв літати. Він залишив після себе детальні креслення свого апарату. Петик настільки загорівся виготовити літак, що працював день і ніч над цим проєктом. Макс дивувався настирливості свого помічника. Він зовсім не вірив, що Петик зможе щось путнє зробити. Нікому ж не відомо, чи піднімався в повітря сам автор винаходу. А якщо піднімався, то чим закінчився цей політ.

Макс відразу ж попередив Петика, що він брати участі в ризикованому експерименті не буде і йому не радить. Та Петик, захопившись новою справою, і слухати не бажав Макса. Можливо, у його жилах текла кров якогось далекого предка, що мріяв літати. А може, тим предком був і сам автор креслень?

Горбочок за горбочком, стежечку за стежечкою долав їжачок Гоча, добираючись до помешкання пугача Пуги. Вони ще раніше домовилися про зустріч. Пуга збирався добудувати на зиму свою хатину, а Гоча мав славу вправного будівельника. Тому й отримав замовлення від свого старого знайомого.

Дорогою Гоча набрав на колючки трохи будівельних мате-

ріалів – сухої трави, листя та хворостинок. Зі сторони він нагадував невелику копицю на маленьких ніжках. До помешкання пугача залишалось вже зовсім трохи, як раптом із неба звалилося на Гочу щось важке, ледь не розчавивши його.

– Ой-йо-о-о-о-ой!.. – заверещало те, що звалилося зверху.

– Ай-ай-а-а-а-ай! – заволав з переляку Гоча.

Він вибрався з-під нападника й хотів вже кинутись навтьоки, але нападник знову жалібно закричав:

– Допоможі-і-і-ть!..

Гоча зупинився, озирнувся на крик і... оторопів. Нічого подібного він ще не бачив. Нападником виявився якийсь дивний кріль. Він був у ременях, а за спиною в нього виступали порвані шматки картону. Кріль продовжував жалібно скиглити, і його можна було зрозуміти. Будь-хто, упавши з висоти на їжака, заверещить. Добре ще, що колючки Гочі були прикриті травою, листям і мохом. Якби не це, то невідомий зараз кричав би ще голосніше.

– Рятуйте-е-е!.. – продовжував благи незнайомиць, тому Гоча змушений був таки зайнятись ним.

Він розстібнув ремені, відчепив від потерпілого картонні листи й хотів допомогти підвестись, але той сам жваво підвівся на ноги, накинувшись на Гочу з дивними претензіями:

– Звідки тут взялися їжаки?! – закричав Петик, бо саме він потрапив у цю аварію. – Немає від вас ніде проходу! Куди не впадеш – усюди ваші голки...

– Пробачте, але я зовсім не... усюди, – відповів ображений Гоча. – Я лише проходив тут, і до того ж – один. Чому ви звертаєтесь до мене у множині?..

– Чому, чому... – Петик, скривившись, чухав ушкоджені місця. Його поколота колючками одяга тепер виглядала, наче решето. – Ви хочете сказати, що проходили тут один, і я спромігся впасти саме на вас?

– Звичайно, – погодився Гоча. – Вам дуже не пощастило, бо можна було впасти он на траву чи на куші. І я б тоді не так перелякався...

– Та до чого тут ви?... – Петик підняв із землі поламані крила свого літального апарату. – Он, зламався результат моєї наполегливої праці, – він показав на шматки картону. – Я, розумієте, весь тиждень майстрував цей чудовий літак. Я дбайливо пригвинчував тут гвинтик за гвинтиком. І що тепер маю?...

– О, можливо, я вам допоможу, – пожвавішав їжачок. – Мене, до речі, звать Гоча. Я відомий тут будівельник. Мене із задоволенням запрошують на будівництво всі, кому відомо про мої здібності. А вас як величати?

– Помічник знаменитого детектива Макса – Петик, – відрекомендувався постраждалий.

– Гарно ми з вами познайомились, – із посмішкою показав на небо Гоча.

– Так, можна було б і краще, – також посміхнувся Петик, усе ще чухаючись. – То ви кажете, що маєте хист до майстрування?

– Звичайно. Я тут найкращий у цій справі! – Гоча розкрив чемоданчика, демонструючи новому товаришу свої інструменти. – Якщо розповісте про ваші проблеми, то я спробую вам допомогти.

– Мої проблеми ось у цьому літальному апараті, – сумно відповів помічник детектива. – У мене там нагорі залишились креслення, – він кивнув на пагорб.

– Що ж, пішли туди, – запропонував Гоча, зовсім забувши про Пугу.

На верхівці пагорба, вдивляючись вниз, хвилювалися Макс і Ліза. Вони бачили, як Петик, розігнавшись із пагорба та розправивши картонні крила, каменем упав кудись за кущі, але ніяк не могли розгледіти, де він.

– Ти живий? – зрадів Макс, побачивши Петика. – Як ти там приземлився? Не забився?

– Можна сказати, що приземлився вдало, – відповів Петик, підморгнувши Гочі. – Знайомтесь, відомий будівельник Гоча, – він кивнув на зняковілого їжачка.

Побачивши підірвану одягу Петика, Макс здогадався,

яке було «вдале» приземлення.

Петик з Гочею відразу ж взялися за ремонт літального апарату. Макс спробував відмовити їх, але зрозумів, що це неможливо. Листи із кресленнями були розстелені прямо на траві. Гоча розкрив чемоданчика, дістав інструменти, і вони поринули в захопливий і загадковий світ літакобудування. Ліза намагалася їм якимось допомагати, але тільки заважала.

А Макс усе обдумував варіанти, як би переправитися на острів. Не сподіватися ж на оцих диваків!

Таємне відвідання острова

Два велетенських соми, граючись, пірнали в глибину озера і ховалися один від одного за коріннями дерева. Забавлялися вони неподалік від берега, тому коріння під водою вистачало.

Коли вони в черговий раз винирнули на поверхню води, на них із неба впав дивний предмет. Нічого подібного соми раніше не бачили, хоч на дні глибокого озера можна було знайти й не таке. Це були поламані картонні листи, перев'язані ремінцями. До того ж предмет цей голосно кричав. І допомагала йому в цьому або, точніше, квакала ще якась істота.

Спантеличені соми не знали, що й робити із цим подарунком. Побачивши, що дві істоти з усіх сил намагалися доплисти до берега, соми подумали, що не завадило б спробувати їх на смак. Вони, граючись, уже зголодніли. Старший сом схопився за істоту, що була побільше, а молодшому дісталася менша.

Петик пірнув під воду, бо його хтось настирливо тягнув у глибину, але завдяки картонним крилам він знову випірнув на поверхню озера. Лізі було легше, бо вона води не боялась. Упізнавши знайомого сома, який незрозуміло чому причепився до неї, вона добряче ляснула по його широкій мордї лапою. Ображений сом тієї ж миті відпустив її. Ліза пірнула під воду й надавала ляпасів і його напарнику, щоб не чіплявся до Петика. Осоромлені соми були змушені заховатися в намул, а Петик з

Лізою нарешті вибрався із води. Здалеку почувся гавкіт собак, що наближався. Необхідно було кудись заховатись, але куди? На дерево залізти вони вже не встигнуть, і Ліза не вміє лазити по деревах. А ось нора, яку Петик побачив під деревом, могла стати їм у пригоді. Нора, на щастя, виявилась великою. Налезла вона, мабуть, лисиці, бо скрізь виднілися клапті рудої шерсті.

Лізі у норі не сподобалось. Вона взагалі чомусь не поважала лисиць, але справа навіть не в лисицях. Вона, усе-таки, була водяною жабою, а не земляною, тому рішуче повернула назад, до виходу з нори.

Тим часом собаки загавкали зовсім близько. Принюхуючись до слідів, вони закружляли навколо нори. Один із псів зазирнув у нору. Побачивши там перелякані великі очі жаби, а в них, наче в дзеркалі, своє відображення, пес заскавучав і відскокчив подалі від нори. Він кинувся навтікача, а за ним, продовжуючи голосно гавкати, помчали й інші.

Тепер Ліза вже не знала чи вилазити назовні, чи залишитись тут. Як не як, але її родички якимось живуть унорах. Поки вона роздумувала, до нори навідалась хазяйка цього помешкання – лисиця. Побачивши Лізу, вона також заверещала і кинулась геть від своєї домівки.

Ліза навіть образилась на них усіх. Невже вона настільки погано виглядає, що всі чомусь сахаються її? Вона хотіла поговорити на цю тему з напарником, але Петик нагадав їй, що вони повинні виконувати завдання, а не базікати.

Тим часом уже стемніло. Неподалік, у домі фінансиста зашвилилися вікна, що було доречним, бо саме цей дім їх і цікавив. Тишком-нишком вони попрямували на світло.

Ховаючись за деревами, Петик із Лізою наблизилися до будівлі. Побачивши там напіввідчинені двері, вони прошмигнули всередину й затаїлися. Навколо стояла тиша. Та раптом зверху загуркотіло, і на них упало щось схоже на мішок. Придивившись, вони побачили, що це целофановий чорний пакет, повний сміття.

– Це сміттєпровід, – здогадався Петик, обмацуючи досить

широку трубу над головою. – Ми знаходимося в сміттєзбірнику, і це не так погано. По ньому можна проникнути всередину домівки. Ти як, готова?

Ліза ще ніколи не проникала в дім через сміттєпровід, тому розгублено мовчала. А Петик підставив під трубу побільше пакетів зі сміттям і, забравшись на ту гору, першим заліз в трубу. Ліза сміливо полізла за ним. Таким чином вони потрапили до невеликого приміщення.

Розвідники здогадалися, що це кухня, оскільки тут стояв чудовий аромат гарної кави.

Почувся звук кроків, що наближались. Петик з Лізою сховалися під стіл, а кроки належали товстій кумедній особі в лівреї. Це служник прийшов заварити хазяїну каву. Він налив дві чашечки напою, поставив їх на піднос і, насвистуючи якусь мелодію, вийшов.

Вийшов служник із кухні вже не один. За ним, тихенько ступаючи, прилаштувались Петик з Лізою. Ховаючись за служником, вони потрапили до великої, добре освітленої вітальні, й відразу ж прошмигнули під довгий, аж до долівки плащ, що висів на вішалці. Виглянувши з-під плаща, вони побачили біля каміну хазяїна дому – Дага. Він розмовляв із якимось паном, що стояв спиною до розвідників. Служник, залишивши на невеличкому столику піднос із кавою, безшумно вийшов.

– Я думаю, що це завдання буде для вас не надто складним, – заговорив Даг, звертаючись до гостя. – Те, що я чув про ваші унікальні здібності, дає мені підстави так думати.

Гість у відповідь не вимовив ні слова. Він, смакуючи каву, продовжував стояти в тій же позі.

– Особа, що нас цікавить, нічого із себе не представляє, але, все-таки, дуже надокучлива. Тому дійте впевнено і рішуче.

З-під стола, наче м'ячик, викотився на маленьких лапках невеличкий декоративний песик. Він полизав Дагу туфлі, два рази тихенько гавкнув і побіг до вішалки. Мабуть таки, щось вилюхав. У декоративних песиків також буває собачий нюх.

Зазираючи за плащ, песик на диво голосно загавкав. Даг

із гостем продовжували важливу розмову і не звернули на це уваги. А Петик, схопивши песика, прикрив його своїм тілом, і з переляку так притиснув нещасну тваринку, що та не могла ні гавкати, ні дихати. Песик дригав коротенькими лапками, скулив і, нарешті, замовк. Лізі його навіть шкода стало. Вона спробувала звільнити песика, але було вже пізно. Петик, нажаль, таки придушив тваринку.

– Щупик! Щупику! – позвав песика Даг, та відповіді чомусь не було.

Незнайомець рішуче підійшов до вішалки, відхилив полу свого плаща й, звичайно, побачив там розвідників Макса.

Глянувши на мовчазного пана, Ліза мало не вмерла зі страху. Обличчя пана було пошматоване шрамами, від яких воно весь час ніби огидно посміхалось. Петик не придивлявся до обличчя пана, а, прошмигнувши у нього поміж ніг, кинувся гасати по вітальні, шукаючи іншу схованку. Його спробував упіймати Даг. Та хіба переляканого кроля легко впіймати? Зрештою, Даг побачив свого улюбленця бездиханним і так заверещав, що до вітальні позбігалася вся челядь та охоронці.

Незнайомець спробував упіймати Лізу, але вона, як і належить жабі, була слизькою, тому з легкістю вислизнула з його лещат і кинулась плигати вслід за Петиком.

У вітальні таке зараз коїлося, що важко собі навіть уявити. Охоронці разом із челяддю бігали за лазутчиками й голосно кричали. Даг, хоч і не бігав, але також продовжував кричати, оплакуючи Щупика. Гість Дага метушився не менше за інших.

І треба визнати, що для такого хвилювання були всі підстави. Охоронці, пропустивши в дім лазутчиків, ризикували залишитись без вигідної роботи. Челядь боялася гніву розлюченого хазяїна, а він сам голосно оплакував улюбленого песика.

Дуже цього разу допекли йому лазутчики Макса. Даг від люті схопив зі стіни рушницю і почав палити з неї невідомо в кого та для чого. Налякана стріляниною Ліза, не роздумуючи, вистрибнула через відчинене вікно надвір. А Петик вибіг із вітальні

в коридор, забіг на кухню й заскочив у трубу сміттєпроводу. Унизу, вискочивши із прибудови, він відчув, що йому на голову впало щось м'яке й здогадався, що це його напарниця. Вони кинулись тікати поміж деревами до озера, а за ними, здійнявши страшений гавкіт, мчали собаки. Петик не стільки зараз боявся собак, як бідкався, яким чином вони переберуться на той берег. Але про собак також не можна було забувати.

Вони якраз обступили кільцем Лізу, яка, ударившись у темряві об стовбур дерева, лежала непритомна. Один із псів, пригнувшись, обережно наблизився до неї. По запаху важко було зрозуміти, що це за створіння, бо пахло воно дуже погано.

Ліза справді пахла не кращим чином, оскандалившись від переляку. Та і як було не злякатися? Навколо неї злісно гавкали розлючені пси, кожен величиною з дорослого ведмедя. Прийшовши до тями, вона переплигнула через оторопілих псів і помчала наздоганяти Петика. А він і не підозрював про пригоду, у яку потрапила його напарниця. Зупинившись біля води, він дуже пожалкував, що до цієї пори так і не навчився плавати.

Його роздуми перервала Ліза. Вона заплигнула на нього ззаду, і вони разом попадали у воду.

– Ай-а-а-ай!.. – закричав Петик, але зразу ж затих, бо під водою кричати незручно. Склавши на грудях лапки, помічник детектива повільно опускався на дно озера, жалкуючи, що тепер уже не зможе доповісти Максусу про дуже важливі результати їхньої з Лізою розвідки.

Але він даремно переймався. Ліза підхопила його і потягнула на поверхню води. Потім вона підставила напарнику свою широку спину й попливла до протилежного берега.

Петик лежав на м'якій спині Лізи, відчуваючи, що йому напрочуд зручно отак пливти.

«Треба буде цього літа взяти Лізу із собою на море, – подумав він. – Вона замінить мені надувний матрац».

На протилежному березі їх із нетерпінням очікував Макс. Почувши на острові стрілянину та гавкіт собак, він подумав, що втратив помічників назавжди. Та, побачивши, як вони виби-

раються з води, із полегшенням зітхнув.

Петик відразу ж заплигав на одній лапі, витрушуючи з вух воду.

– Ось бачиш, як добре все скінчилося, – звернувся він до Макса. – А ти говорив, що ми не долетимо...

– А що, невже таки долетіли до острова на тій картонці? – здивувався Макс.

– Ну, майже долетіли, – скромно уточнив Петик. – А зараз поїдемо додому. Нам треба обсохнути, та й розповісти є про що. Чи тобі не цікаво?

Максу, звичайно, було дуже цікаво, тому він без зволікання завів мотор свого старенького авто.

Трагічна пригода з незнайомцем у довгому плащі

Незнайомець у чорному довгому плащі перейшов безлюдну вулицю і зупинився біля вітрини ювелірного магазину. Він на хвилику озирнувся. Незважаючи на високий комір плаща, усе ж можна було розгледіти його обличчя. Воно було перекошене від безлічі глибоких шрамів. Через це він весь час ніби криво посміхався. На голові незнайомця був чорний широкополий капелюх. Його очі прикривали чорні окуляри.

Мугикнувши щось під ніс, незнайомець постояв трохи, а потім неспішно направився далі вздовж прилавків вуличних торговців. Він зовсім не цікавився, чим там торгують. Було таке враження, що він взагалі нічим не цікавиться, а лише вийшов на прогулянку.

Залишились позаду вже торгові ряди і розпочався квартал дорогих розкішних магазинів. Яскраві вітрини, що виблискували вогнями рекламних щитів, також не зацікавили незнайомця.

Він перейшов через площу і біля квітчастої клумби його щось зацікавило. Це був великий сонячний годинник. Незнайом-

мець глянув на свого годинника і знову щось мугикнув собі під ніс. У центрі міста перехожих побільшало, але незнайомиць ішов собі прямо, не звертаючи на них уваги. Перехожі розступалися перед ним, думаючи, що він незрячий. Та сліпим він не був. Навпаки, він чудово все бачив. Він уже давно помітив, що його переслідують дві дивні істоти. Голову однієї з них прикривав великий жіночий капелюшок, а інша взагалі була одягнена в якесь дрантя. Через плече у другій істоті висіла полотняна торба, з якої ця істота весь час щось діставала. Складалося враження, що то були жебраки.

Зрештою, незнайомиць різко звернув на вузьеньку вуличку й заховався в темному під'їзді.

– Куди він подівся, Лізо? Ти не помітила? – запитала у своєї супутниці істота з торбою.

Супутниця відповіла щось дуже незрозуміле, на зразок: «ква, ква».

– Ти перевір у тому під'їзді, а я зазирну в цей, – продовжувала розпоряджатись істота з торбою.

Вони розійшлись в різні під'їзди й невдовзі з під'їзду, куди зайшла істота в капелюшку, почувалася якась метушня. Звідти спочатку вискочив великий сірий щур, а потім виплигнула істота, притримуючи капелюшка, що спадав. Вона кумедно пли-

гала за щуром, намагаючись його наздогнати. І таки наздогнала б, але її суворим окриком зупинила істота з торбиною:
– Заспокойся, Лізо! Я послав тебе в під'їзд не щурів ловити!..

Істота, яку назвали Лізою, ще два рази підплигнула, потім, піднявши камінця, жбурнула його в щура і без особливого бажання повернулася назад.

– Ну що, там не було того типа? – знову запитала істота з торбиною.

За нею можна було розгледіти чорний плащ незнайомця, і там на хвильку блиснуло лезо ножа.

Незнайомиць, який ледь не дихав у потилицю істоти з торбиною, давно міг розквитатися зі своїми необережними переслідувачами, але чомусь зволікав. Схоже, що це поки що в його плани не входило.

Постоявши хвилину біля під'їзду, істоти попрямували не до центральної вулиці, звідки й прийшли сюди, а пролізли у вузьеньку щілину в паркані й зникли там у темряві.

Тепер уже незнайомиць поспішив за ними. Робив він це набагато спритніше за своїх недавніх переслідувачів. Він так уміло ховався в тіні дерев, що помітити його було неможливо. І хоч ті, кого він переслідував, справді ніби кудись зникли, усе ж він безпомилково йшов слідом за ними. Але це було й не складно, бо істоти залишали за собою лушпиння від лузаного насіння. Незнайомиць здогадався, що в торбині другої істоти знаходилось якраз те саме насіння.

Примітна доріжка з лушпини вела незнайомця поміж деревами, примушувала його плигати через рови, шльопати по багнюці, перелазити через високі паркани. Він уже проклинав і тих істот, і день, коли зв'язався з ними. Усе ж незнайомиць продовжував уперто йти вперед, придивляючись у темряві до доріжки з лушпиння.

Він дивувався, чому ці істоти ходять такою звивистою дорогою, вибираючи темні та заболочені місця. Ось і тепер йому доведеться видиратись на слизьку круту гору. І чого їх тільки

туди понесло? Він так уже вимазався у грязюці, що його одяг перетворився зараз на дрантя жебрака.

Вибравшись, нарешті, на верхівку гори, він посковзнувся й покотився кудись униз, б'ючись об зустрічні пеньки. Йому здалося, що прийшов його кінець. Більш за все його турбувало зараз те, що кінець цей буде безславним – у багнуці та в обірваній одежі.

Врешті-решт, унизу його падіння було зупинене високою стіною. Незнайомець поглянув на стіну й зрозумів, що вибратись звідси він не зможе. Стіна справді виявилась високою, а дертися назад на слизьку гору було заняттям безнадійним. У таку складну ситуацію він ще не потрапляв.

«А куди ж поділися ті противні істоти?» – подумав він.

Поглянувши ще раз на стіну, він їх там не побачив, зате прочитав напис, що був напевне адресований йому:

«Передайте своєму замовнику, що й на нього очікують подібні неприємності! З привітом, М...»

– Ха-ха-ха-ха, – зареготав Макс, вислухавши доповідь своїх помічників.

Результат старанно продуманої ним операції виявився успішнішим, ніж він сподівався. Відомий усьому злочинному світу кілер на прізвисько Безжалісний, потрапив у їхню пастку, наче мале дитя.

Ось зараз якраз показують у телевізійних новинах, як його, безпомічного та заляпаного багнукою, дістають із ями за допомогою підйомного крану.

– Твоя пристрасть до лузання насіння знову стала нам у пригоді, – сміючись, звернувся Макс до першого помічника. – Можливо, і я, нарешті, кину палити та займусь лузанням насіння.

Інша помічниця Макса в цей час солодко спала у кутку на килимку, налазившись уночі по найбрудніших закутках міста.

– Треба тепер очікувати на їхню відповідь. Не думаю, що Даг відмовиться від спроб помститися нам, – Макс дістав із

торби Петика жменю насіння й, сам того не помітивши, почав із задоволенням його лузати.

У цю хвилину на острові Даг нервово ходив по кабінету й роздратовано поглядав на гостя. Його гість зараз сидів у кріслі і навпаки – намагався не дивитися на хазяїна кабінету.

– Як могло статися, що ви, знаменитий на весь світ спеціаліст своєї справи, не змогли впоратися із таким простим завданням? – Даг зупинився біля крісла, поглянув на понівечене шрами обличчя гостя й криво посміхнувся. – Та вам достатньо було тільки глянути на тих нещасних чи лише всього-на-всього показати їм своє... «чудове» обличчя, щоб вони зразу ж розпрощалися з життям.

Безжалісний, ховаючи обличчя, опустив голову ще нижче.

– Я даю вам останній шанс довести справу до кінця, – прийшов до остаточного рішення Даг.

Відвідання дитячих атракціонів

Висока постать у темному довгополому плащі повільно прямувала до входу в міський парк з атракціонами. Година була вечірня, і парк зараз світився різнокольоровими вогнями. Навколо лунав сміх дітвори та весела музика. Похмура, темна фігура незнайомця виглядала зовсім не гармонійно серед цього яскравого свята музики та сміху.

Раптом на плече похмурого незнайомця впала лушпина від насіння. Він струсив із себе лушпину і, поглянувши вгору, помітно пожвавішав. Над ним проносились підвісні кабінки дитячої каруселі. У одній з них він побачив тих, заради кого й прийшов сюди.

Макс і Петик вирішили сьогодні навідатись у міський парк і розважити Лізу на атракціонах. Ліза була у захваті від такої ідеї. З цього приводу для неї купили нову сукню, а її голову прикривав широкополий із квіточками капелюшок. Вона, катаючись на каруселі та неймовірно радіючи з цього приводу,

голосно квакала. Заборонити їй квакати в таку радісну для неї мить було якось незручно. Макс прикрив вуха долонями, а Петик заткнув собі вуха ватою ще до відвідання атракціонів. Щоденне квакання Лізи було нестерпним. Але що з нею поробиш? Жаба – вона і є жаба. Квакає, і все тут.

Після каруселі Лізі захотілося відвідати атракціон під назвою «Печера жахів».

При вході до печери стояв залізний робот-автомат, до рота якого відвідувачі кидали монети. Таким чином оплачувалося відвідування цього атракціону.

Заплативши за вхід, Макс, Петик і Ліза опинилися в невеликій залі, на стіні якої висіла карта-схема атракціону.

На карті були підкреслені всі найцікавіші маршрути, а головне, що підземні ходи тут являли собою справжній лабіринт.

– У цих печерах недовго й заблукати, – промовив Макс.

Він дістав із кишені ліхтарика, і вони попрямували до одного з коридорів, яких тут насправді було декілька. Відвідувачам надавалась можливість самим вибирати дорогу.

Коридор, вибраний Максом та його друзями виявився достатньо складним для проходження. Із глибоких ніш у стінах несподівано з'являлись чучела-манекени страшних казкових героїв. Вони то висвічувалися прожекторами, то зникали в тем-

ряві. Це викликало у відвідувачів відповідну реакцію. Тому в печері було чути крики, зойки, а тепер уже й голосне квакання.

Ліза бурно реагувала на ці страшилки, які здатні були налякати навіть дорослого. Макс і сам мимоволі хапався за пістоleta, коли на них насувався якийсь динозавр чи крокодил.

Так вони вийшли на стежку, де стояв ще один залізний робот, який час від часу то піднімав, то опускав важку кувалду. І потрібно володіти достатньою спритністю, щоб вчасно проскочити під кувалдою. Ліза відчула це на собі, коли зупинилась та, роззявивши рота, задивилася на цього робота. Добре, що Макс вчасно висмикнув її з-під кувалди, бо могла вона перетворитись з доволі симпатичної жаби на плаский млинець.

Петик, побачивши, як працює цей робот, вирішив, поки не пізно, повернутися назад. Але тут йому стало незручно перед Лізою, і він, заплющивши очі та голосно щось викрикнувши, швидко прошмигнув під кувалдою.

Наступний робот, обертаючись, розмахував навколо себе великою сокирою. Щоб не потрапити під гостре лезо сокири, відвідувач мусив дуже ретельно розрахувати свої можливості. Хто не зумів це зробити, змушений був відправлятися в медпункт.

Біля цього робота й Макс нерішуче зупинився. Він побачив недалечко вузький прохід у стіні, який саме призначався для невпевнених у собі відвідувачів. Максу було соромно, але він усе ж повів своїх друзів в обхід. Нерозумно було ризикувати здоров'ям через якогось атракціона. Та, пройшовши в щілину, вони потрапили в ще більшу халепу. Власникам атракціону «Печера жахів» не можна було відмовити в почуті гумору. Тут відвідувачі потрапляли до широко роззявленого рота величезного дракона. Звичайно, це лише атракціон, але рот страховиська був настільки майстерно розмальований червоною фарбою, а поруч лежало так багато кісток (треба думати, від жертв дракона), що, потрапивши сюди, Макс, Петик і Ліза від переляку голосно заверещали.

Транспортер, який імітував стравохід дракона, поніс їх до його шлунку. Навколо щось хлюпало, булькало та роздавались жахливі крики. Макс, вихопивши пістолет, зайняв кругову оборону. Але транспортер, ще трохи їх полякавши, викинув на освітлений майданчик, де вони попадали на м'які надувні матраци. Викинув він їх з отвору, що знаходився у дракона під хвостом, а це вже зовсім надавало атракціону природного характеру. Інші відвідувачі атракціону, щасливі від того, що в них усе вже було позаду, голосно аплодували їм та весело сміялись.

– Оце так «дитячі атракціони...» – промовив Макс, поправляючи на собі одяг. – Ви як там, живі?...

Петик не відповів нічого, бо перед цим від переляку так верещав, що втратив голос. Перед собою він тримав знепритомнілу Лізу.

На цьому їхні пригоди в «Печері жахів» не скінчились.

Перевівши подих, вони пішли далі. Ішли вони вдвох, бо непритомну Лізу Петик тримав перед собою. Обійшовши якусь високу колону, детективи зупинилися перед глибокою прірвою.

Глянувши в прірву, Макс не побачив дна. Подолати цю перепону можна було через хиткий, вузький дерев'яний місток. Місток виглядав настільки ненадійним, що ступити на нього міг лише дуже відчайдушний відвідувач. Та другої можливості потрапити на протилежний берег не було.

Макс, знову доставши для чогось пістолет, першим ступив на місток. Було моторошно, бо попередні пригоди підказували, що хазяїн цього атракціону має неабияку фантазію, і чекати від нього можна будь-чого. За ним боязко ступив на місток і Петик, усе ще тримаючи перед собою Лізу. Як Макс і передбачав, коли вони дібралися майже до середини містка, кволі дощечки під ногами розступилися, і вони, знову репетуючи, стрімко полетіли у прірву.

«Все! Тут нам уже кінець», – подумав Макс.

Від розпачу він зчинив навіть стрілянину. Так, про всяк ви-

падок. Він подумав, що коли вже пропадати, то хоч зі зброєю в руках, як і належить справжньому детективу.

Та за сценарієм атракціону їм потрібно було ще трохи набратись терпіння. Під ними звідкілясь з'явилася міцна сітка, прикріплена до берегів прірви. Вона м'яко прийняла у свої обійми волаючих відвідувачів атракціону й підкинула їх угору таким чином, що вони плюхнулись якраз на сидіння великого чудернацького автомобіля. Автомобіль чекав на них на площадці, що виступала зі стіни прірви. За площадкою виднівся широкий чорний отвір наступної печери.

До Лізи, на її щастя, свідомість ще не повернулася. Тому вона не могла в повній мірі оцінити всі враження від атракціону «Печера жахів». Ці незабутні враження лягли на плечі її старших напарників.

Вчепившись у сидіння автомобіля, Макс і Петик намагалися щось углядіти попереду, бо мчали вони в безпросвітній темноті, а це відчуття приємним не назвеш. Їм здавалося, що вони ось-ось наштовхнуться на кам'яну стіну й розіб'ються вщент. Автомобіль продовжував мчати вперед, виписуючи у темряві неймовірні віражі. Він, наче дикий степовий скакун, намагався скинути із себе наїзників.

Раптом прожектор освітив справді кам'яну стіну, яка стрімко наближалася до них. Крики Макса й Петика нарешті привели до тями Лізу. Побачивши, що на неї летить кам'яна стіна, Ліза тихенько квакнула й знову знепритомніла.

Але вони даремно так хвилювалися, бо та стіна була лише намальована на папері. Прорвавши папір, перелякані детективи вилетіли з печери на білий світ і знову попадали на м'які матраци. Вони ще раз почули аплодисменти інших відвідувачів.

На прощання власники атракціону в урочистій обстановці подарували Максу та його друзям пам'ятну статуетку у вигляді робота з кувалдою. Макс зі статуеткою під пахвою, а за ним Петик з непритомною Лізою, ледве живі, поплентались до виходу.

– Ти як знаєш, – промовив Петик ще слабким від пережитих страхів голосом, – але я більше ні на які атракціони й ногою не ступлю. Навіть якщо будете мене благодіяти...

І тут прийшла до тям Ліза. Почувши останні слова Петика, вона здивовано запитала:

– А що, вам хіба не сподобався атракціон? Я, мабуть, трохи задрімала. Може, повернемося й ще раз відвідаємо його?...

Незнайомець у довгополому плащі, побачивши, що особи, які його цікавили, зайшли в атракціон «Печера жахів», дуже здивувався. Нарешті йому пощастило! У темній печері він швидко розправився з ними. Він випрямив згорблену спину і, не звертаючи уваги на робота з відкритим ротом, хотів пройти в атракціон безкоштовно. Що йому якийсь там робот? Отримавши від того ж робота відчутний удар за спробу пройти на атракціон не заплативши, незнайомець упав на землю й відразу ж схопився, щоб покарати кривдника. Але тепер отримав штовхана під зад і полетів у напрямку кори-

дору, у який перед цим попрямували ті троє.

Треба сказати, що зневага незнайомця до атракціонів зіграла з ним поганий жарт. Ті два відчутні удари, отримані від робота при вході, були лише квіточками.

Робот із кувалдою, побачивши, що новий відвідувач не звертає на нього уваги, опустив кувалду прямо йому на голову. Іскри, що посипались зараз із очей незнайомця, могли засліпити будь-кого. Ними можна було освітити вулиці великого міста.

Ні! До такого виду розваг, як атракціони, треба відноситись дуже серйозно. Але незнайомиць, схоже, цього ще не зрозумів.

Робот із сокирою також змушений був покарати дивного відвідувача за зневагу до такого чудового атракціону. Гідність незнайомця і тут була серйозно сплюндрована, і він кинувся до залізяки, щоб помститися. Та, отримавши добрячий удар в спину, опинився знову на тому ж місці, звідки підійшов до робота. Тому бідолаха мусив також скористатись запасним ходом.

Що з ним відбувалося далі, краще не розповідати. Треба мати дуже міцні нерви, щоб вислухати до кінця всі перипетії його подальших пригод.

Якщо Макс із друзями пройшли через усі випробування «Печери жахів», як і належить звичайним відвідувачам, – майже не постраждавши, то незнайомцю довелося випробувати на собі кожен атракціон сповна.

Коли його викинуло з печери через паперову стіну на вулицю, незнайомиць не міг і поворухнутись. Одежа його була пошматована, а сам він був весь обгорілий і бездиханний. Саме тому він і не зміг отримати від власників атракціону традиційний сувенір.

Статуетку робота йому запхнули в кишеню, але цього він уже не бачив і не відчував. Єдине, що він крізь запаморочення смутно чув – це сирену карети швидкої допомоги.

Агент Безжалісний дуже розгнівався

Даг був у розпачі. Те, що сиділо зараз перед ним у кріслі, виглядало жалюгідно й безпорадно. Безжалісний справді мав жахливий вигляд. Його ще донедавна вишукана одежа була обірваною, а сам він був обвуглений та якийсь переляканий, бо часто кліпав очима, що сльозилися, і лякливо озирався.

– І ви маєте нахабство просити в мене повного розрахунку за роботу, яка не виконана? Про який взагалі розрахунок може йти мова, коли мої недруги й досі живі та здорові, а я змушений переховуватись, наче злочинець?! Я не дам вам ні гроша, і взагалі забирайтеся геть, поки я не спустил на вас усіх собак!

Безжалісний сердито поглянув на фінансиста і, кульгаючи, попрямував до виходу. Він також міг би виказати все, що думає зараз про свого замовника. Злість, яка накопичилась в нього, повинна була у щось вилитись, і Безжалісний так грюкнув за собою дверима, що зі стін кабінету попадали всі картини, одна з яких ледь не накрила собою Дага.

– Тьху, нечиста сила!.. – вилаявся Даг, повертаючи картину на місце.

Безжалісний залишав помістя Дага з наміром мститися тепер усім підряд. Він ще покаже, на що здатен!

Через ілюмінатор літака фінансиста, на борту якого покидав острів кілер-невдаха, було добре видно весь острівець разом із його чисельними забудовами. Понівечене обличчя Безжалісного скривила єхидна посмішка. Схоже, що він щось задумав. Пілот, який сидів поруч, побачивши цю перекошену гримасу, мало не випустив із рук штурвала. Літак помітно хитнув крилами, але швидко вирівнявся.

Приземлились вони на бетоновану площадку на другому березі озера. Безжалісний залишив літак, ще й тут грюкнувши дверима так, що той ледь не перекинувся. Наляканий пілот швиденько підняв машину в повітря. Безжалісний услід жбур-

нув ще й каменюкою та вилаявся. Образили його там, на острові. Дуже образили. Тепер він і не знав, за кого узятися в першу чергу – за детектива чи за фінансиста з острова. Врешті-решт, він поклявся, що й той, і інший заслуженої карі не уникнуть.

Недалеко почувся шум автомобільного мотора. Безжалісний, закривши обличчя високим коміром плаща, згорбився ще більше й вийшов на дорогу.

З-за повороту показався невеличкий пікап. Його кузов був навантажений ящиками із птицею. Пікап мусив зупинитися, щоб не задіти та не покалічити якусь скрючену фігуру, що загордила дорогу. За кермом машини сиділа дорідна, рижа особа. Вона належала до жіночої статі, бо на ній була широка спідниця, а в її вухах блищали сережки.

– Гей, чорне опудало, зійди негайно з дороги, бо я поспішаю! – досить грубо звернулась до Безжалісного рижа особа.

Вона надала на педаль газу, і Безжалісному нічого не залишалось, як відскочити в сторону, хоч і не далеко. Бо як тільки пікап порівнявся з ним, він доволі спритно заплигнув у кузов машини, сховавшись серед ящиків. Курочки спочатку сполошилися і закудкудакали, але швидко заспокоїлися. Деякі з них, кохкаючи, навіть улаштувались на широкополому капелюсі нового пасажира.

Петик, заховавшись за невеличким хлівцем, лузав за звичкою насіння та нишком поглядав на подвір'я. Йому цього разу випало простеньке доручення – слідкувати за садибою адвоката Щиги. Нічого цікавого в цій садибі не було, але Макс стало відомо, що Щига таємно збирає в себе вдома дуже підозрілу, дивну, зодягнену в якесь лахміття компанію. А це вже само по собі повинно було насторожувати. Успішний, навіть модний сьогодні адвокат збирає час від часу в себе якихось бомжів.

«Ні, це неспроста, – думав Макс. – Можливо, вони готують переверот у місті або, ще гірше – виношують зловісні

плани щодо мене та Ізабелли?»

Десь під вечір на подвір'я Щиги почали проникати якісь обірванці та зникати в дверях дому. Один з них ледь не наступив на самого лазутчика. Відчувши нюхом смачний аромат смаженого насіння, він навіть наблизився впритул до Петика. Але Петик замекав тоненьким голосочком козеняти, і допитливий бродяга пішов далі.

Коли хвіртка вже перестала рипати (а це означало, що гості зібралися всі), Петик вислизнув зі схованки, приставив до стіни будинку драбину і забрався поближче до вікна. Він навіть трошки відхилив вікно й зазирнув усередину. Побачене там змусило його тихо зойкнути. У просторій вітальні біля каміну за широким столом сиділо чоловік двадцять молодих людей. Одежа на них була пошита за останньою модою, а те дрантя, у яке вони були недавно одягнені, лежало біля столу на підлозі.

«Оце так маскування! – захоплено подумав Петик. – Але задля чого?»

– Я бачу, що зібралися вже всі, – почув він голос Дага.

Звертаючись до присутніх, фінансист підвівся з-за столу. Щига в цей час сидів біля каміна, смакуючи з маленької чашечки гарячу каву.

Петик навіть слинку проковтнув, відчувши аромат благородного напою.

– Перед вами

стоїть дуже відповідальне завдання – знешкодити всіх моїх конкурентів на посаду мера нашого чудового міста, – Даг по черзі уважно глянув в обличчя кожному з молодиків. – Та перш ніж ви візьметесь за виконання головного завдання, я прошу вас ліквідувати моїх давніх ворогів – настирного детектива Макса та його пронира-помічників. Поки вони живі та здорові, заволодіти цим містом нам не вдасться. Я в цьому впевнений.

Даг ще щось говорив, але Петик вже не слухав, бо побачив, що відчинилися ворота, і на подвір'я заїхав невеличкий пікап, наповнений ящиками із птицею. Пікап, розвертаючись, зачепив драбину, тому Петик і звалився прямо на ящики. Здійнявся крик, шум та обурене кудкудакання курей. Окрім свого власного крику, Петик почув ще крик рижої особи, що якраз вилазила з кабіни, тримаючи перед собою якусь залізяку. Та це ще не все. Він почув ще сердите бубоніння, яке йшло від особи в капелюсі. Зверху на капелюсі кури встигли знести з десятка яєць, а Петик своїм падінням роздавив їх. Тепер роздавлені яйця стікали на обличчя потерпілого, а він, звичайно, обурювався.

Петику здалося, що те страшне обличчя він десь уже бачив, але не міг згадати де. Та й часу на спогади не було, бо двері будинку якраз відчинились, і звідти вискочило два десятка озброєних молодих людей.

Вони здійняли страшенну стрілянину, ганяючись за трьома незнайомцями. І хоч рижа особа намагалася пояснити молодикам, що вона своя, усе ж отримала від одного з них добрячого стусана й замовкла, кинувшись шукати схованки. За нею біг Петик, а за ними кульгала постать у чорному капелюсі. Постаті діставалось найбільше від розлючених молодиків. Вони із задоволенням лупцювали згорбленого незнайомця палицями, викрикуючи щось образливе на його адресу.

Так що, на подвір'ї адвоката Щиги зараз розгорталася справжня баталія, тобто продовжувалась стрілянина, звучали відчайдушні крики жертв та ще гучніші крики молодиків. А над усім цим гармидером літали й голосно кудахкали перелякані

кури.

Саме це й побачив комісар Бур, прибувши із загоном поліції. Оточивши подвір'я Щиги, поліцейські заарештували всіх. Уникнули арешту тільки кури, помічник детектива Петик і господар домівки Щига. Петик не міг дозволити поліцейським себе заарештувати й тим самим підвести свого начальника. В останню хвилину він переплигнув через паркан і зник у темряві. А Щига зробив вигляд, що взагалі нічого не знає.

Комісар Бур залишився задоволеним проведеною операцією по затриманню банди зловмисників. Він давно підозрював Дага в організації бандитського перевороту в їхньому місті. Те, що останнім часом на вулицях міста помітно прибавилося жебраків, його дуже дивувало. Він навіть подумав, що саме в їхньому місті жебраки зібралися на якусь свою «конференцію». Але впевнившись, що прибулі не просять милостиню та не шукають, де б щось поцупити, Бур зрозумів: це не звичайні жебраки.

Комісар неспішно робив зараз огляд подвір'я. Побачивши за хлівцем купку лушпиння від насіння, Бур посміхнувся. Без детектива Макса та його помічників і тут не обійшлося.

Серед заарештованих не було й постаті в чорному капелюсі. Цього кульгавого суб'єкта комісар вигнав геть з подвір'я, прийнявши його за справжнього жебрака.

Поява в лісі дивного крадія

Старий бобер-рибалка Стовбур повільно плентався додому. Він ніс відро із сьогоднішнім уловом. Риба ловилася цього разу як ніколи, тому відро було повним.

«Моя бобриха похвалить мене сьогодні, – із задоволенням подумав Стовбур. – Риби наловилося стільки, що вистачить нам і на свята».

Раптом його роздуми перервав якийсь шурхіт у кущах. Зразу ж звідтіля, кульгаючи, вибігла згорблена постать, вихо-

пила в Стовбурі відро з рибою й тут же зникла за кущами. Стовбур не встиг навіть скрикнути та позовати когось на допомогу. Такого з ним ще не траплялося. Бувало, він відро забуде біля річки або рибу розгубить дорогою, але щоб отак нахабно серед білого дня в нього викрадали весь улов – це щось нове! Що він тепер скаже бобрисі? Вона ж його з’їсть живцем, якщо він з’явиться без улову, а головне – без відра. Бо риби можна ще наловити, а відро, справді, шкода.

Стовбур спробував наздогнати зловмисника, але швидко захекався й сів на пені відпочити. Несподівано в кущах знову зашурхотіло, і звідти хтось вибіг прямо на нього. Цього разу Стовбур не схибив. Він спритно впіймав незнайомця, але тут же, голосно репетуючи, відпустив. Виявляється, він упіймав їжачка Гочу і наткнувся на його голки.

– Ой-йой-о-о-ой!.. – закричав від болю бобер, впізнавши Гочу. – Ти чого тут вештаєшся, Гочо?

– А... а ти чого хапаєш? Мене тільки-но обікрали. Ти не бачив злодія? – запитав у відповідь їжак.

– Як? Тебе також? – здивувався Стовбур. – Що за день сьогодні такий? А в тебе що можна було вкрати?...

– Як це що? Я ніс додому з десяток гарних великих яблук. Незабаром же свято... – Гоча присів на пені поруч зі Стовбуром. – А тепер, бачиш, на моїх голках жодного яблучка не залишилось...

І вони разом засмучено зітхнули.

Корисні тренування двох помічників детектива

Якщо поглянути з висоти пожежної вежі міста на ліс, то можна без труднощів розгледіти там високого, розлогого дуба. Саме до цього дерева була прикована зараз увага Петика. Він пильно придивлявся, чи не видно сигналів, які повинна була подавати йому Ліза, знаходячись зараз на тому дубі.

Сигналів не було, і Петик почав нервувати.

«Хоч би чогось не трапилося з Лізою», – подумав він.

Якщо відверто, це він мав знаходитися зараз в дозорі замість Лізи. Жабі лазити по деревах якось незвично. Але Петик служив тепер рядовим пожежної команди. Його робота була дуже відповідальною. Він повинен натискати на велику червону кнопку, вмикаючи таким чином пожежну сирену. Поступив на службу Петик за вимогою свого безпосереднього начальника – детектива Макса.

Справа в тому, що роботи в них останнім часом було мало. Після гучних арештів у садибі адвоката Щиги в місті встановилося тимчасове затишшя. Злочинці припишкли у своїх норах, і навіть Перевертень не подавав жодних ознак життя. Така ситуація вкрай негативно впливала на бойову готовність підлеглих Макса. Тому він і вирішив тимчасово влаштувати Петика до команди пожежної охорони міста.

А Лізі випало тренуватись за особистим планом, а саме – навчитись лазити по деревах та оволодівати азбукою сигналів ліхтариком. Петик, звичайно, намагався протестувати проти чергових вигадок свого шефа. Він не розумів, чому вони з Лізою повинні надриватися на тренуваннях, а сам Макс сидів цілими днями в забігайлівках, попиваючи каву. Але згодом він змирився, тим паче, що нова робота мала свою привабливість. Петіку подобалось, коли за його сигналом піднімалася вся пожежна частина. Гуділи машини, метушилися вогнеборці, лунали команди, а в місті, завдяки гучній сирені, у багатьох домах засвічувались вогні. Усе це робилось наче за помахом

чарівної палички. Петик вважав себе майже чарівником, а це приємніше, ніж бути усього-лише помічником детектива.

Їхні щоденні тренування із сигналами ліхтариком планувалися Максом недаремно. Він готував чергову операцію по захопленню острова фінансиста Дага. Уміле володіння сигналами з допомогою ліхтарика повинно було забезпечити їм успіх. Острів знаходився далеченько від берега, тому тримати зв'язок між учасниками операції було вкрай важливо.

Нарешті Петик помітив сигнали й заспокоївся. Ліза висвічувала ліхтариком слова розробленої ними особливої азбуки:

«У МЕНЕ ВСЕ ГАРАЗД – КРАПКА – ПЕРЕБУВАЮ НА ОБ'ЄКТІ № 2 – КРАПКА – ПАЛКІЙ ПРИВІТ ВІДВАЖНИМ ПОЖЕЖНИКАМ – КРАПКА».

Відразу ж після цих сигналів із вуст Лізи вирвався ще один сигнал, а саме: «О-о-ой! Іди геть від мене!»

Але цей сигнал не мав до Петика ніякого відношення. Поруч із Лізою на дерево сів якийсь настирний дятел, і вона мусила відчайдушно відбиватися від уколів його дзьоба. Якби тут був Петик, він, очевидно, упізнав би цього птаха. Саме цей дятел не так давно і над ним познущався.

Щоправда, Лізі поталанило менше. Велетенський старий дуб, на який вона забралася, був для дятла улюбленим місцем добування їжі. У товстій корі дуба мешкало безліч комашок. На смак вони були набагато приємніші, ніж подібні мешканки інших дерев. Тому поява тут якоїсь зеленої істоти його рознервувала.

«Невже у мене з'явився конкурент?» – занепокоєно подумав дятел. Він сидів на сусідній березі вже хвилин десять, спостерігаючи за незнайомою істотою, яка кумедно намагалась залізти на дуба. Зелена товстенька істота, квакаючи, піднімалася по стовбуру дерева й падала на землю, наче мішечок з піском.

Дятел із цікавістю спостерігав за марними зусиллями незнайомки. Ось зелена істота вже майже видерлась на нижню

гілляку, але знову ж не втрималась і з противним кваканням гепнулась на землю.

Надивившись вволю, дятел хотів уже прогнати конкурентку, але раптом побачив, як вона напрочуд швидко почала підніматись по дереву вгору. Дятла це здивувало. Підлетівши ближче, він побачив, що істота доволі спритно працює довгим язиком, який, прилипаючи до стовбура, допомагає їй підніматись.

Дятел сів на гілку і також спробував зачепитись язиком за кору, але із цього нічого не вийшло. Ця обставина ще більше розлютила дятла. Він уже не роздумуючи, наче шуліка налетів на зелену істоту, яка вже вилізла на дуб і почала блимати якоюсь мигалкою.

«Ну, це вже занадто! – обурився дятел і взявся довбати нахабне створіння. – А воно смачне», – зробив він висновок.

І справді, навіщо ж довбати твердого дуба, коли ця істота така велика та приємна на смак. Тут їжі вистачить надовго, і дятел, не звертаючи уваги на жалісливе квакання жертви, притиснув Лізу до стовбура і з задоволенням довбав її та довбав.

Ліза, зрозумівши, що її благання на дятла не діють, змущена була застосувати головну свою зброю – довгого язика. Обхопивши язиком шию дятла, вона так стиснула її, що дятел, роззявивши широко дзьоба, не міг і пискнути. А Ліза увійшла в раж і почала бити птаха об стовбур дуба, наче хотіла назавжди вибити з нього бажання когось ображати. Урешті-решт, вона закинула нещасного дятла подалі на сусіднє дерево, де він повис на гілляці, неначе ганчірка.

– Ква-а-а-а-а! – войовниче вигукнула Ліза під кінець, і цей страхітливий крик луною відгукнувся по всьому лісу.

Його почула навіть сорока Гриза, хоч мешкала вона на самому узліссі. Вона тільки-но повернулася з ярмарку. Гриза, продавши все насіння, купила на виручені гроші великий шматок голландського сиру. Дорогою додому вона уявляла собі, як розділить ці ласощі на шматочки й стане неспішно смакувати. Вона буде поїдати шматочок за шматочком, запиваючи гаря-

чим чаєм і отримуючи задоволення від перегляду улюбленого телесеріалу.

Залишивши кошик з сиром на ганку, Гриза відвернулася, щоб відімкнути двері. Відразу ж із-за ближнього дерева вислизнула згорблена фігура у чорному капелюсі, схопила сир і побігла геть. Гриза тільки встигла помітити темну тінь, що сховалася за деревами. Вона, звичайно, здійняла страшенний крик. Справедливому обуренню сороки не було меж. Вона голосно бідкалась і проливала сльози. І це не дивно. Такого ще не траплялось в їхньому лісі, щоб серед білого дня так нахабно грабували чесних, порядних громадян. Достатньо накричавшись та заплакавшись, Гриза стомлено присіла на східці ганку.

Непрості турботи комара Ося

Комар Ося летів селищем, обминаючи оселю за оселею. Він уважно приглядався до вікон, маючи надію, що безтурботні хазяї залишили десь незачиненою квартиру. Ося, хоч і не був комаром-домушником, та все ж полюбляв тишком-нишком пробратися у якусь домівку та потривожити там мешканців своїм писком та надокучливим приставанням. Він не вбачав у цьому нічого кримінального, і дуже дивувався, що комарів не люблять і називають кровопивцями.

«Це вони від жадібності», – думав зазвичай Ося, не звертаючи уваги на обурення поселян.

А вони, у свою чергу, завжди відмахувались від нього, щось викрикували й навіть проклинали його, звалюючи на себе великий гріх. Дуже несправедливими до комарів були мешканці селища. Ося тяжко зітхнув після таких роздумів.

Нарешті він побачив у ближній домівці напіввідчинене вікно. Зрадівши, він хотів уже прошмигнути всередину оселі, але помітив під вікном постать, що причаїлася. Від неї розповсюджувався смачний аромат смаженого насіння. Постать лузала насіння та прислуховувалась до розмов у будинку. Ося на

хвилину розгубився, не знаючи, кого першим вибрати собі на вечерю – тих, що розмовляють у оселі чи цього любителя насіння.

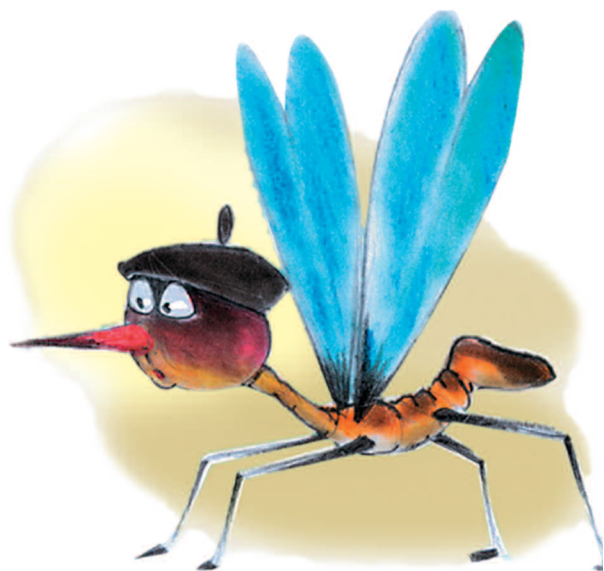
«Ні, цього я залишу на десерт, – вирішив Ося. – Дуже він смачно пахне, а зараз займусь мешканцями будинку».

Перевертень вибрав для тимчасового помешкання саме цей невеличкий дім. Він приїздив сюди таємно, навідуючи матір, і взагалі в останній час поводив себе тихо, бо перед виборами в міську мерію дуже активізувалася поліція. Останні гучні арешти примусили його бути обережним. А ця оселя нічим не відрізнялася від інших, і його це влаштовувало. Він поселив тут матір після звільнення її зі спец-лікарні. І хоч звільнення матері відбулось за допомогою його батечка Дага, Перевертень не пробачив його. Якби Даг не заховався на острові, то він давно б поквитався з фінансистом.

– Я пропоную розділитися і переправитись на острів із двох напрямків – з півночі та півдня. Таким чином, ми розпорозимо охорону Дага, – заговорив низенький товстий суб'єкт із лисою головою.

– Ні, так ми наробимо багато галасу. Ліпше пробратись туди вночі під водою, користуючись аквалангами, – запропонував інший співрозмовник, довгов'язий, з розкішним густим волоссям.

– А я пропоную все ж скористатися тим, що островом

дуже цікавиться наш противник – детектив Макс, – подав голос Перевертень. Він був одягнений по-домашньому, у оксамитовому халаті. – Тим самим ми вб'ємо відразу двох зайців. Спочатку дочекаємось, хто там візьме верх, а потім легко розправимося з обезкровленим боротьбою переможцем.

Усі присутні зааплодували цій пропозиції. Хазяїн домівки задоволено посміхнувся і запросив гостей за щедро заставлений стілом стіл.

Ося прискіпливо вибирав собі жертву. Спочатку він хотів сісти на лису голову товстуна, але від нього сильно тхнуло тютюном, а комар терпіти не міг той запах.

Тоді він закружляв над довгов'язим суб'єктом, приміряючись до його прищавого носа. Він уже майже сів на той ніс, але його володар чомусь занервував і кумедно замахав над головою серветкою.

– Гарно жити біля озера, тільки дуже багато тут комарні. І такі вони надокучливі, – заговорив довгов'язий суб'єкт, продовжуючи відмахуватись від Осі.

«Це ж треба, який недоторканий! – подумав Ося, образившись на довгов'язого за весь свій рід. – Комарики йому, бачте, не подобаються. Ти мені також не дуже подобаєшся! Сяду я ліпше на суб'єкта в халаті. Він дуже зараз задоволений собою, а з такими приємніше мати справу».

Суб'єкт у оксамитовому халаті після укусу Осі заверещав, наче його різали на шматки.

– Ось бачите? – звернувся до нього довгов'язий. – Я ж казав, що біля озера сила-силенна комарів. Треба вам закрити вікна марлею, – порадив він.

«Які ж вони наївні, – подумав Ося. – Наче якась марля може зупинити мене. Сміх та й годі! Тьху на вас!» – сплюнув на присутніх Ося і гордо вилетів через квартиру на вулицю.

Там він знову побачив прикинутого під вікном незнайомця.

«Ось цим смачненьким суб'єктом я й займусь», – вирішив Ося і з розгону налетів на жертву, встромивши хоботок прямо в

її ніс.

Незнайомець голосно заверещав, скочив на лапки і почав плигати на місці, наче кролик. Відразу ж із шумом відчинилося вікно і звідтіля показалися вже знайомі суб'єкти.

Побачивши під вікном лазутчика, вони зчинили стрілянину, а це вже не сподобалось Осі. Він жах як не любив нервових клієнтів. Образившись на всіх, Ося полетів геть голодним. А біля будинку ще довго не вщухали постріли і гучні крики.

Петик примчав до контори Макса дуже переляканий, у пом'ятому костюмі, із простріленим лівим вухом та з великим червоним пухирем на носі. Макс ще не бачив свого помічника в такому нервовому стані.

– Що з тобою трапилось? – запитав він, піднімаючись із крісла та достаючи із шафи аптечку. – За тобою що, згряя собак гналася?...

– Годі тобі глузувати! – сердито відповів Петик. – За мною й собаки гоняться, у мене й стріляють, мене, зрештою, комарі кусають, тільки ти в нас у білих рукавичках!..

– Не розумію, що з тобою, – перев'язуючи поранене вухо напарника, дивувався Макс. – Я ж послав тебе всього лише підслухати, що планують Перевертень зі своїми бандитами. А ти з'являєшся весь понівечений, покусаний та ще й із претензіями до мене. Заспокойся в решті-решт.

– Тобі добре говорити – «заспокойся»... Ти сидиш у теплом кабінеті, насолоджуєшся гарячою кавою, а мене кожен раз посилаєш на завдання, все більш небезпечні та складні. Тобі відомо, які кусючі біля озера комарі?!

Петик раптом замахав навколо себе клаптиками марлі, ніби відганяючи комара. Йому здалося, що ті комарі зараз усюди літають, навіть у кабінеті Макса. Якби тут насправді був Ося, він розтлумачив би йому, що в подібні кабінети, де так накурено, де не прибирається та не провітрюється, він не залетить ні на секунду. Не любив Ося неохайних господарів.

– Перестань розмахувати ганчірками! – уже закричав Макс на помічника. – Тобі скрізь комарі тепер ввижаються.

Розповідай ліпше, які роздобув новини.

Вислухавши детальний звіт помічника, Макс на хвилину задумався.

– Треба нам спровокувати Перевертня на активні дії. Він хоче дочекатися, коли ми почнемо діяти, а ми примусимо його першим переправитись на острів.

– Та ну його, той острів, – уже заспокоївшись, промовив Петик. Дуже йому не хотілось ще раз мати справу зі сторожовими псами фінансиста. – Даг зараз нічим нам не загрожує. Хай собі сидить на своєму острові.

– Ні. Я впевнений, що Даг не залишить нас у спокої, – Макс відчинив вікно, щоб провітрити кабінет.

Невдала атака на острів Дага

Озеро тихо накочувало на піщаний берег невеличкі хвилі. Була ясна місячна ніч. Від трьох постатей, що метушились на березі озера, падали довгі чудернацькі тіні. Петик з Максом прикріплювали липкою стрічкою пакети з петардами навколо талії Лізи. Закінчивши роботу, вони ледь не розреготались від вигляду своєї напарниці. Ліза тепер була схожа на терористку-смертницю. Не звертаючи увагу на сміх товаришів, вона оглянула себе ще раз, поправила нове спорядження й легко, зі спритністю справжньої розвідниці пірнула у воду.

Петарди Петик закупив у магазині ще позавчора, виконуючи завдання Макса. Він не один придивлявся до цього товару, бо в магазині ще багато хто цікавився петардами. Незабаром свято Нового Року, і такий товар був на розхват. Саме на це й розраховував Макс. Йому не хотілося, щоб хтось звернув увагу на те, чим цікавиться його помічник. По місту напевне нишпорять агенти Дага. Макс більше сподівався на увагу з боку агентів Перевертня, бо саме для них призначався цей маскарад. Макс доручив завчасно Петіку, щоб він навмисне розповсюдив по місту чутку про те, що готується напад на острів. Агенти Пере-

вертня мушили зреагувати на це.

Ліза, як і личить справжній жабі, підпливла до острова тихо та непомітно. Соми зараз спали, зарившись у намул під коріннями дерева. Щоправда, один із них відкрив на хвилику очі. Може, щось недобре приснилось йому, або ж він страждав від безсоння. Побачивши над собою якусь дивну істоту, що пливла до берега, сом хотів було підняти тривогу, але замість цього тільки солодко позіхнув. У теплому намулі було приємно та затишно. Сом подумав, що істота йому привиділась і знову заплющив очі.

Таким чином, Ліза дісталася до берега благополучно, про що зразу ж повідомила колегам, скориставшись кодовими сигналами ліхтариком.

Після цього Ліза провела першу розвідку на місцевості. Майже про кожен свій крок вона повідомляла на протилежний берег. Діяла Ліза чітко за планом. Зовсім поруч пробігли сторожові собаки Дага. Вони, на щастя, не помітили нічого підозрілого, і це Лізу заспокоїло. Вона, перевіривши подих, розпочала виконувати основний етап доручення – непомітно розкласти на території острова заготовлені петарди й запалити їх.

Ось так і розпочалася ретельно розроблена детективом Максимом операція під кодовою назвою «СВЯТКОВА ПЕТАРДА».

Гучні вибухи на острові фінансиста Дага розбудили все місто. Перевертень підняв свою команду по тривозі. Він був упевнений, що на острів напав детектив Макс із підручними. Треба було поспішати, щоб не пропустити мить, коли бійка закінчиться й переможець, втративши пильність, почне святкувати свій тріумф.

Човни з бандитами наблизилися до острова саме тоді, коли вибухи вже скінчилися. Охоронці разом із собаками, трохи отямившись, приготувалися до зустрічі з нападниками. Даг наказав їм не шкодувати набоїв. Тому Перевертень зі своєю командою, вибравшись на берег, одразу ж потрапили під щільний автоматний вогонь.

Ліза почула ту стрілянину, коли вже вибиралась з води на протилежному березі. Вона була задоволена, виконавши бойове завдання. Довершити її сьогоднішні старання повинні охоронці Дага та його злючі пси.

Саме цим вони зараз і займалися. Кілька розлючених псів, оточивши Перевертня, пошматували зубами його розкішний костюм. Та якби тільки костюм. Йому самому теж добряче дісталося. Він загубив десь зброю і відбивався від нападників однією лише хворостинкою. Перевертень зрозумів, що потрапив у западню, і навіть здогадувався, хто цю западню влаштував.

Урешті-решт, ледь живі бандити разом із Перевертнем кинулися назад до води. Але там на них чекали нові неприємності, а саме – два розгніваних стріляниною соми. Їм дуже не сподобалось, що їх так безцеремонно розбудили серед ночі. Побачивши у воді порушників свого спокою, соми взялися їх кусати та лупцювати міцними хвостами.

Перевертень, отримавши від сома смачний ляпас, навіть втратив на хвилинку свідомість. Він уже починав захлинатися, але тут-таки знову отримав потужний удар хвостом знизу і, піднявшись над водою, упав на своїх підручних.

Отак покалічені залишки колись грізної банди Перевертня й допливли до протилежного берега.

Але й тут на них уже очікували. З-за ближнього куща, куль-

гаючи, підкралася до бездиханних бандитів згорблена темна постать. Незнайомець швиденько обшукав кишені постраждалих, забрав у них гаманці й зник за кущами.

На острові сторонні візитери

Невеликий, чорного кольору гелікоптер здійняв гвинтами величезну хмару пилуки і навіть пригнув до землі тоненькі, тендітні берізки. Після приземлення на бетонований майданчик, гвинти його зупинилися і зразу ж відчинилися дверцята. До майданчика підкотило кілька автомобілів. Із них повискакували озброєні охоронці, оточивши майданчик щільним кільцем.

Найрозкішніший із лімузинів під'їхав до самих дверцят гелікоптера й із нього вийшов хазяїн острова – фінансист Даг. Він розкрив обійми та привітно посміхнувся, приготувавшись зустріти важливого гостя. Але на його здивування з гелікоптера вийшли лише дві літні дами в чудернацькому одязі. Услід за ними слуги почали виносити безліч дорожніх саквояжів, а двоочікуваного гостя так і не видно було. Зрештою, з гелікоптера винесли якусь велику, у зріст людини, валізу, після чого дверцята зачинились. Знову зі свистом завертілись гвинти, і чорна, немов величезна комаха машина, піднявшись у повітря, швидко зникла за хмарами.

Спантеличений Даг спробував заговорити з однією з дам, але вона, пробурмотівши щось напрочуд густим чоловічим басом, поспішила з напарницею до автомобіля.

Урешті-решт, Даг наказав охоронцям допомогти прибулим погрузити багаж, а сам, ще раз озирнувшись, також сів у лімузин.

На острів опустилася темна ніч. Через напіввідчинене вікно у темний передпокій ледь проникало місячне світло. Світло падало на велику валізу, яка в оточені іншого багажу

знаходилась по центру передпокою. Деякі саквояжі були розпаковані, а одяга, яка знаходилася в них, тепер висіла у шафі.

Тихо рипнули двері передпокою. Із сусідньої кімнати, м'яко ступаючи, зайшла чорна кішка. Це була нова улюблениця Дага. Вона замінила собою померлого не так давно песика Щупика. Даг довго оплакував загибель Щупика, не знаходячи собі місця в домі. Тоді дісталось від нього всім – і охоронцям, і прислужникам.

Довідавшись про його горе, Щига подарував Дагу кішку, яких у нього в домі бігало безліч. Кішка спочатку сторонилась нового хазяїна, але згодом звикла до нього й тепер була головною персоною у домі фінансиста. Усі боялися її ненароком образити. Але ця кішка могла й сама постояти за себе.

Усередині найбільшої валізи щось зашурхотіло. Кішка відразу ж принишкла, приготувавшись до полювання. Вона була впевнена, що це миша намагається вийти на нічну прогулянку. В їхньому новому домі, щоправда, мишей не водилося, але природний інстинкт кішки примусив її подумати саме про мишу.

Тим часом валіза розкрилася, і з неї тихо вислизнула висока гнучка постать, одягнена в червоне трико. Кішка, будучи вже наготові, по інерції заплигнула на незнайомку, але цього разу її жертва виявилась не з боязких. Вона схопила нападницю за шкірку, повернула до себе і, розгледівши, що воно таке, викинула подалі, в сусідню кімнату.

Кішка настільки була здивована грубим відношенням до себе, що від обурення відчайдушно заверещала. Цей крик долинув до спальні Дага. Він, тримаючи перед собою рушницю, почав перевіряти кімнати, чи не забрався хто в дім. Побачивши в одній із кімнат незнайомку в червоному трико, Даг на мить оціпенів.

– А-а-а-а! – вирвалось в нього. – Рятуйте-е-е-е!

– Тихо, не галасуйте так, – заговорила вона напрочуд мелодійним голосом. – Ви пробачте, що нам доводиться познайомитись в отакий незвичний спосіб. Я – якраз той гість, на

якого ви чекали.

Даг справді замовк. Він розгублено стояв, не знаючи, як діяти далі. Він якось обм'як і навіть посміхнувся.

– А я вже думав, що ви не приїхали. – Він поправив на собі домашній халат.

Даг, звичайно, не сподівався, що для виконання його замовлення приїде саме жінка. Він очікував побачити якогось мужнього, загартованого бойовим та життєвим досвідом виконавця, а тут прибуло щось довгоноге, тендітне та... дивне.

Коли ж гостя дістала невеликий саквояж і відкрила його, Даг змінив свою думку і заспокоївся. У саквояжі була різноманітна зброя, навіть така, якої Даг ще ніколи не бачив.

А гостя, приклавши авторучку до губ, голосно, пронизливо засвистіла. На свист одразу ж з'явилися дві вже знайомі фінансисту дами. Тепер вони були одягнені в чоловіче вбрання й самі насправді виявились особами чоловічої статі.

– Вас, звичайно, здивували наші застережні заходи, – звернулась до Дага гостя. – Але ми змушені поводити себе

обережно, бо, якщо судити з вашого повідомлення, тут діє команда справжніх професіоналів, яку ми повинні знешкодити. Хто такий отой ваш славнозвісний детектив Макс?

– Я б не сказав, що вони такі вже професіонали, але до сьогоднішнього дня з ними не зумів упоратись ніхто. Якщо вам відомо, з ними не зумів упоратися навіть такий майстер своєї справи, як Безжалісний.

– Так, так, мені це відомо. Безжалісний, звичайно, спритний хлопець, та все ж занадто довірливий і прямолінійний, – гостя сіла в крісло, відкинувшись на високу спинку.

Даг і її помічники продовжували стояти, уважно слухаючи.

– У мене зовсім інші методи боротьби з подібними суб'єктами. Я і моя команда завжди діємо рішуче і безпомилково. Тому ще не було в нашій практиці випадку, щоб ми не виконали свою роботу. Можете не сумніватися, що ми й цього разу впораємось, – гостя окинула поглядом своїх асистентів.

Про них треба сказати окремо. Обидва були кремезні, із суворими обличчями бувалих бійців. Один із них був набагато нижчий на зріст за свого товариша. Тоненька косичка, що звисала з потилиці по пояс, робила його схожим на китаїця.

Уважно глянувши на асистентів гості, Даг упевнився, що цього разу не помилився у своєму виборі. Нарешті з детективом та його помічниками буде покінчено.

Чергова розвідка виявилась вдалою

Біля високого паркану, який загороджував собою невідомо що, зупинився велосипедист. Він, прихиливши велосипеда до паркану, зазирнув у щілину. У такій позі велосипедист простояв довго. Цікаво, що він хотів там углядіти? Цей паркан, схоже, повинен був оберігати від сторонніх очей якийсь об'єкт, але зараз посередині загородженої території ріс усього лише невеличкий кущ шипшини. Невже велосипедиста так зацікавив

той кущик? Подібних кущів у лісі, який стіною стояв навколо паркану, було безліч. Тому у велосипедиста не було жодної потреби залазити на паркан, потім доволі незграбно падати з нього й, кульгаючи, нишком крастися саме до куща.

При падінні з паркану з кишені велосипедиста висипалося трохи гарбузового насіння, але зараз не про це. Наблизившись до куща, велосипедист присів біля нього й почав прислухатися. Посидівши так кілька хвилин, він обережно заліз усередину куща і... раптом зник там.

Справді, зараз на огороженій території не було нікого. І якби не велосипед, прихилений до паркану, і не сліди від кроків на припорошеній снігом траві, то можна було б подумати, що ніякого велосипедиста тут взагалі не було.

Петик обережно спускався залізною драбиною в закинтий каналізаційний колодязь, жалібно стогнучи, бо при падінні з паркану сильно пошкодив ногу. Він, як завжди, виконував доручення Макса. Йому потрібно було розвідати, куди веде ця стара каналізаційна труба.

Макс, проїжджаючи вчора недалеко від паркану, несподівано угледів дві вантажних машини, що стояли там. Його не так зацікавили машини, як те, що з них невідомими особами щось розвантажувалось. Що саме, Макс не міг розгледіти, бо було вже темно. Все таки він непомітно підкрався до паркану і також зазирнув у щілину. Але нічого цікавого не побачив, окрім того ж куща шипшини, до якого й несли багаж невідомі постаті. Усе це так здивувало Макса, що він вирішив наступного дня послати сюди розвідника. На завдання дуже просила Ліза, але Макс зупинив свій вибір на більш досвідченому виконавці – Петіку.

Спустившись на дно колодязя, Петик трохи перепочив. Потім, обережно ступаючи, заглибився всередину труби. Він час від часу блимав перед собою ліхтариком, щоб не травмуватися ще раз.

Невдовзі труба вивела розвідника до жакливого місця. Зі стелі тут капала, а подекуди й лилася брудна вода. Петіку не

було чим навіть голову прикрити. Усе ж, натягнувши на голову куртку, він уперто просувався вперед.

«Треба було послати сюди Лізу, – подумав Петик. – Вона хоч не боїться води та грязюки».

Сірники в нього розмокли, тому довелося пробиратись вперед навпомацки. Несподівано він наштовхнувся на якісь двері. Вони зі скрипом відчинилися, і Петик із подивом побачив сухе й доволі комфортне приміщення. Тут знаходились три ліжка, а головне – шафа з одягом. Петик швидко переодягнувся в спортивний костюм, нарешті зігрівся та повеселішав. У холодильнику знайшлася їжа, за що Петик подумки подякував невідомому хазяїну цього помешкання.

Після гарної трапези Петіку дуже захотілося лягти на одне з ліжок і по-справжньому відпочити, але він утримався. Невідомо, кому належало це приміщення, а ризикувати йому не можна було. Він, важко зітхнувши, рушив через протилежні двері далі.

У трубі помітно посвітлішало, а невдовзі Петик побачив кам'яні сходи, які вели нагору. Обережно піднімаючись схо-

дами, помічник детектива почув звуки глухих ударів по якомусь твердому предмету. Сходи закінчувались люком у стелі, і Петик обережно відкрив люк. Йому в очі вдарило яскраве світло. Петик побачив у приміщенні, як два спортсмени гамселили боксерську грушу, то відскакуючи від неї, то знову нападаючи. Окрім них, по залу (а це був спортивний зал), виконуючи складні кульбіти, легко плигала якась довгонога, гнучка істота в червоному трико. Вона так невимушено виконувала найскладніші гімнастичні вправи, що Петик мимоволі замилувався нею. Нарешті його побачив один із боксерів і жестом підкликав до себе. Петик так розгубився, що без зволікання виліз назовні й покійрно підійшов до спітнілого боксера. Мабуть, завдяки спортивному костюму боксери подумали, що це слуга, який прибирає в залі.

– Принеси мені стакан лимонаду та рушник! – скомандував боксер, знімаючи боксерські рукавички.

Петик покійрливо поспішив до стійки невеличкого бару за лимонадом. Робив він це машинально, ніби загіпнотизований. Потім він обслужив і другого боксера. Спортсмени, не звертаючи уваги на Петика, сіли на лавку перепочити, але зразу ж почувся гучний, неначе сирена, окрик особи в червоному трико. Вони мов ошпарені зіскочили з лавки та взялися знову гамселити грушу.

Петик в цей час напружено роздумував, куди він потрапив, і що це за спортсмени такі. Ніби витираючи рушничком пил зі спортивних снарядів, він потихеньку підкрався до великого вікна. За вікном, зовсім поряд зі спортивним залом, він із подивом побачив будинок фінансиста Дага. Унизу по доріжці походили охоронці.

«Ось тобі й сюрприз!» – подумав спантелечений розвідник Макса. Він здогадався, що по тій трубі проник аж на острів. А коли зі стелі капала вода, то, мабуть, труба проходила по дну озера. Виходить, що острів має зв'язок із материком ще й під землею. Петик ще раз визирнув у вікно. Він побачив там уже самого Дага, що давав якісь розпорядження охоронцям.

«Як я тепер повернуся назад?» – переймався Петик.

Проте треба було проводити розвідку. Петик непомітно вислизнув зі спортивного залу й, тихенько крадучись коридором, пішов шукати собі схованку, де можна було б спокійно все обдумати. Несподівано за ним ув'язалась, голосно нявкаючи, велика чорна кішка. Петик циткнув на неї, щоб відчепилася, але кішка, навпаки, переслідувала його й терлася об ноги.

«Цього мені тільки не вистачало», – розгублено подумав він.

Схопивши кішку, Петик подивився, куди б її засунути, але нічого підхожого не знайшов, окрім хіба що урни для сміття. Біля урни Петик побачив невеличкі двері, які вели до комірчини прибиральниці, заповненої мітлами, швабрами та ганчірками. Він запхнув кішку в урну, прикривши її кришкою, а сам заховався в комірчині. Не встиг Петик перевести подих, як двері комірчини відчинилися, і в них прослизнула та ж сама кішка. Муркочучи, вона почала тулитися до розгубленого розвідника. Петик, розсердившись на невгамовну тварину, хотів уже пристукнути її шваброю, але побоявся, що кішка підніме гвалт. Тому він мусив терпіти її приставання й муркотіння. А кішка, ніби відчувши його розгубленість, почала лазити по ньому, наче по якомусь неживому предмету, шукаючи, де б зручніше умотитись. Врешті-решт, вона вилізла йому на голову та вляглася там, звісивши донизу лапи та довгий хвіст. Хвіст звисав якраз у Петика перед очима, лоскочучи його м'якою шерстю.

«Ні, це вже занадто!» – обурився про себе Петик.

Він зібрався скинути з голови кішку, але в коридорі почулись кроки.

– Кіс, кіс, кіс, – раптом позвав кішку хтось із прислужників.

– Ну що, не знайшли? – прозвучав стривожений голос

Дага.

– Її не видно ніде...

– Так і знайте, якщо не відшукаєте мою улюбленицю, бу-

дете суворо покарані! – гнівно пообіцяв слугам Даг.

Налякані слуги кинулися коридором шукати дорогоцінну пропажу, а Даг заговорив уже іншим тоном, мабуть, зі спортсменами:

– Ви, я бачу, потренувалися?...

– На сьогодні досить, – почув Петик жіночий голос. Схоже, він належав особі в червоному трико. – Завтра у нас відповідальний день, – продовжувала вона. – Пора зайнятись вашим детективом.

– Звичайно, вже пора. Бажаю вам успіху, – відповів улежливо Даг.

Хвіст кішки продовжував лоскотати ніздрі Петіку. Більш за все він остерігався щоб, чого доброго, не чхнути, але, усе-таки, голосно чхнув.

Коридором хтось пробіг, а за ним ще хтось і ще. Своїм чиханням Петик, здавалося, розтривожив весь дім.

– Хто тут чхав? – почув він знову голос Дага.

– Це не ми, – перелякано відповів хтось із челяді.

– Тобто ви хочете сказати, що це я чхав? – уже зовсім грізно прозвучав голос фінансиста. – Якщо в дім знову проникли шпигуни, я потоплю вас, нероби, в озері!

Кішка, почувши голос хазяїна, гучно занявкала. Петик змушений був накрити її своїм тілом, щоб вона нарешті замовкла. Кішка пручалася зо всіх сил, вигиналася, але поступово все ж затихла.

Даг почув голос улюблениці і рвонув двері комірчини. Побачивши зловмисника, у якому він одразу ж упізнав помічника детектива Макса і поруч із ним бездиханну кішку, Даг заверещав, наче його посадили на розпечену сковороду.

Петик зі спритністю пантери вискочив із комірчини й кинувся бігти коридором геть звідсіля. Назустріч йому вже спішили прислужники. Не роздумуючи, Петик виплигнув через вікно надвір. Десь зовсім близько почувся гавкіт собак, тому він метнувся в кущі, а далі помчав поміж деревами, не орієнтуючись, куди саме біжить. За ним кинулися собаки та охо-

ронці. На бігу останні відкрили стрілянину.

«Все! Тепер мені справді кінець», – подумав у розпачі помічник детектива.

Більше за все засмучувало його те, що якраз учора Макс підвищив йому заробітну плату. А тепер виявляється, що все даремно, бо скористатися винагородою він уже не зможе.

Петик вискочив із заростів лісу на відкритий майданчик, на якому стояв гелікоптер. Гвинти машини вертілися, і вона вже почала повільно здійматися в повітря. Петик ледве встиг ухватитися за одну із опор під машиною. Вертоліт разом з відважним розвідником Макса піднімався все вище і вище...

Нічні забави двох сомів

Куц шипшини несподівано ворухнувся, злякавши ворону, яка дрімала на ньому. Каркання ворони насторожило того, хто ховався під кущем. Ворона, покаркавши, полетіла шукати більш безпечного місця для сну. Каркати ворона не переставала, бо як іще могла виказати своє невдоволення?

Коли все стихло, куц шипшини знову зарухався. Звідтіля виглянула якась особа в жіночій сукні. За нею з-під куща вибралась ще одна, не менш дивна особа також у сукні, тільки нижча зростом. Ну, а вслід за ними вже виплигнула мов на пружині висока, тонка та гнучка третя особа.

Ніч стояла морозною й місячною. Особа, що була найвищою, нахилившись, раптом угледіла на снігу сліди. Сліди вели від куща до паркану. Три особи, придивляючись до слідів, попрямували туди ж. Біля паркану сліди зникли. Дві особи, що були меншими почали видиратися на паркан, а третя, навіть не розбігаючись, спритно переплигнула через нього. За парканом сліди з'явилися, і вели до лісу.

«Яке везіння, — подумала особа, що була найвищою. — Якщо це сліди тих детективів, заради яких ми сюди приїхали,

тоді сьогодні ж із ними розквітаємось. Яке напрочуд легке завдання нам випало».

Про що думали дві інші особи невідомо. Вони, спотикаючись та оглядаючись, ледь устигали за першою особою. Якби вони оглядались уважніше, то напевне помітили б одну дивну обставину. Неподалік, услід за ними рухались в тому ж напрямку три кущі. Вони наче мали ноги. Хоч чому вони? Ноги мали ті, що ховались за кущами, тобто Макс та двоє його помічників.

Макс, Петик та Ліза вже дві ночі слідкували за кущем шипшини. Після того як Петик повернувся із завдання та розповів Максу про трьох спортсменів, які прибули на острів, детектив зрозумів, що треба готуватися до нових неприємностей.

Те завдання виявилось для помічника детектива мало не останнім. Гелікоптер, за якого він тоді зачепився як на зло піднімався все вище. Порив вітру відірвав Петика від гелікоптера, і він, репетуючи, полетів десь униз без будь-якої надії на спасіння. Упав він в озеро, розізливши падінням, і криками сомів. Соми, звичайно, кинулись до нього, щоб виразити своє незадоволення, але Петик, побачивши це, напрочуд швидко поплив до берега. Мабуть, він забув, що не вміє плавати. І добре, що забув, бо зумів і врятуватись від розлючених сомів і, водночас, навчитися плавати.

Так ось, двоє суток вони з Максом і Лізою готувались до чергової відповідальної операції. Перший день вони потратили на приготування пастки для новоприбулих. Потім уже слідкували за кущем шипшини, бо саме звідтіля повинні ті з'явитись.

Сліди все петляли між деревами й, нарешті, закінчилися біля входу в невелику землянку. Три особи, приготувавши зброю, з гучними криками заскочили туди. Зразу ж, Макс зачинив за ними двері на міцний засув. Таким чином, особи опинились в пастці.

Як і слід було очікувати, через якусь мить у землянці почувся страшенний галас. Зачинені там особи почали гупати у двері, щоб вирватися назовні. Вони кричали й стріляли з пісто-

летів, а потім почали вже відчайдушно верещати. Але прийти їм на допомогу не міг ніхто. Для того ж і пастка, щоб у неї хтось потрапляв.

— Я гадаю, що вони довше десяти хвилин не витримають — промовив Макс, поглядаючи на годинника.

— Та за десять хвилин від них нічого не залишиться, — відгукнувся Петик.

Справа в тому, що цю землянку вони облаштували якраз над великим мурашником, де мешкали зажерливі червоні розбійники-терміти. Цю ідею подала їм Ліза. Коли вони з Петиком тренувались зі світовими сигналами, вона, налазившись лісом, наткнулась на цього мурашника. Тоді Ліза сама ледве втекла від червоних розбишак.

Ідея Максусподобалась, і вони весь день утрюх трудилися, споруджуючи землянку. Щоб мурашки не заважали працювати, їм підкинули торбину із цукром. Споруда вийшла на славу, і ось тепер вона тримала екзамен на міцність.

Десять хвилин минули непомітно. Як і передбачав Макс, крики в землянці поступово стихали. Можна було вже подивитися на результат їхнього експерименту. Макс відчинив двері, заховавшись за них. Першою із землянки виповзла особа, що була найвищою. Трудно було зрозуміти чи то вона в червоному трико, чи це її так обліпили червоні мурашки. Мабуть, і те, і інше. Услід за нею виповзли із землянки дві інші особи. За останньою з них волочилась по землі довга косичка. І косичка, і вони обидва були повністю обліплені мурашками, тому їх одяг також виглядала червоною.

Голосно стенаючи, особи спочатку відповзли подалі від мурашника, а потім із криками кинулися стрімголов до озера. Добре, що вода в ньому ще не встигла як слід замерзнути. По дорозі особи зривали із себе одяг разом із мурашками, тому заплигнули в озеро вже голими.

Два соми, влаштувавшись зручно в намулі, спостерігали через товщу води за мерехтливим сяйвом місяця. Спати було

ще рано, і, оскільки інших можливостей культурно відпочивати тут не було, соми частенько споглядали на місяць. Це було щось схоже на те, ніби вони дивляться перед сном телевізора.

— Бачиш, там, у самісінькому низу з'явилась нова яскрава цяточка. Її вчора не було, — заговорив сом, у якого вуса були коротшими.

— Не вигадуй. На місяці цяточки так просто не з'являються, — розсудливо відповів йому сом із довгими вусами.

— А звідки ж вона з'явилась?

— Це, мабуть, на поверхні води плаває листочок...

І тут соми з подивом побачили, як над ними, голосно відфоркуючись, пропливають три голих постаті. Їх нагота змусила старшого сома прикрити очі молодшому, бо йому ще рано було дивитись на таке неподобство. Чесно кажучи, соми вже звикли, що біля їхньої домівки частенько з'являються якісь незвичайні плавці, але такого вони ще не бачили. Тому старший сом, наказавши молодшому поки не відкривати очей, направився на поверхню води наводити порядок. Він усяке міг стерпіти, але подібної аморальності — ніколи.

Першою жертвою наведення порядку в озері стала довгонога особа. Старший сом був дуже розгніваний, а в такому стані, маючи сильного хвоста, він міг розправитися будь із ким.

Несподіваний удар підкинув довгоногу особу над водою й вона, розпластавшись, упала на своїх двох супутників, занурившись разом із ними глибоко у воду. Перелякані плавці подумали, що на них напала велика акула. Хоч, звідкіля вона могла з'явитися в озері? І тільки після чергового удару хвостом вони зрозуміли, що це щось набагато жохливіше ніж акула. А сом усе лупцював їх, не даючи змоги прийти до тями.

Зрештою, відвівши душу, сом повикидав свої жертви з озера на берег, і з почуттям виконаного обов'язку повернувся в намул.

Сторожові пси, маючи гострий нюх, зразу ж відчули, що на їхній території з'явилися чужинці. Від них противно пахло намулом, тому пси, скрививши гидливо морди, з подивом роз-

глядали трьох осіб, що лежали бездиханними на піску. Вони не тільки розглядали незнайомців, а ще й голосно гавкали, бо все ж були на службі. Цей гавкіт привів, нарешті, постраждалих до тями. Притиснувшись один до одного голими спинами, вони тремтіли, очікуючи чогось найжахливішого. Вкінці-кінців, найвища особа, діставши звідкись дивний предмет, схожий на авторучку, пронизливо засвистіла. Свист був настільки гучним, що собаки, заскавучавши, порозбігалися геть, а замість них на свист примчали охоронці. Побачивши дивних, зовсім голих осіб, які чомусь ще й свистіли, охоронці наділи на них наручники й повели на суд до хазяїна острова.

Фінансист Даг важко переживав свою ще одну неправну втрату. У його неприступному домі, в оточені великої кількості охоронців та собак, задушили улюблену кішку. Він бродив опустілим домом, не знаючи, куди себе приткнути. Уся челядь заховалась по закутках, спасаючись від покарання. Бо саме вони в першу чергу несли відповідальність за життя кішки. Як вони не зуміли углядіти в домі чужинця?

Фінансиста хоч трошки втішало те, що він, нарешті, позбавиться своїх супротивників — детектива Макса та його помічників.

Гучний гавкіт собак і крики охоронців його збентежили. Він виглянув у вікно, але в темряві нічого не розібрав, тому вийшов надвір. Побачене тут його вкрай здивувало. Охоронці з криками штовхали перед собою трьох зовсім голих осіб, а навколо них ще й кружляли собаки, намагаючись укусити невідомих полонених. Голі тіла нещасних були покриті червоними язвами. Здавалося, що в них живого місця немає від ран. Придивившись, Даг упізнав своїх нових найманців і від несподіванки ледь не втратив свідомості.

— Що з вами трапилось, шановні? — запитав Даг у довгонової особи.

Але вона, відвернувшись, розмовляти не захотіла. І не тому, що голою розмовляти незручно, а, мабуть, через жахливі рани, отримані в такий ганебний спосіб.

Зухвалі крадіжки в містечку продовжуються

Комар Ося, як завжди, літав поміж домівками дачного селища й розшукував, за звичкою, відчинену фортку. Він уже давно зголоднів, тому був роздратованим та сердитим на жителів селища, які позачинялись в домівках, ніби надворі зараз ішла війна.

До чого жителі цього селища скупі, обурювався про себе Ося. Невже сталося б щось непоправне, якби я хоч на хвилину сів на когось із них? Ні! Я полечу звідсіля геть, у велике місто. Там завжди можна знайти їжу.

Вулиці нічного міста кишили перехожими. Повітря тут було насичене вихлопними газами автомобілів, і Ося не міг второпати, як люди можуть жити тут. У селищі все ж приємніше мешкати, вирішив Ося. Там і простір, і повітря чисте. А тут постійно треба бути насторожі, щоб не наштовхнутись на будинок чи на ліхтарного стовпа.

Усе ж їсти хотілося, тому Осі зараз було не до екологічних проблем. Він вибирав собі жертву. Хотілося підібрати щось жирненьке, але ті, що були в тілі, як на зло проїжджали в персональних автомобілях. Ося примітив собі стареньку бабцю, що несла корзинку з продуктами.

Він тільки-но зібрався сісти на жертву, як у цю хвилину зза рогу вискочила якась темна кульгава постать і вихопила з рук старої корзину. Бабця впала на землю, здійнявши крик та налякавши Осю. Повний обурення комар погнався за винуватцем свого невдалого полювання, щоб покарати його. А той, не підозрюючи, що з'явився свідок його злочинних дій, заховався за сміттєвий бачок і почав жадливо поїдати продукти з корзини. Ося закружляв над ним, шукаючи куди б сісти, але йому заважав широкополий капелюх суб'єкта. До того ж, від нього виходив неприємний запах давно немитого тіла, а Ося, як ві-

домо, не терпів неохайності.

Комісар Бур повертався з гостей. Він був зодягнений у легку цивільну одягу й насолоджувався зараз свободою. Свободою й від поліцейської уніформи, і від щоденної докучливої роботи. Погода стояла гарна, тому Бур вирішив пройтися додому пішки. Настрій комісар мав пречудовий. Мугикаючи якусь мелодію, він розмахував целофановим пакетом, у якому знаходились гостинці з тієї ж вечірки. Дружина товариша, у якого гостював комісар, знаючи, що Бур нежонатий, поклала йому в пакет різних делікатесів.

Раптом у нього хтось вихопив пакета й швидко зник за рогом дому. Бур так розгубився, що від несподіванки аж присів. Він хотів закричати, але його могли ще впізнати, і тоді вже не відіб'єшся від насмішок та від запитань докучливих репортерів. При ньому зараз не було ні зброї, ні поліцейського свистка.

Що ж це за нахаба пограбував його прямо серед вулиці? Бур згадав, що в нього на робочому столі давно вже лежить кілька заяв від жителів міста зі скаргами на подібні пограбування. Про такі пограбування повідомляла й місцева преса. Йому доповідали, що подібним чином був пограбований навіть кримінальний авторитет їхнього міста — Перевертень. Бур не надавав серйозної уваги тим заявам, але тепер він вирішив, що обов'язково займеться невідомим злодієм. Комісар подумав, що треба порадитися із детективом Максом. Йому відомі всі крадії міста, від мілких до самих знаменитих.

Поки комісар був зайнятий роздумами, Ося кружляв над ним, насолоджуючись приємним ароматом, що виходив від цього клієнта. Він не поспішав сідати на нового знайомого, бажаючи якомога довше подихати тим ароматом. Ося відчував у ароматі суміш дорогого одеколону, не менш дорогого коньяку і якісної їжі. Такі приємні клієнти Осі давно не траплялися. Він, вдихнувши ще раз тих пахоців, накинувся на грізного комісара поліції з жадністю голодної пантери.

— Ой-ой-йо-о-о-ой! — несамовито закричав Бур, відма-

хуючись від великого комара, але даремно. Комар продовжував із противним писком кружляти над ним і кусати, кусати...

Зрештою, Бур заверещав ще гучніше, і кинувся тікати додому.

Вибухи закінчились трагічно

Нічне небо так заволокло темними холодними хмарами, що крізь них не міг пробитися жоден промінчик місяця. Саме тому в лісі зараз було зовсім темно, і саме тому неможливо було зразу помітити трьох згорблених постатей, які тихо кралися поміж деревами. Горбились вони від важкої ноші, схожої на великі каністри.

Біля паркану не видно було ні душі. Макс кивнув помічникам, щоб поспішали за ним. Петик заздалегідь приготував у паркані лаз, підірвавши знизу дві дошки. Вони без зусиль пролізли за огорожу, і попрямували до відомого вже куца шипшини. Ліза на протязі всієї дороги, несучи важку каністру, голосно кречтала. І хоча Макс пропонував їй свою допомогу, усе ж вона вперто відмовлялась, бажаючи приймати участь у такій відповідальній операції на рівні з партнерами.

Ворона давно облюбувала собі цей куц шипшини. Вона хотіла збудувати тут гніздо. Побачивши нічних гостей, ворона невдоволено каркнула. По-правді, вона вже почала звикати, що її щоразу турбують якісь підозрілі суб'єкти. Усе ж сьогодні ворона сподівалась спокійно виспатись.

Зрозумівши, що спати їй не дадуть, вона вирішила захищати свою домівку. Спортивна, міцна статура першого з нічних гостей їй зразу ж не сподобалась. Вона почала приглядатися до другого, меншого за зростом суб'єкта, але в нього над головою стирчали довгі вуха, які могли завадити їй. А ось третя особа майже ідеально підходила для нападу. Була вона низенька, широка й пухкенька. Не роздумуючи більше, ворона голосно каркнула й накинулася на Лізу.

Перший удар її дзьоба застав Лізу зненацька, хоч голосне каркання ворони перед цим вона чула. Ліза у відповідь противно квакнула й швиденько прикрилась каністрою, що й урятувало її від чергового удару. Ворона щосили стукнула дзьобом по залізній каністрі й надломилася його. Каркнувши ще гучніше, але тепер уже від болю, вона полетіла геть.

Усе це відбулось настільки несподівано, що всі нічого так і не зрозуміли. Усі, окрім Лізи, бо ворона таки добряче поранила її дзьобом та ще й налякала.

— Що сталося, Лізо, з тобою все гаразд? — запитав тихенько Макс, звільняючи жабу з-під каністри.

— Я в цьому не впевнена, — Сподіваюсь, що напад на мене якоїсь ненормальної ворони вами не планувався? Ви ж обіцяли, що операція пройде без будь-яких пригод!

— Звичайно, у наші плани ворона не входила, — відповів спантеличений детектив. — Ми можемо продовжувати путь?

— Можемо, можемо... — відповіла Ліза, піднімаючи каністру.

Розмовляти Лізу навчив Петик. Він провів із нею багато за-

нять, поки Ліза заговорила. Жаба терпеливо та наполегливо вчилася, розуміючи, що її квакання вже набридло новим друзям. Її навіть не посилали на відповідальні завдання, бо вона неспроможна була як слід доповісти про результати роботи.

Поки точилась розмова Макса з Лізою, Петик встиг відкрити отвір люка. Там було тіснувато, особливо для Макса. Він, увімкнувши ліхтарика, проліз усередину труби і розпочав поливати все там бензином із каністри. Його помічники робили те ж саме. Закінчивши це дивне заняття, вони залишили каністри там же, і повернулись через люк назовні.

Ліза останньою вилізла з люка. Вона зразу ж пригнула голову й поглянула вгору, чи не видно ворони. Упевнившись, що небезпеки нема, Ліза взяла в Макса коробочку сірників і зручно вмостила під кущем. Тепер саме їй належало виконати найвідповідальнішу частину їхнього плану.

Петик з Максом, упевнившись, чи добре замаскувалась Ліза, безшумно зникли в темряві.

А під землею, у невеликому приміщені, обладнаному під готельний номер (у якому, до речі, уже побував Петик) ішла планомірна підготовка до чергової спроби виконати доручення фінансиста Дага. Тільки цього разу вони мають виконати все чітко, без помилок. Намічений план давав підстави бути впевненими, що сьогодні вночі з детективом та його помічниками буде покінчено.

Довгонога особа сиділа перед дзеркалом, старанно маскуючи гримом отримані від укусів мурашок рани. Її помічники також цим займались, тільки обходились без гриму, а заклеювали рани пластиром. Потім усі троє одягли водолазні костюми й кожен причепив до пояса вибухівку. Ця вибухівка повинна була зробити свою справу — знести в повітря офіс ненависного детектива разом із присутніми там особами.

Каналізаційною трубою вони пробрались благополучно. Дякуючи водолазним костюмам, їм не страшні були суцільні потоки намулу, що лилися зі стелі. І, тільки дібравшись майже до виходу із труби, вони несподівано наштовхнулись на велику

жабу. Вірніше, на жабу наступила довгонога особа, яка йшла першою. Голосне квакання Лізи їх так здивувало, а може й злякало, що вони на мить зупинились. Ліза засвітила сірника, щоб побачити хто її ледь не розчавив. Побачивши заляпані намулом чудовиська у водолазних костюмах, вона вже не квакала, а перелякано заверещала. Кинувши запаленого сірника, вона миттю вискочила через люк назовні й кинулась до лазу в паркані. Спритність, з якою Ліза покинула каналізаційну трубу, урятувала їй життя, бо від сірника там, у трубі загорівся бензин. Що робилося потім, Ліза не бачила, але чула потужні вибухи та відчайдушні зойки.

Примчавши до умовленого місця, де на неї чекали Макс і Петик, вона, важко дихаючи, упала на землю. Трохи віддихавшись, вона все ж піднялася й чітко відрепортувала їм про виконану роботу. Наука, отримана від Петика, була недаремною, бо, рапортуючи, Ліза жодного разу не квакнула.

Вислухавши рапорт, Макс пожурих Лізу за те, що вона порушила його план, і сама залізла в трубу:

— Що ти загубила там, Лізо? Завдання було нескладне, а ти могла його провалити!

— Це для вас — нескладне, бо ви прохолоджувались отут. А там знову прилетіла та ж божевільна ворона. І що мені зоставалось робити? Я могла заховатись від її дзьоба лише в трубі...

— Так говориш, що прозвучали ще й вибухи? — уже спокійніше перепитав у розвідниці Макс. — Це навіть більше того, на що ми розраховували. Чи не так, Петіку?

— Еге ж, більше, більше, — відповів той, поправляючи на Лізі перекошеного капелюшка. — Тільки, що було б, якби Ліза не зуміла вчасно покинути лаз, ти подумав? Вона ж могла загинути! Наступним разом щоб детальніше розробляв свої плани, нічого ризикувати нашими життями.

— А як я міг здогадатися, що в наші плани втрутиться якась ворона? — відповів детектив. — Усе ж, ти молодець, Лізо! Виношу тобі щиру подяку від усього нашого дружного колективу!

Ліза у відповідь задоволено квакнула. Вгледівши на листочку жучка, вона вистрілила в нього липким язичком. Смачно плямкаючи губами, Ліза отримувала зараз подвійне задоволення — і від похвали, і від смачної здобичі.

Вибухи в каналізаційній трубі спричинили жахливі ушкодження найманцям Дага. У яскраво освітленому лікарняному приміщенні зараз кипіла робота. За трьома операційними столами трудилися кращі спеціалісти особистої клініки фінансиста. Завдання, яке стояло перед ними, було нелегким. Їм належало повернути життя трьом нещасним пацієнтам, які потрапили до клініки в такому жахливому стані, що ліпше було б їх зразу ж відвезти на кладовище. Ну зовсім неможливо врятувати пацієнта, коли голова в нього десь окремо знаходиться від тіла.

Спочатку лікарі взяли за найменшого з пацієнтів. Можливо подумали, що над ним менше буде роботи. Його зшили з окремих частин, перевірили, чи не переплутали, бува, щось, і залили це все гіпсом. Тільки довга косичка ніяк не слухалась, тому хотіли її відрізати. Але пацієнт, який до цього був бездиханним, раптом відкрив одне око. Побачивши, що хочуть зробити з його косичкою, він так заверещав, що здивовані лікарі поклали назад ножиці, зрадівши, що може, хоч цей залишиться в живих.

Складніше всього було зібрати з окремих частин довгоногого особу. Над нею довелось попрацювати найдовше. Зрештою, коли залишилось приладнати на своє місце її голову, головний лікар засумнівався, чи є в цьому вже потреба. Вижити вона ніяк не могла. Він, тримаючи ту голову, роздумував, куди її діти. Але довгонога особа сама несподівано вихопила в нього свою голову, і поставила її на належне місце. Після цього вона з обуренням так пронизливо закричала на головного лікаря, що він від несподіванки навіть втратив свідомість.

Довелося тепер усьому колективу медиків рятувати свого начальника. Коли він прийшов до тями, то побачив, що його пацієнтка жадливо п'є воду. Її поведінка була настільки див-

ною, що він ще раз втратив свідомість. Коли ж знову прийшов до тями, побачив, що та сама пацієнтка заклеює свої рани пластиром, орудуючи руками, яких у неї ще донедавна не було. Від цього видовища він ще раз міг втратити свідомість, але вже не було сил. Бо скільки ж можна?

До приміщення зайшов у білому халаті сам Даг. У нього був блідий вигляд, і йому також зараз не завадила б медична допомога. Він по черзі підходив до кожного постраждалого, розгублено розглядаючи їх. Коли підійшов до довгоногої особи, вона продовжувала ще склеювати свої рани пластиром.

— Я-як ви с-себе почуваєте, дорогенька? — невпевнено запитав він. — Схоже, що ви вже не зможете виконати свою роботу?..

Довгонога особа так пронизливо поглянула на нього, що Даг аж відсахнувся.

— Тепер виконання вашого замовлення являється для мене справою честі! — викрикнула вона, наче вистрілила із рушниці.

Найважливіша секретна операція

Крізь невеличку щілинку в діжці Петик спостерігав, як Макс давав Лізі останні розпорядження. Видно було, що їхній начальник хвилювався, бо ще й ще раз щось виказував Лізі, показуючи на діжку.

Ідея з діжкою першою прийшла на думку саме Максиму, коли вони вчора справляли святкову вечірку в погрібку старого крота Зюні. Побачивши, як Зюня розливає в бокали вино з діжки, Макс аж підстрибнув від несподіваної думки — переправитись на острів Дага саме в діжці. Він сам, звичайно, у діжці не поміститься, а для Петика це буде зовсім неважко.

Петик, вислухавши чергову «геніальну» ідею начальника, навіть образився на нього і хотів піти геть з-за столу, але Макса

несподівано підтримала Ліза. Їй сподобалося, що не треба буде перевозити Петика через озеро на собі, а в діжці.

Макс ще раз детально виклав чудовий план, як непоміченим проникнути на острів серед білого дня. Він десь чув, що вино туди доставляють катером саме в діжках. Вино виготовлялось на виноградниках Щиги. Залишилось тільки розвідати, коли будуть завозити чергову партію вина й скористатися цією нагодою. Петик, ще трошки попручавшись, зрештою, погодився. Він тільки поставив вимогу, щоб ця операція була підготовлена якнайкращим чином. На цьому й порішили.

Здійснювати новий план вони взялися зразу ж наступного дня. Макс займався розвідкою в місті, намагаючись узнати точну дату відправки на острів чергової партії вина, а Петик з Лізою готували необхідне спорядження. Вони випросили в крота Зюні порожню діжку, а в зоомагазині закупили чучело песика. Окрім цього купили ще найбільшу, яку змогли тільки відшукати, гумову надувну кульку. Усі ці на перший погляд дивні предмети були доставлені в офіс Макса. Там Петик випотрошив із чучела дерев'яну тирсу, а шкурку заховав у діжку. Гумового шарика Ліза повинна була тримати при собі. Усе це входило в детально розроблений Максом план.

Сьогодні настав час розпочати операцію. Ліза, вислухавши настанови Макса, відштовхнула від берега діжку й направила її до острова. День видався напрочуд сонячним. Петик бачив у щілину, як Ліза, весело щось наспівуючи, штовхала перед собою діжку.

Підпливли вони до острова вчасно. Там уже активно йшло розвантаження діжок із вином. Побачивши ще одну діжку у воді, охоронці подумали, що вона випала за борт, тому і її прихопили разом з іншими.

У просторому погребі Дага було темно й прохолодно. Уже минуло декілька годин, як Петик, знаходячись у діжці, опинився в погребі. Його діжка стояла в ряд з іншими, і нічим особливим від них не відрізнялась. Петик вже змерз та зголоднів. Він вкотре недобрим словом згадав свого начальника, розуміючи, що й цю

операцію той спланував абияк. Бо, чому наказав взяти в діжку один лише термос, наповнений гарячим чаєм? А щось поїсти?..

У цю хвилину відкрились важкі дубові двері погребу. На порозі з'явився Даг у супроводі двох охоронців. Петик добре бачив через щілину в діжці, як фінансист підходив до кожної з нових діжок і, відкривши краника, підставляв бокал та пробував вино на смак. Черга дійшла й до його діжки. Петик, не розгубившись, налив через краник у бокал Дага чаю. Даг, посмакувавши чаєм, здивовано поглянув на діжку й навіть для чогось обнюхав її. Він ще раз покрутив краником, але з діжки цього разу не полилось нічого.

— Гляньте, що прислав скупуватий Щига, — звернувся він до охоронців. — Цього разу він підсунув мені порожню діжку. Викиньте її на смітник!

Охоронці заметушились, винесли діжку на вулицю та кинули на купу сміття під парканом.

«Що ж, тут хоч не так холодно буде», — подумав Петик, наливаючи в стаканчик чаю. Він випив підряд три стаканчики й, зігрівшись, спокійно заснув у діжці.

Прокинувся Петик наступного ранку, почувши чиїсь голоси. Через щілину він побачив двох прибиральниць, які винесли надвір сміття й висипали його прямо на діжку. Зразу ж сюди збіглись сторожові пси Дага. Їх навмисне годували слабенько, щоб вони були злими та ретельніше виконували свої обов'язки. Тому пси завжди караулили на об'їдки, які виносились з кухні. Але цього разу вони нічого їстівного не відшукали. Потоптавшись трохи по діжці, вони побігли доріжкою, приношуючись до слідів.

Невдовзі відкрилась в діжці покришка, і звідтіля вибіг ще один песик. Він, беручи приклад із дорослих родичів, побіг тією ж доріжкою й також приношувався до слідів. Якщо уважно придивитись, можна було побачити на животі в песика застіжку-змійку. Але кому прийде в голову придивлятись до живота якоїсь дворняжки? Та й на самого песика ніхто особливо не звертав уваги. Тому він вільно бігав подвір'ям Дага, продовжуючи щось винюхувати.

Якщо чесно, то Петик (а це був саме він) нічого не винюхував, бо, будучи кроликом, не володів собачим нюхом. Усе ж, переодягнувшись на песика, він мусив дотримуватися й собачих звичок. Йому так сподобалося грати роль песика, що він, втрапивши обережність, почав навіть гавкати від захоплення.

Цей писклявий гавкіт і привернув увагу Дага, який якраз вийшов на подвір'я подихати свіжим повітрям. Побачивши рябого симпатичного песика, Даг посвистом позвав його до себе. Петик спочатку не зрозумів, що той посвист адресувався саме йому. Кролі, як відомо, на свист не відкликаються. Він, побачивши Дага, хотів десь заховатись, але Даг ще настирливіше засвистів. Петику нічого не залишалось, як побігти підтюпцем до фінансиста. Даг погладив песика по шерсті й полоскотав йому під шийкою. Зрештою, фінансист, взявши песика під пахву, зайшов у дім. Схоже, йому сподобалося це прибудне створіння. Після загибелі його улюблениці — кішки він ще не встиг обзавестись іншою тваринкою.

У приймальні Даг опустив песика на килимок, який залишився від Щупика, а сам направився до невеличкої шафи. Петик з жахом побачив, як фінансист взяв із шафи пакет із собачою їжею й собачу мисочку.

«Невже мені доведеться їсти цей непотріб?» — обурився він про себе.

Даг насипав повну мисочку кубиків собачої їжі й ще раз погладив Петика по голові.

— Їж, їж, Щупику, — ніжним голосом звернувся фінансист до Петика. — Це дуже смачно.

Почувши, що його назвали Щупиком, Петик зовсім розлютився, але мусив терпіти. Він спробував із мисочки кубиків, і мало не виплюнув усе на Дага.

— Смакуй, смакуй, мій любий Щупику, — Даг підсунув мисочку поближче до Петика.

Проклинаючи все на світі, Петик з огидою поїв усі кубики, і для переконливості ще й вилизав мисочку.

— Молодець, Щупику, тепер ти матимеш можливість

щодня куштувати свої улюблені кубики, — «втішив» Петика Даг, підійшовши до телефонного апарату.

— Алло! Я роблю замовлення на два ящика їжі для собак. Щоб завтра ж доставили цей багаж до мене на острів! — наказав він невидимому співрозмовнику.

Уже на протязі тижня Петик мусив грати роль собачки, прислуговуючись Дагу та виконуючи всі його забаганки. Він і служив на задніх лапках, і гавкав від «задоволення», коли Даг кидав подалі палицю, а Петик мусив її відшукувати. Він змушений був лизати Дагу черевики й скавучати, демонструючи велику насолоду від цього заняття. Подібного приниження й такого знуцання над собою Петик не знав ще ніколи. Але завдання — є завдання, і треба було терпіти.

Коли він став уже по-справжньому своїм у домі фінансиста, то вирішив взятися за виконання основного плану. Прогулюючись подвір'ям, Петик прослідкував, де знаходяться три особи, заради яких Макс і послав його сюди. Він зумів проникнути в клініку Дага й заглянув до палати, де лежала та трійця. Побачивши в спеціальних ліжках запаковані в гіпс фігури, Петик спочатку не признав їх. І тільки по голосу довгоногої він упевнився, що це вони.

— Проженіть звідсіля цього противного песика! — захрипіла вона. — У нього, шолудивого, можуть водитися блохи!

Петик навіть розізлився на образливі слова. Він не стримався й загавкав на довгоногу особу. Потім, ухопившись зубами за її гіпс, відірвав добрий шмат. Вона у свою чергу заверещала, а її напарник боляче пнув Петика під зад. Невідомо тільки якою частиною тіла пнув, бо весь був у гіпсі.

У палату прибігли санітари. Вони почали заспокоювати трьох пацієнтів, роз'яснюючи їм, що цей песик є улюбленцем самого хазяїна, і має повне право розгулювати, де йому забаганеться. Зрештою, пацієнти палати забули про песика, а коли санітари вийшли, вони почали обговорювати свої подальші плани. Петик принишк у куточку за тумбочкою, й уважно слухав.

Перш за все, довгонога особа почала суворо вичитувати

підлеглих за всі останні невдачі. Її помічники, посапуючи, слухали докори на свою адресу мовчки. Вищий із них нервово покусав край гіпсу, а менший — смикав себе за косичку.

Наступну акцію — акцію помсти за їхні фізичні каліцтва та моральні збитки, довгонога особа призначила на день карнавалу.

Карнавал у містечку проводився раз на чотири роки. Він був головною подією не тільки міста, але й усієї округи. На карнавал приїздило безліч гостей. Вулиці містечка перетворювались на суцільну лавину яскраво одягнених учасників. Гуркіт музикальних оркестрів та різноголосся співочих колективів не стихали ні на хвилину. Усе це мало сприяти їхньому задуму.

День карнавалу наближався, тому довгонога особа наказала поміщикам ретельно готуватися до проведення акції. Її не цікавило, чи знімуть до цього часу з них гіпси. Вона готова й будучи закованою в гіпс виконати поставлене завдання.

Петик хотів ще дізнатись, яким саме чином вони будуть діяти, але не зумів. Довгонога особа, побачивши собачого хвоста, що стирчав із-за тумбочки, щосили вдарила по ньому палицею. Петика це не дуже стурбувало, бо хвіст, усе-таки, належав не йому. Але удар палицею був настільки сильним, що перебив хвоста навпіл. Не чекаючи наступного удару, Петик вискочив із-за схованки та, імітуючи собаку, гавкаючи, покинув палату.

Гучний неприродній гавкіт Петика привернув увагу сторожових псів. Вони обступили дворнягу зо всіх сторін, приношуючись до нього. Петик почав ще гучніше скавучати та гавкати, демонструючи свою приналежність до собачого роду, та це не допомогло. Один із псів, схопивши зубами за хвоста крикливого песика, відірвав його остаточно. Інші також накинулися на Петика. Він, прослизнувши між псами, щодуху кинувся тікати. Запідозривши недоладне, пси разом з охоронцями кинулись навздогін. Петик мчав до озера, де в очереті на нього повинна очікувати Ліза.

Вона в цей час лежала в очереті, гріючись на ранішньому сонечку. Побачивши песика, який мчав, висунувши язика, Ліза

не втрималась й підставила ніжку втікачеві. Петик спіткнувся й, плюхнувшись у воду, закричав на напарницю:

— Ти що, зовсім здуріла, Лізо?! Це ж я! Надувай швидше кулю, поки нас охоронці не впіймали!

Ліза, отямившись, швиденько надула повітряну кулю. Їй легко було це зробити. Вона ж завжди любить надувати свої щоки. Вони вхопилися, хто як зумів, за шнурочок від кулі, і стрімко піднялися в повітря. Охоронці ж, звичайно, зчинили услід стрілянину.

Озеро вже залишилося позаду. На протилежному березі вони угледіли Макса. Він, кумедно плигаючи, викрикував до них щось, розмахуючи руками.

І тут Петик з Лізою зрозуміли, що детально продуманий їхнім начальником план операції мав великий недолік. Як їм тепер опуститись з кулею донизу? А вона підхоплена вітром здіймалась все вище й вище. Невже їм доведеться літати в повітрі невідомо скільки днів?

Вітер поніс Петика з Лізою над полями, лісами й над їхнім містечком. Здивовані жителі, побачивши в небі надувну кулю з песиком та жабою, не знали, що й подумати. Одні в зв'язку із цим почали передрікати великі неприємності для містечка, а інші взялися жбурляти камінням у дивних аеронавтів.

Максу дуже не терпілося взнати про новини, які принесли з острова помічники. Він забіг у офіс, дістав із шафи довгу мотузку, і вибрався з нею на дах. Зробивши на кінці мотузки зашморг, він закинув її вверх наче ласо. Зашморг не з першого разу, та все ж зачепився за лапку Лізи, і Макс без особливих зусиль притягнув їх разом із шаром до себе.

— Чого вас понесло так далеко? Ви що не бачили, де я на вас чекав? — накинувся він на помічників.

У Петика з Лізою не вистачало зараз сил сперечатися з начальником. Вони кинулись в офіс і почали жадібно пити воду. Їх настільки злякала перспектива багато днів, а може й тижнів літати десь в небі на надувній кулі, що вони вирішили напитися води на весь цей період. Хоч такої потреби вже не було.

Карнавал у містечку вдався на славу

Над озером у ранковий час стояв туман. З берега у воду плюхнувся надувний човен, утворивши на поверхні води широкі круги. Біля човна метушились якісь дивні постаті. Ця метушня й розбудила сомів. Солодко потягнувшись, старший сом глянув угору й ледь не зомлів. Прямо над ними повільно пропливав човен, а в ньому... два червоних півні і якась дивна довгонога мавпа. Усякі особи тут плавали раніше, але щоб півні з мавпою та ще й у надувному човні — такого не траплялось.

Не хотілось сому покидати теплий намул, але лежати отут і спокійно спостерігати, як по його озеру плаває казна-хто він також не міг. Тихенько, щоб не потривожити молодшого побратима сом вибрався з намулу й, підпливши ближче до човна, здивувався ще більше. Окрім півнів та мавпи в човні знаходилась дитяча коляска, уся обвішана яскравими іграшками.

«Невже вони викрали десь немовля? — подумав сом. — Яка жорстокість!»

Розгнівавшись, він пустив у хід могутнього хвоста й почав щосили гамселити по човну. Здійнялись високі хвилі, і таке було враження, що на озеро налетів шалений буревій.

До старшого сома приєднався й молодший. Він також лупцював по човну хвостом, не відстаючи від товариша. Зрештою, соми почали гратися човном наче великим м'ячем, перекидаючи його один до одного. Добре награвшись, старший сом помітив, що із човна у воду звисає схожий на мотузку мавпячий хвіст. Він намотав хвоста на плавник і потягнув човна за собою, виконуючи круті віражі.

Що зараз відчували ті, що знаходились в човні, важко собі й уявити. Вони намагалися відбиватись від нападників веслами, але на сомів це ніякого враження не справило. Зрештою, мавпа запустила мотора, і тепер уже човен потягнув за собою старшого сома. За його хвоста тримався переляканий молод-

ший сом.

Човен, вирівнявши на воді курс, стрімко направився до протилежного берега. А там, із працюючим мотором та з причепом із двох сомів, він вискочив на берег і за інерцією проскочив поміж двох дерев. Човен проскочив, а соми — ні. Врізавшись на швидкості головою об стовбур дерева, старший сом відірвався, нарешті, від мавпячого хвоста й упав на землю. На нього зверху гепнувся й молодший. Втрачаючи свідомість, старший сом устиг ще подумати про коляску з немовлям. Йому було дуже прикро, що не вдалося звільнити дитину з полону.

А в містечку зараз вирувало справжнє свято. Петик з Лізою сиділи біля офісу, спостерігаючи за нескінченою галасливою процесією, яка проходила повз них. А подивитись було на що. На самохідних платформах повільно проїжджали учасники процесії в неймовірних костюмах. Вони танцювали, несамо-вито били в барабани й співали. Поруч із платформами проходили юрби городян і чисельних гостей міста також у масках та чудернацьких костюмах. Кожен співав чи кричав, а, то й просто свистів, наче всі збожеволіли, або на них натрапила лихоманка. Так, це слово більш за все відповідало такому безумству. І називалась ця лихоманка — карнавалом. В їхньому містечку саме в таку пору кожних чотири роки відбувався відомий карнавал «Червоних півнів».

Ця назва закріпилася за карнавалом давно. Причиною цьому, як розповідають знавці, були знамениті півнячі бої, на які з'їжджалися сюди гості з інших міст і навіть з інших країн. Мабуть тому більшість учасників карнавалу були одягнені в півнячі костюми різного кольору та ґатунку.

Галас навкруги стояв такий, що Петик мусив заткнути вуха ватними тампонами. На ньому також було одягнене щось подібне на примітивний півнячий костюм, якщо паперова маска півня на голові й дві довгих пір'їнки ззаду можна назвати костюмом. Ліза вперше бачила карнавал, тому все, що діялось навколо її неймовірно хвилювало. Їм треба було дочекатись Макса, якого несподівано викликав до себе комісар поліції

Бур. Мабуть, Бур вирішив, нарешті, вдатися до рішучих кроків, щоб припинити зухвалі крадіжки у місті, звернувшись до активно діючого приватного детектива.

З'явившись на ганку, Макс зразу ж прийнявся проводити інструктаж з підлеглими:

— Нам доручено взяти активну участь в охороні гостей карнавалу. Є велика підозра, що в місто проникли зловмисники, тому наказую бути пильними й зосередженими!

А карнавал усе шумів, гуркотів музикою, танцями та веселим сміхом. У натовпі гостей гучніше за інших викрикувала, а вірніше — виквакувала одягнена в неймовірне дрантя дивна особа. На голові в неї було щось подібне на каструлю, до пояса були прикріплені пусті консервні банки, які під час руху гучно деренчали. Одне око Лізи прикривала чорна пов'язка.

Ліза мусила одягнути все це неподобство, бо справжнього костюму для неї не приготували. А їй за наказом Макса потрібно було негайно змішатись з натовпом карнавальної процесії, і проводити там розвідку. Тому вона не тільки квакала та деренчала чисельними консервними банками, а ще й виконувала дуже відповідальне завдання. Ліза нишпорила серед натовпу, вишукуючи зловмисників та заважаючи справжнім учасникам карнавалу. У відповідь вона отримувала добрячі штурхани, але мусила терпіти і продовжувати робити свою справу. Голова в неї була прикрита каструлею, тому ударів вона не боялась.

Раптом Ліза побачила на сусідній платформі... справжню зброю. Там знаходилися мисливці, які тримали наготові рушниці. Її навіть не здивували великі чучела звірів, поміж яких і стояли особи з рушницями. Мабуть, це була платформа лісового хазяйства. Металевий блиск зброї зовсім задурманив свідомість розвідниці, і вона взялась наводити тут порядок. Деренькочучи консервними банками, Ліза викарабкалась на платформу, роздула щоки й накинулась на здивованих мисливців. Вона висмикнула в крайнього із них рушницю, а рушниця несподівано вистрілила. Приглушена пострілом, Ліза мов бо-

жевільна накинулася на іншого мисливця. Той почав ухилятися від нападниці. Розмахуючи зброєю, він повалив на платформу чучело ведмедя й, спіткнувшись об нього, також упав. Постріл його рушниці повинен був поразити Лізу до смерті, але як не дивно вона залишилась неушкодженою. Хоч нічого дивного в цьому не було, бо рушниці були заряджені холостими набоями. Поки Ліза приходила до тями, інші мисливці, покидавши зброю, ганебно залишили поле битви.

На сусідній платформі їй, невідомо чому, видалась підозрілою танцівниця, одягнена в довгу розкішну білу сукню. Це була справжня примадонна. Вона знаходилась на верхівці піраміди, на невеличкій площадці й танцювала, красиво вигинаючи гнучке тіло. Лізі здалося, що під одежею танцівниці випирає щось дуже подібне на зброю. Лізі дуже хотілося впіймати живцем хоч одного зловмисника, щоб про неї написали в газетах та, щоб нею пишались її партнери — Макс і Петик.

Вона не без труднощів викарабкалась на верхню площадку, і пустила в хід свого язика. Язиком наче щупом Ліза намагалась виявити зброю під сукнею танцівниці. Танцівниця, відчувши лоскіт, почала кумедно смикатись та реготати, не розуміючи, що з нею відбувається. Зрештою, Ліза зірвала з неї сукню. Танцівниця, не втримавшись на площадці, упала вниз, тепер уже, голосно репетуючи. Ліза заплуталась в сукні, і також звалилась із площадки. Упала вона на щось гнучке, що, насправді, виявилось натягнутою шкірою барабана. Підскачовши на барабані кілька разів, вона хотіла вже сплигнути на землю, але не встигла, бо отримала по животу відчутного удару дерев'яною калаталкою, якою музикант-барабанщик гупав по своєму інструменту. Він, схоже, навіть не помітив по чому продовжує бити. Його тільки здивував звук від ударів, що раптом змінився. Цей звук став гучнішим і навіть мелодійнішим. Тому музикант забарабанив ще активніше .

Від ударів барабанщика Ліза поступово втрачала свідомість.

У цей час Петик з Максом знаходились ще на ганку офісу.

Вони намагались розгледіти в натовпі Лізу, але замість неї побачили якихось осіб, які підкотили до них дитячу коляску. Двоє невідомих були зодягнені в костюми червоних півнів, а третя — довгонога, зображала мавпу. Петик хотів поздоровкатися з ними, але вони, залишивши коляску, спробували зникнути в натовпі.

Їхня поведінка дуже здивувала Петика. Ще не вистачало їм отут возитися із чужим немовлям. Він схопив коляску й, штовхаючи її перед собою, кинувся наздоганяти втікачів. Петик звав їх, навіть кричав, але даремно. Його дивувало, чому немовля не подає ніяких ознак життя. Тільки, якщо добре прислухатись, із коляски доносилось щось подібне на тикання годинникового механізму. Але в Піні не було часу до чогось прислуховуватись. Він дуже розсердився на незнайомців, які отаким ганебним чином позбуваються своїх дітей. А коли Петик сердиться, то буває здатен на речі неймовірні. Ось і тепер він так прискорив біг, що, нарешті, наздогнав особу переодягнену в мавпу. А наздогнавши, швиденько прив'язав коляску до її хвоста, що волочився ззаду, наче мотузка.

Особа, яка зображала мавпу, схоже, не відчула, що в неї ззаду робиться. Це й не дивно. Хвіст, усе-таки, належав не їй, але тепер вона вже бігла не одна, а з коляскою за спиною.

Петик, нарешті, зупинився, полегшено перевів подих і оглянувся. Знаходився він зараз аж на окраїні міста. Гамір карнавальної процесії ледве доносився сюди. Петик, присівши перепочити, глянув услід втікачам, які віддалялися кудись у поле, а за ними продовжувала теліпатися коляска.

Раптом там прогримів потужний вибух!.. Він здійняв у повітря стовп диму, пилуки, рештки карнавальної одежі та понівечені деталі від дитячої коляски.

Зразу ж після цього вибуху почулися вибухи в місті, але на щастя, то всього лише прогримів святковий карнавальний феєрверк. Його яскраві вогні різнобарвними фарбами віддзеркалювались в переляканих очах вірного помічника детектива Макса.

Невдалий експеримент із солодощами

Повільно, якимось без бажання опускався на землю вечір. Сонце ліниво ховалося за лінію горизонту, прощаючись із білим днем. Нагріте повітря було подібне зараз на парне молоко. Воно огортало теплом усе живе, надаючи млості та спокою. Навкруги стояли духмяні пахощі скошених трав та ще чогось невловимого, про що розповісти словами неможливо.

Петик не один спостерігав за цією ідилією. Поруч із ним знаходилась його вірна партнерка — Ліза. Про що вона зараз думала, та як на неї діяли чари цього тихого вечора — невідомо. Лізу зараз не впізнав би ніхто. Петика також неможливо було впізнати. Саме на це й розраховував Макс, розробляючи всі деталі сьогоднішньої операції. Петика майстерно замаскували під іграшкового шоколадного кролика, а Лізу, урахувавши її габарити, замаскували під великого, покритого розочками торта. Виконав це маскування їхній добрий знайомий — шинкар Зюня. Він приклав усю свою майстерність і кулінарний талант, щоб створити отакі чудові кондитерські вироби. На роботу було затрачено велику кількість чорного шоколаду та кремів.

Знаходились зараз ці солодощі на одному зі столиків невеличкого кафе, що розмістилося на окраїні міста біля парку. Столики стояли на відкритій веранді, тому Петик з Лізою й мали можливість спостерігати за всім, що робилося навкруги.

Макс також знаходився поруч, тільки милуватись заходом сонця він не мав можливості, бо сидів під тим самим столиком, прикритий скатертиною.

Усе це могло б видатись дуже дивним, і навіть кумедним, якби не було настільки серйозним. Вони обов'язково повинні завершити сьгодні операцію по захопленню кульгавого крадія, бо всі терміни, призначені для цього комісаром Буром, давно вичерпались. Під загрозою була репутація їхнього агент-

ства.

За достовірними даними кульгавий крадій часто навідувався до цього кафе, підбираючи останки їжі зі столиків. Кафе знаходилось поруч із парком, звідки й з'являвся той суб'єкт. Враховуючи всі ці обставини, Макс прийняв єдино вірне рішення замаскувати своїх помічників під смачні кондитерські вироби, щоб напевне привернути увагу крадія. Цей план мусив закінчитись повною перемогою, бо інакше й бути не могло.

Тим часом сонце заховалося за горизонт. Над темними силуетами домівок показався білорогий місяць.

— Як думаєш, Лізо, він з'явиться сьогодні чи ні? — тихо запитав Петик, напружено вдивляючись у темні кущі парку.

— Ква, ква, — відгукнулась, було, Ліза, але згадала, що Петик її жаб'ячої мови не розуміє й заговорила нормально:

— Звичайно з'явиться, бо задля чого ми затіяли цей маскаррад? На мені й на тобі зараз стільки всього смачненького, що я б сама із задоволенням з'їла й себе, і тебе на додачу.

— Припиніть балачки! — почулося з-під столика. — Макс закректав, змінюючи незручну позу. — Сидіть тихенько, і не смійте навіть кліпати очима. Це — наказ!

Петик з Лізою принишкли.

Раптом на столик заплигнула велика кішка. Побачивши стільки солодощів, кішка очманіла, але не надовго. Першою постраждала від її гострих зубів Ліза. Кішка вчепилась зубами в пухкий живіт Лізи й, мабуть, відкусила б шматок, якби не прийшов на виручку подрузі Петик. Він наступив кішці на хвоста, від чого вона голосно заверещала, і відскочила на самий край столика. Вигляд у кішки був настільки спантеличеним, що Петик з Лізою, не стримавшись, зареготали. Кішка ще не чула, щоб торти реготали. Усе ж утікати вона не збиралась, а навпаки — почала принохуватись. Приготувавшись накинутись тепер на Петика, кішка знову потерпіла невдачу. Макс, побачивши її хвоста, що звисав зі столика, так смикнув за нього, що кішка, заверещавши, упала зі столика на землю. Там їй дісталось ще й палицею, і вона, переплигнувши через огорожу,

зникла.

Пригода з кішкою насторожила Макса. Він з острахом подумав, що його план сьогоднішньої операції має деякі незначні вади. Але, оскільки щось змінювати було запізно, то нічого не залишалось, як сподіватись на краще.

Сорока Гриза поверталася з ринку додому. Вона не поспішала, вдихаючи свіже повітря та лузаючи насіння. Дорога до її домівки якраз проходила біля невеличкого кафе. Сюди вона частенько завітала, щоб попиту духмяної кави зі шматочком торта. Побачивши на крайньому від дороги столику величезного торта й шоколадну фігурку, Гриза розгублено зупинилась.

«Що за дивина? — подумала вона, оглядаючись навколо. — Невже хтось забув свою покупку на столі?»

Гриза навшпиньках підкралася до столика, відкрила ширше сумку й зібралась вже заховати туди небачені ласощі, але столик несподівано відсунувся далі від огорожі. Здивована Гриза нахилилась, щоб усе-таки дотягнутись до нього, та з-під стола хтось голосно занявкав, а торт, що знаходився на столику, раптом заквакав...

Сорока на мить завмерла.

— Цур, цур тобі, нечиста сила! — промовила вона, задкучючи від огорожі. Зрештою, перелякана Гриза чкурнула в зарості парку.

— Ха-ха-ха, — розсміялися Петик з Лізою, спостерігаючи за поведінкою сороки.

— Тс-с-с, тихо! — зразу ж почулось із-під столика. — Сюди хтось наближається!..

Справді, до кафе повільно підійшли два поліцейських. Один, високий щось розповідав, а другий — товстенький кумедно хихикав. Схоже, що це були патрульні. Бур розпорядився підсилити охорону вулиць у зв'язку з постійними крадіжками в місті.

Поліцейські повернули до кафе й сіли за столика відпочити. Їхній столик знаходився поруч із тим, на якому знаходились Петик з Лізою.

— Поглянь, яке диво на столі, — заговорив товстий поліцейський.

Він нахилився ближче до Лізи, і почав уважно заглядати в її великі мов тарілки очі. Ліза старалась зо всіх сил, щоб не моргати, а він усе придивлявся й придивлявся.

— І хто це розкидається отаким добром? — продовжував дивуватись товстий поліцейський. — Давай спробуємо по шматочку, — запропонував він товаришу. — Я вже зголоднів, а залишати це отут, на ніч шкода, бо собаки з кішками розтягнуть.

Він дістав ножика й, облизуючись, почав вибирати місце на торті, де більше кремових розочок.

— Зачекай, — зупинив його другий поліцейський. — Ми все ж на службі. Заховай ножа.

Він, мабуть, був менш прихильний до солодкого, тому й міг дозволити собі отаку стриманість.

— А, може, я візьму хоч оцю шоколадну іграшку дітям? Вони в мене обожнюють шоколад, — товстий поліцейський потягнувся до Піні.

— Сюди в будь-яку хвилину може повернутися господар цього добра. Як ми будемо виглядати в його очах? — знову втрутився товариш товстуна. — Заспокойся й нічого не чіпай. Якщо не з'явиться власник цих предметів, тоді забереш їх дітям, коли будемо повертатися назад.

Поліцейські, не поспішаючи, пішли, і Петик з Лізою з полегшенням перевели подих.

«Ні, це востаннє, коли я погодився бути сліпим виконавцем планів Макса! — уже вкотре з обуренням подумав Петик. — Хай іншим разом сам обмазується кремами та шоколадом, а я ліпше буду ховатись під столом, у безпечному місці. Який був би жах, якби мене забрав отой товстун своїм голодним діткам».

Ліза також зараз уся кипіла від обурення. У неї перед очима й досі блищало лезо ножа поліцейського.

— Мабуть, даремно ми це затіяли, — розпочав виказувати свої сумніви Петик, звертаючись до Макса. — Нікому ми

тут не потрібні, окрім мошкари та падких до солодкого поліцейських. Може, підемо додому, га?

— Ква, ква, — підтримала Ліза пропозицію напарника.

— Заспокойтеся, чого розквакались! — роздратовано grimнув на них Макс. — Чим вам так уже погано? Ви зараз купаетесь в кремах та шоколаді. Про таке тільки мріяти можна. Якщо зголодніли, то дозволяю відкусити по шматочку один у одного й підкріпитись.

— Ква-а-а, — з готовністю відгукнулась Ліза. Повернувшись до Петика, вона роззявила рота.

— Не торкайся до мене, Лізо! — закричав переляканий Петик. — Ти, справді, здатна разом із шоколадом і мене проковтнути.

Поки точились ці розмови, місяць зайшов за хмару. Навкруги стало темно, і навіть здійнявся невеличкий вітерець. Поруч із загорожею зачовгали чиїсь ледь чутні кроки.

— Ще півгодини початуємо й будемо забиратись геть звідсіля, бо я вже задубів під столом, — змилосердився над підопічними Макс, але на його подив ніякої радості у відповідь він не почув.

Макс виглянув з-під столика й оторопів. Його помічники зникли зі стола, наче їх корова язиком злизала. Страшна здогадка примусила Макса схопитись за пістолета. Він кинувся в один бік, у другий, але навкруги було пусто й напрочуд тихо. Зовсім розгублений детектив почав гасати парком й голосно звати помічників. Він у розпачі навіть зчинив безладну стрілянину.

Петик з Лізою, опинившись у мішку, наче оніміли від переляку. Дуже спритно хтось схопив їх зі столика та заховав у мішок. Ліза, отямившись, тихенько квакнула, а Петик все ще не міг прийти до тями.

Нападник, тримаючи мішок за спиною, швидко кудись біг. По характеру бігу можна було зрозуміти, що він помітно кульгає. Так, це був саме той злодій, на якого вони полювали.

«Ось тобі й ретельно підготовлений план операції, — по-

думав у розпачі Петик. — Що тепер робити? Невже отак безславно і закінчиться наша з Лізою діяльність детективів?»

Вкінці-кінців, Петик щосили заверещав. Майже одночасно обізвалась й Ліза, заквакавши так голосно, що в Петика аж у вухах задзвонило. Їхній викрадач, почувши за спиною такий вереск, зупинився. Але тільки на мить. Схоже було, що його одним криком не налякаєш.

«Ні, я так просто не піддамся!» — подумав Петик. Не роздумуючи, він щосили штовхнув ліктем туди, де мала би бути спина крадія.

Тепер уже їхній противник заверещав і зупинився. Ще раз противно закричавши вже від злості, він розмахнув мішком та закинув його кудись подальше від себе.

Мішок упав у воду, і водойма була глибокою. Петик з Лізою впевнилися в цьому, коли, прорвавши мішковину, вибрались на волю. Петик зразу ж ухопився за лапу Лізи, подумки радіючи, що саме жаба являється його напарницею. Ліза, звичайно, без труднощів виплила на поверхню і вони благополучно вибрались на берег.

Пророцтво папуги Вави

Фінансист Даг стояв біля розчиненого вікна, спостерігаючи за найманими робітниками, які трудилися неподалік, будуючи високого мура. Йому уже обридло переховуватись від людей. Він з кожним днем усе більше втрачав надію на те, що зможе залишити острів та повернутись до міста, до звичайного розміреного ритму життя.

Останні невдачі найманих агентів дуже засмутили його. З цієї причини Даг перебував у глибокій депресії. Дізнавшись, що його найманці загинули від приготовленої ними ж вибухівки, фінансист втратив усі надії на повернення до міста.

— Сонце сьогодні припікає, не хочеться навіть виходити з дому — перервав роздуми Дага його гість — адвокат Щига. Він

давно вже не навідувався на острів, до старого товариша.

— Нічого, переночуєте в мене, — Даг, сівши в крісло, взяв зі стола чашку з паруючою кавою. — Я на цьому острові наче полонений. А що в місті робиться?

— У місті якраз усе нормально. А ось як нам бути? — Щига навпаки, піднявся з-за стола й підійшов до вікна. — Вістей від Ізабелли немає. Усі мої зусилля, щоб її відшукати, виявились даремними...

— Кар-р-р-аул, ми тон-н-немо! — раптом почулось з темного кута кімнати. Зразу ж звідтіля, голосно хлопаючи крилами, злетів великий папуга.

Щига аж оторопів від несподіванки.

— Замовчи, будь ласка, Ваво!

— Даг повернув голову до папуги, який сів йому на плече.

— Не звертайте уваги на цього крикливого птаха, — заспокоїливо звернувся він до Щиги.

Папуга з'явився в Дага недавно. Ніхто не знає звідкіля він прилетів. Одного вечора, коли Дагу було особливо сумно, папуга залетів у відчинене вікно, і сів здивованому фінансисту на плече.

— Усім на верх-х-хню палубу!.. — знову закричав папуга,

розмахуючи то вверх, то вниз головою.

— Він, схоже, колись належав морякові, бо тепер дуже часто згадує про морські подорожі, — заспокійливо роз'яснював Даг, з ніжністю поглядаючи на папугу.

Щига, заспокоївшись, продовжував розмову:

— Вам також, мабуть, не затишно на цьому острові і хочеться до людей. Не загороджуватись же вам від світу «китайською» стіною?

— Так, я насправді вирішив укріпити свій острів високим муром, — Даг глянув на озеро, на березі якого і розпочались будівельні роботи. — Бо безпека — це головне для мене. А потім щось придумаємо, можете не сумніватись.

Саме зараз на протилежному березі озера відпочивав зі своїми помічниками Макс. Вода в озері була теплою та чистою. Добре викупавшись, Петик з Максом, вибрались на берег, а Ліза, квакаючи, хлюпалась далі. Це й не дивно. Будучи жабою, вона могла хлюпатись весь день.

Петик витягнув із сумки газету, але читати її не став. Вона йому знадобилася, щоб прикрити голову від сонця.

Перевівши погляд на газету, Макс раптом згадав, про замітку, яку недавно вчитав у газеті. Ішлося там про історичний музей їхнього міста. Щаслива думка, пов'язана з музеєм, примусила детектива швидко піднятись. Петик здивовано глянув на нього, але запитати щось не встиг, бо Макс випередив його й сам схвильовано заговорив:

— Чи не навідатись нам сьогодні до історичного музею, як ви думаєте?

Він глянув на помічника, і в тому погляді Петик зумів прочитати, що його невгамовний начальник знову задумав якийсь черговий «геніальний» план.

— Ви ж самі докоряли мені, що я не турбуюсь про ваше культурне дозвілля, — Макс заметушився, одягаючись, і позвав Лізу.

Музей знаходився в старій фортеці, займаючи два невеличких приміщення. Це був навіть не музей, а щось подібне на

складське приміщення, де лежали в безладі рицарські лати. Схоже, що міська влада не дуже переймається проблемами цього закладу. Охороняв музей старий підсліпуватий щур на прізвисько Купон. Зарплатню йому виплачували нерегулярно, тому Купон, щоб якось прогледуватись погриз майже всі дерев'яні меблі музею. Він, мабуть, погриз би й експонати, якби вони не були залізними.

Ось саме залізні рицарські лати й зацікавили Макса. Він подумав, що, одягнувшись у це залізяччя, можна сміливо атакувати острів. Їх не зможуть покусати Дагові пси, і навіть кулі не проб'ють це унікальне вбрання.

Петик з Лізою були не в захваті від нової ідеї свого начальника. Прогулюватись на такій жарі в залізних латах не вельми приємне заняття. Але вони знали, що сперечатись з Максом у подібному випадку — справа даремна.

Біля входу до музею вони побачили Купона, який мирно спав, сидячи на стільці. Ліза нахилилась до нього, щоб розбудити, та Макс зупинив її. Він засумнівався, чи погодиться цей щур видати їм на деякий час свої експонати?

Якраз у цю хвилину Купон розплющив заспані очі. Побачивши перед собою жабу, він закричав:

— Геть звідсіля! Мені тут жаб тільки не вистачало! Самому нічого їсти...

Побачивши ще двох осіб, Купон пом'якшав. Він здогадався, що це відвідувачі музею, а сюди давно ніхто не навідувався, тому лишня копійчина за квитки йому не завадила б.

— Заходьте, будь ласка, заходьте. У нас дуже гарний музей. Ось погляньте, які чудові тут експонати... — він підняв із підлоги покритий пилюкою рицарський шолом. — Такого ви ніде більше не побачите...

Почувши, що прибулі хочуть взяти експонати напрокат, Купон спочатку запрячався, але не надовго. Його переконали й гроші, які йому запропонував Макс, і посвідчення детектива.

У літній спекотний день, гримаючи залізними латами, ішли вулицею міста три особи. На шоломах у них розвівалось

розкішне пір'я, а перед собою ці диваки тримали величезні, важкі сокири. Здивовані перехожі показували на них пальцями та сміялися. Це видовище справді було кумедним, ураховуючи страшну спеку. Натягувати на себе важке залізо в таку жару міг тільки божевільний.

Саме такими божевільними й почували зараз себе Петик з Лізою. Нова ідея їхнього начальника знову виявилась, м'яко кажучи, невдалою. Піт струмками стікав із них, заливаючи очі. На асфальті за ними залишались мокрі сліди. І за що таку кару вони змушені були терпіти?

Їх оточила зграя бродячих собак. Голосно гавкаючи, собаки хапались зубами за залізні лати. Собак змінила не менша зграя галасливих малюків. Ці почали жбурляти в рицарів камінням. Із шолому Лізи камінець зрізав розкішну пір'їну, а Петик, отримавши удар каменем по шолому, ледь не звалився на землю. Гул від ударів по залізу був таким, що від нього закладало вуха.

Один Макс стійко витримував подібні знущання, будучи впевненим у своїй правоті. Треба, в кінці кінців, вирішити проблему з тим островом і з самим Дагом. Вони, не дивлячись ні на що, усе ж нападуть на ненависний острів і виженуть звідтіля противника! Виженуть, або загинуть!..

Невдовзі між домівками показалось озеро. Переправитись на острів можна було, скориставшись стареньким рибальським баркасом бобра Стомбура. Детектив рвався негайно переправлятися, але Петик зумів його відмовити від такої поспішності. Ця гарячковість могла їх погубити. Ліпше дочекатись ночі, а потім напасти несподівано. За всіма законами військової тактики й навіть стратегії, план Петика мав свої переваги, тому Макс погодився трохи потерпіти.

Решту дня вони провели в офісі в приготуваннях, начистивши до блиску лати. А коли наступила ніч, стомлені воїни несподівано поснули.

Важко зараз сказати, що їм снилося. Їхні сни перервав серед ночі якийсь потужний гуркіт, що доносився з озера.

Макс, прокинувшись, подумав, що це гуркіт їхнього бою з охоронцями Дага. Цей бій насправді йому тільки-но снився. А Петик, який рідко бачить сні, підбіг до вікна й голосно закричав:

— Вулка-а-ан!.. Там — виверження вулкану!..

Традиційне свято міста

Традиційне свято міста проходило, як і рік назад урочисто, гучно та весело. Особливого забарвлення сьогodнішньому торжеству добавляло весілля відомого у місті детектива Макса з Ізабеллою — дочкою не менш відомого адвоката Щиги.

Усі якось забули про недавні жажливі події, які відбулися на острові. Розповідають, що вулкан майже повністю зруйнував острів. Він був спровокований будівництвом славнозвісного муру. Таке велике будівництво прискорило підземні процеси, і острів вибухнув вулканом. З усіх мешканців острова дивом залишився в живих один лиш фінансист Даг. Його папугу також ніби десь бачили, але то, можливо, чийсь вигадки.

Фінансист, не стерпівши подібного удару, серйозно захворів. Він знаходився зараз у міській лікарні для божевільних. Його навідував не так давно Щига. Він розповідав, що Даг не впізнає нікого, викрикуючи весь час дивні слова: «Полундр-р-р-ра!.. Сви-стати всіх наве-е-ерх!.. Нам кіне-е-е-ць!..»

А свято продовжувалось, гуркочучи музикою, веселим сміхом та феєрверками. Столи, накриті святковими скатертинами, ломилися від різноманітних напоїв та закусок.

З кухні на візочку викотили традиційний святковий торт. Максу пригадалися тогорічні події, пов'язані з тортом. Тоді постраждало багато гостей, і в першу чергу — його майбутній тесть. Детектив крадькома глянув на Щигу, але той, схоже, уже забув про тодішні пригоди.

Усе ж без пригод не обійшлось й на цьому святі. Хтось із челяді ненароком помітив, що зі столів зникають найліпші страви.

Зникали вони не куди-небудь, а під столи. Він сповістив про це охоронців. Ті не без труднощів, та все ж зловили крадія. Упіймався він якраз під тим столом, за яким сиділи Макс з Ізабеллою.

Таємничим злодієм, який розбурхав крадіжками все місто й не з'являвся з'явиться навіть тут, був добре відомий у своїх кругах агент — Безжалісний. Коли охоронці витягнули його з-під стола й показали Максу, детектив від несподіванки скрикнув. Ось, виходить, кого вони з помічниками так довго та безуспішно ловили.

Виглядав колишній найманець фінансиста Дага жалюгідно. Можливо, саме із цієї причини, а може, завдяки святковому настрою Макс вирішив пробачити агенту його провини. Він подумав, що такий досвідчений боєць, як Безжалісний, може стати ще в пригоді. Попереду в детектива було немало справ, і головна — очистити місто від банди Перевертня. Перевертень хоч і притих на якийсь час, але сподіватись, що він раптом став невинним ягнятком не доводилось.

— Ловіть, ловіть його! — знову почулись крики, і всі присутні поглянули вгору. Над святковим столом живим та неушкод-

женим кружляв папуга Вава. Схоже, що він зголоднів, поневіряючись після подій на острові, а тут на столах стільки їжі.

Вава, покружлявши, сів на стіл якраз біля молодої пари. Поважно крокуючи між тарілками, він відкусив великий шмат торту й, глянувши на Макса з Ізабеллою, несподівано закричав:

— Гірко-о-о-о! Полундр-р-р-ра, гірко-о-о-о-о!..

Кролик Петик потрапляє у безвихідне становище

Зима цього року видалась морозною. Це в повній мірі зараз відчували на собі помічники детектива Макса, які, притаївшись під засніженим кущем, спостерігали за домом відомої в місті меценатки — пані Кручковської. Дошкульний, пронизливий вітер примушував кролика Петика раз від разу кумедно підскакувати та присідати, у такий спосіб зігріваючись. Але й цього він не мав права робити, щоб не викрити місце їхньої засідки.

Справа в тому, що із приватної колекції картин пані Кручковської почали, якимось чином, зникати найцінніші експонати. Тому вона вирішила звернутись до детективів, щоб припинити подібний грабіж. А найкращим детективним агентством у їхньому місті вважалось агентство kota Макса. Хоч Макс і не вважав себе спеціалістом в області образотворчого мистецтва, усе ж відмовити авторитетній у місті меценатці не міг.

Партнери Петика — жаба Ліза і добре відомий у своїх кругах агент Безжалісний тулились зараз один до одного, також потерпаючи від холоду. Знаходились вони під кущем уже години чотири.

Макс залишився, звичайно, в офісі. Він, зручно влаштувавшись у кріслі, ліниво переглядав сторінки глянцевого журналу і смакував гарячою кавою. Петик в цьому був упевненим, добре знаючи свого начальника. Він на мить уявив, як парує в чашечці

гарячий напій, і дуже заздрих Макс, який посилав своїх підлеглих на подібні завдання, зовсім не турбуючись про їхнє здоров'я.

Невеселі думки Петика несподівано перервала Ліза:

— Послухай, Петіку! Я пропоную, щоб ми з Безом швиденько збігли до офісу і принесли в термосі гарячої кави та ще чогось смачненького. Як ти на це дивишся?

Голова Лізи була повністю замотана в пухнастий шарф, з під якого виглядали її великі очі. Петик змушений був погодитись на цю пропозицію, оскільки сам відлучатись не мав права, будучи головним відповідальним за результати сьогоднішньої розвідки. Отримавши дозвіл від Петика, Ліза і Безжалісний миттєво зникли за кущем.

Ліза називала Безжалісного — Без, чи ще краще — Безя, бо їй важко було вимовляти довге й незручне прізвище партнера. Макс прийняв цього агента на роботу, враховуючи, що той славився крутим і справді безжалісним до своїх противників характером. Ліза зразу ж взяла над новим співробітником шефство, бо вважала себе вже достатньо авторитетною й досвідченою в їхньому агентстві

Залишившись сам, Петик уважно придивлявся зараз до вікна з відчиненою форточкою, звідки проникав назовні густий пар. Петик уявив собі, що там кухня, і на плиті зараз парує каструлька з гарячим супом на курячому бульйоні, який він особливо любляв. Він навіть потягнув повітря носиком, але до вікна було далеченько, тому Петик не стримався й нишком направився ближче до дому, за яким слідував.

Раптом у квартирі Кручковської увімкнулось світло. Ця обставина його насторожила. Він подумав, що у дім якимось проник той зловмисник, на якого вони так довго полюють. Бо хто ж іще міг там ходити? Кручковської дома не було, це вони знали достовірно. Вона по-п'ятницях завжди відвідувала оперний театр.

Петик забрався на паркан, потім, схопившись за карниз дому, підтягнувся і зазирнув у вікно. На своє здивування, він побачив ванну кімнату.

«Це також непогано», — зрадівши, подумав він.

Із душу лилась тепла вода, від якої запотіло скло на вікні. Промерзлomu на вулиці помічнику детектива жах як закортіло залісти під теплі струмені та зігрітись.

«Врешті-решт, Макс зараз, мабуть, зігрівається гарячою кавою, а я чим гірший?» — подумав Петик.

Він відхилив фортку й доволі спритно забрався всередину, швиденько роздягнувся і з насолодою став під теплий душ. О, це було справжнім блаженством. Гарно намилившись, Петик навіть

прикрив очі від насолоди, та раптом почув чийсь страшенний крик. Розплющивши очі, Петик з жахом упізнав молоду служницю пані Кручковської. Вона, мабуть, вирішила прийняти душ, скориставшись відсутністю хазяйки.

І як вона зуміла пробраться в дім, що вони її не помітили?

Який жах! Що робити!? — розгубився спантеличений помічник детектива. Прикрившись мочалкою, Петик заверещав ще гучніше за служницю й метнувся до вікна, але, будучи вже намиленим, посковзнувся й упав. Швиденько схопившись, він усе ж спробував пролізти через фортку назовні, та чомусь застряв там. Мабуть тому, що тіла, як відомо, від нагрівання розширюються, а Петик встиг уже добре нагрітись.

Не роздумуючи, він метнувся коридором до кімнати, а потім до другої, але, як на зло, вікна в кімнатах виявились загратованими.

— А-а-а-ай... — ще відчайдушніше заверещав відважний помічник детектива Макса й, метнувшись назад, він вибіг сходами на другий поверх. Відчинивши там вікно, Петик залишився стояти в ньому, усе ще голосно волаючи. Плигати вниз було бязко, а повертатись ще раз на очі служниці в такому вигляді він соромився.

Саме цю картину й побачили сусіди Кручковської. Вони навіть визвали поліцію, подумавши, що це крадій забрався в дім за картинами. Тільки не зрозуміло було, чому він голий, і чому так голосно репетує. Уже й поліція приїхала, і Макс з Лізою й Безом устигли примчати, а Петик усе стояв у вікні, продовжуючи горланити.

Потім, коли все скінчилось, Макс допитував помічника, чого він так репетував. Невже налякався служниці? Що міг відповісти на це Петик? Він і сам дивувався своїй поведінці. Після цієї пригоди жителі міста ще довго насміхались над невдачливим помічником детектива.

Усе ж замовлення Кручковської треба було виконувати за будь яких обставин, хоч зробити це виявилось набагато трудніше, ніж уявлялось Максусу. Авторитет його чудового агентства

міг постраждати, тому допустити цього не можна було ні в якому разі.

Наступний план по затриманню крадія розроблявся особливо ретельно. У офісі агентства кипіла робота день і ніч. Зрештою, детальний план операції було завершено. Макс дозволив помічникам трохи відпочити, а коли стемніє, приступити до виконання запланованого. Діяти помічникам детектива потрібно було акуратно і рішуче, бо ще одну невдачу Макс їм не пробачить. Вирішальну роль в операції знову доручили Петіку. Макс суворо попередив помічника, щоб більше ніяких роздягань чи ще якихось дурниць той не робив. Досить ганьбити їхнє агентство.

Наступна ніч виявилась напрочуд темною. Небо було затягнуте густими хмарами, через які не міг проникнути жоден промінчик місяця. Петик, Ліза й Безя обережно забрались через огорожу на подвір'я дому пані Кручковської і затаїлись за високим розлогим ясенем, гілляки якого торкались аж даху споруди. Саме цією обставиною мав скористатись спритний Петик, щоб непомітно дібратись до балкону, і там затаїтись.

Макс був упевнений, що саме цієї ночі мають поцупити черговий шедевр із колекції Кручковської. Він ретельно розрахував, з яким інтервалом невідомий крадій робив свою справу, і прийшов до висновку, що траплялось це через кожних шість днів. Саме сьогодні й був шостий день після останньої крадіжки.

Петик повинен спробувати затримати крадія всередині приміщення, на місці злочину, а якщо це не вдасться, то Ліза з Безом, заблокувавши вихід із дому, напевне впіймають його там. Здавалося, що враховані всі можливі несподіванки і, нарешті, можна буде святкувати перемогу. Через зашторені вікна третього поверху наші лазутчики побачили, що там хтось ходить.

Петик зі спритністю кішки заліз на дерево й обережно, тримаючись за гілку, заплигнув на балкон. У домі панувала тиша. Через вікно чути було тільки ритмічне цокання маятника настінного годинника. Вікно, на щастя, виявилось напіввідчиненим. Петик, приготувавши міцну мотузку, якою повинен пов'язати

крадія, з криком: «ага, попався!» відчинив вікно...

У кімнаті, як не дивно, стояла тиша, навіть зупинилось цокання годинника. Але раптово ввімкнулось світло, і спантеличений Петик побачив перелякану тую ж служницю. Вона, мабуть, збиралась лягати спати і стояла зараз роздягнена біля ліжка з широко відкритими від жаху очима.

На мить у кімнаті запанувала німа сцена, а потім у нічній тиші пролунало двоголосе:

— А-а-а-а-а!!! А-а-а-а-а-а!!!

Служниця, звичайно, кричала з переляку, а чого так верещав Петик, навіть важко сказати. Можна тільки здогадуватись, що він закричав із досади, розуміючи, що знову потрапив у простаки, і тепер йому вже не вдасться уникнути покарання від свого шефа. Розвернувшись, Петик переплигнув через перила балкону й полетів донизу, продовжуючи відчайдушно верещати, і маючи всі шанси розбитись до смерті. Але він даремно хвилювався. Унизу його впіймав у надійні обійми агент Безжалісний, який встиг підхопити його на льоту.

Усе ж радіти з цього приводу не було часу, бо раптом із підвального приміщення дому з шаленим гавкотом вискочило кілька злющих псів, які кинулись наводити порядок у дворі. Треба сказати, що пані Кручковська, не дуже сподіваючись на найнятих детективів, придбала більш надійних охоронців — оцих псів.

У дворі навколо дому почалась справжня погоня. Вірні помічники детектива Макса чимдуж утікали, а розлючені пси їх наздоганяли. І таки наздогнали б, але детективи, несподівано нашттовхнувшись у темноті на того ж ясеня, швиденько заплигнули на нього.

Щоправда, не всі встигли заплигнути, бо Безжалісного пси зуміли вхопити за полу плаща, і тепер кромсали зубами ту одяжину, добираючись до самого хазяїна. Грізний агент Безжалісний відбивався ногами від нападників, але вони цього не злякались. І дуже важко йому довелося б, якби не Ліза, яка закричала з дерева:

— Безя! Та покажи псам своє «чудове» личко, і вони залишать тебе в спокої!

Цією підказкою Ліза, мабуть, врятувала життя Безжалісному. Побачивши його покремсане шрамами обличчя, пси на мить оторопіли, а потім, із жалібним скавучанням, заховаались назад до підвалу. Невдахи-агенти, не зволікаючи, спустились з дерева, переплигнули через огорожу й зникли десь у кущах.

Наступного дня всі мешканці містечка із задоволенням обговорювали чергову невдачу Петика, додаваючи безліч пікантних подробиць, які стосувались його самого і служниці. Чи зробив Макс якісь висновки після цієї невдачі, невідомо. Добре, що він хоча б не звільнив їх з роботи.

Продовжуючи й надалі щоночі вартувати в саду біля дому меценатки, крадія вони таки впіймали. Ним виявилась та ж служниця, якій пані Кручковська повністю довіряла. В одну із темних ночей служниця, тримаючи перед собою згорнуту в рулон украдену картину, випадково наштовхнулась на детективів. Побачивши Петика, вона, знову за звичкою здійняла крик, але цього разу Петик у відповідь не став кричати. Він спритно впіймав її і майстерно надів наручники. Макс, Ліза й Безя навіть не втручалися, довіривши товаришу самому виконати затримання зловмисниці.

Служниця влаштувалась на роботу до Кручковської, виконуючи завдання Перевертня. Він, добре знаючи ціну колекції картин меценатки, не міг відмовити собі в задоволенні заволодіти хоча б частиною цього багатства. Але його зловісним планам не довелось здійснитись, бо й тут завадив цьому детектив Макс зі своїми настирними помічниками.

Та про цей епізод, яким міг би гордитись будь-який детектив, жителі міста чомусь забули, а про голого Петика у вікні та все інше, розповідали один одному із задоволенням. Така вже доля в справжніх детективів. Їхні успіхи нікого не дивують, а достатньо раз оступитись, як зразу ж усі починають про це говорити й показувати на невдачу пальцем.

Пригода на лісовій галявині

Жовтенький мокрий листочок надокучливо мерехтів перед очима Петика, заважаючи йому спостерігати за подіями на доволі широкій лісовій поляні.

Але в цю хвилину нічого особливого там не відбувалось. Посередині поляни, потріскуючи, палало невеличке багаття, і якщо в нього не підкинути вчасно хмизу, багаття може невдовзі затухнути. Петик нетерпеливо очікував тих, хто й підтримував вогонь у багатті. Дві темних постаті вже давненько відлучились за хмизом. Петик навіть чув, як вони десь недалеко бродять, збираючи сухі гілочки.

Макс із помічниками витратили немало часу, щоб вислідити це таємне місце, куди, як їм стало відомо, частенько ночами навідувався ватажок жорстокої ватаги Перевертень зі своїми найвірнішими підлеглими. Він ось-ось повинен був і сам тут з'явитись.

Невідомо, чим приглянулась Перевертню ця непримітна поляна. Може він тут згадує своє далеке дитинство, яке пройшло в бідності та поневіряннях. Не виключено, що ця поляна з багаттям, на якому пеклась поцуплена в сусідніх огородах картопля, ще тоді слугувала йому місцем для відпочинку.

Але вірніше за все, Перевертень із помічниками саме тут, де напевно нема жодного випадкового свідка, задумував свої підступні плани. Макс дуже зрадив, провідавши про цю поляну, бо підступитись до Перевертня в його добре укріпленій оселі не було можливості.

Щоб упіймати злочинців Макс розробив детальний і надійний план. Якихось недоліків у цьому плані годі було й шукати. Навіть Петик, який завжди відносився критично до чергових задумок шефа, не міг ні в чому заперечити.

І ось, саме сьогодні Макс вирішив нанести рішучий удар по банді Перевертня, захопивши самого ватажка банди та його найвірніших підлеглих. Ліза з великим шматком міцної рибаль-

ської сітки причаїлась на гілляці розлогого дерева, саме над багаттям. Вона очікувала на сигнал від Петика. Тепло від багаття досягало аж до неї, тому вона знаходилась в ліпшому становищі ніж її партнери. Вони мерзли, затаївшись у кущах, а вона грілася, зручно влаштувавшись на товстій гілляці. Її тільки одне зараз хвилювало, щоб, зігрівшись, не заснути. Ліза була впевнена, що саме від неї та її чітких дій залежить успіх цієї відповідальної операції. Вона зараз дуже пишалась собою. Особливо їй приємно було довести своєму підлеглому — Безі, що саме вона є найкращим агентом у їхньому агентстві. Бо Безжалісний, як їй здалося, намагався в останній час звільнитись від її опіки і навіть випередити її, отримуючи від Макса дуже відповідальні доручення.

Ось і сьогодні Макс доручив Безжалісному слідкувати, коли під'їде на своєму розкішному лімузині Перевертень. А як тільки він залишить машину, підкрастися й пробити шилом усі колеса, щоб не дати бандитові жодного шансу втекти.

І все ж, Ліза вважала, що в неї сьогодні найбільш відповідальне завдання.

А тепло від багаття все долиняло до неї, і Ліза вже зовсім розслабилась та розм'якла на гілляці. Вона таки, мабуть, заснула б, але саме в цю хвилину на поляні з'явились помічники Перевертня з великими оберемками хмизу. Вони, розповідаючи щось один одному, весело хіхікали, а, підкинувши хмизу в багаття, розляглися поруч, очікуючи боса.

Макс, знаходячись недалеко за кущем, був задоволений. Усе йшло за його планом. Бандити, нічого не підозрюючи, поводили себе спокійно. Вони, діставши з кишень кілька картоплин, занурили їх у червоні вуглики багаття та прикрили гарячою золою.

Недалеко пролунав сигнал лімузину Перевертня, який наближався. Помічники, зразу ж посерйознішавши, схопились на ноги. Перевертень появився із-за дерев веселим і схоже, що на підпитку.

Саме в цю хвилину й прозвучав умовний сигнал від Пе-

тика. Він неголосно загукав пугачем: «Угу-гу-гу-гу...»

Перевертень насторожено поглянув уверх... і оторопів. Прямо на нього, голосно квакаючи, з дерева падала величезна жаба.

Ліза, почувши умовний сигнал від Петика, заметушилася, посковзнулася й замість того, щоб накинути на бандитів сітку, сама, репетуючи від переляку, полетіла вниз.

Побачивши це, Петик із Максом на хвилинку розгубилися. Та, зразу ж, отямившись, поспішили на допомогу Лізі. Але саме та хвилина й дозволила бандитам миттєво зорієнтуватись й зникнути в кущах. Коли Петик із Максом підбігли до все ще галасуючої Лізи, на поляні вже нікого не було. Більше того, недалечко прозвучав звук заведеного мотора, і машина, набравши швидкість, віддалилась від місця подій.

І тут, нарешті, на них зверху впала сітка. Борсаючись, детектив із помічниками ледве звільнились від своєї ж пастки. Макс настільки розлютився невдачею, що почав несамовито плигати по багаттю й, не звертаючи уваги на опіки, кричати:

— Як ти могла таке натворити, Лізо!? Невже так важко було накинути на них сітку? Чому замість цього ти сама полетіла з дерева, та ще й зчинила стільки галасу?

Багаття він уже загасив і тепер стояв перед розгубленими, присоромленими помічниками й димівся від підгорілої одежі.

Ліза не знала, що й відпости. Вона винувато опустила очі і два рази тихо квакнула. Це могло означати, що вона вибачилась.

— І нічого квакати та вибачатись! — продовжував лютувати Макс. — Де нам тепер їх шукати?

— А може, ми ще встигнемо їх наздогнати? — подав голос Петик, щоб якимось розрядити обстановку.

На довершення всього з-за кущів з'явився Безжалісний. Виглядав він розгублено.

— А з тобою, що таке трапилось!? — накинувся вже на нього розлючений Макс. — Чому ти не порвав шини на колесах того клятого лімузину!? Я зараз примушу тебе пішки наздога-

няти їх...

І без цього понівечене обличчя Беза виглядало зараз жахливо. Він ледь не плавав, вивертаючи порожні кишені плаща. Схоже, що він таки загубив у куцах те злочасне шило.

Обезсилений Макс присів біля згаслого багаття й почав прутиком виколупувати із золи вже спечену картоплю.

— Сідайте, хоч повечеряємо, — уже більш миролюбно запропонував він, розламуючи гарячу картоплину.

Трикрий випадок із Петиком у середньовічному замку

Карниз будинку, на якому зараз стояв Петик, виявився надто вузьким, і знаходився аж на верхньому поверсі. Петик щось подібне й передбачав, коли Макс картинно розповідав йому, як тут буде зручно та який широкий цей карниз. Було відчуття, що його в черговий раз безсовісно обдурюють. Так воно й сталося. Ще й вітер, як на біду, здійнявся, тому Петіку зараз було дуже й дуже несолодко.

Макс давно планував якось проникнути в цю будівлю, схожу на середньовічний замок, бо саме цю споруду придбав недавно Перевертень. Тепер — це його особиста резиденція. Замок виглядав настільки неприступним, що проникнути якось туди було майже неможливо. Усе ж, залишати Перевертня в спокої і терпіти далі його знущання над мешканцями їхнього міста Макс не збирався. Тим паче, що в нього є достатньо кмітливих помічників, щоб вирішити цю проблему.

В офісі зараз якраз знаходились вони всі. Займалися хто чим. Ліза освоювала ази володіння персональним комп'ютером. Висунувши свого довгого язичка, вона старанно клацала пальчиком по клавішам клавіатури. Агент Безя, зручно розмістившись у кріслі, перелистував сторінки глянцевого журналу. А найдосвідченіший співробітник агентства — кролик Петик, встроївши у вуха навушники, та примруживши від задоволення очі, слухав якусь хітову мелодію.

Саме на агентів Петіку Макс зупинив свій погляд. Йому здалося, що Петик давненько вже не виконував якогось відповідального завдання. Тому, щоб він зовсім не втратив залишків професійних здібностей, Макс вирішив порушити цю офісну ідилію:

— Чи не пора нашому головному агенту Петіку зайнятись справжнім ділом?

Петик висмикнув із вух навушники й насторожився. Він

добре знав свого начальника, тому чекав на чергову його вивітку, яка, як завжди, обернеться для помічника детектива великими неприємностями.

Так воно й трапилось. Прилипнувши зараз до кам'яної, холодної стіни замку, він нащупував ногою хоч якоїсь опори, але даремно.

До верхнього поверху йому вдалося вибратись по водостічній трубі, хоч вона також була іржавою та ненадійною. Але до вікна, яке дуже цікавило Петика, він мусив пробиратись по карнизу. До того ж стіна цього будинку була гладкою, без єдиної шпаринки. Тримайся хоч за повітря.

«Пропаду я отут безславно і, взагалі, задарма», — подумав у відчаї Петик.

Черговий порив вітру підштовхнув його зовсім легенько, але цього вистачило, щоб нещасний помічник детектива відчув, що все-таки падає.

— А-а-а-а-а-а-а, — голосно закричав він, незважаючи вже на конспірацію. Що йому до конспірації, коли під ним зараз безодня в декілька поверхів, а внизу ще й камінням устелена доріжка?

Та в останню хвилину хтось схопив його за полу піджака і зтягнув у відчинене вікно. Його рятувальником виявився підручний Перевертня — здоров'яга Жмих. Вони з Перевертнем крадькома спостерігали за спробами Петика дістатися до вікна, за яким знаходилось секретне приміщення замку.

Звичайно, можна було й не рятувати цього настирливого кроля від падіння. Навпаки, його треба було ще й підштовхнути вниз, але Перевертню було дуже цікаво знати, яким чином у його неприступну резиденцію зумів проникнути лазутчик детектива Макса.

Поки Петик приходив до тями, його прив'язали до стільця й хлюпнули на голову холодної води. Побачивши перед собою тих, за ким він мав сьогодні шпигувати, Петик розгубився.

«Невже мене будуть допитувати?» — з жахом подумав він, спостерігаючи за діями Жмиха, який славився умінням

швидко розв'язувати язики своїм жертвам. У його арсеналі було безліч витончених засобів, з допомогою яких він доби-
вався цілі. Улюбленим засобом Жмиха вибивати дізнання був
звичайний молоток. Він щосили бив молотком по п'ятах
жертви, отримуючи при цьому якесь задоволення. Рідко хто
витримував таку процедуру. Жертва або признавалась у
всьому, або втрачала на довго свідомість.

Петик добре знав про це, тому уважно слідкував, чи не
береться Жмих за молотка. Але Жмих чомусь не поспішав, і це
ще більше насторожило помічника детектива. На Перевертня

він зараз не звертав уваги, хоч той також не відрізнявся здатністю до милосердя.

— Для чого ти сюди пробирався, і що твоєму босу потрібно від нас цього разу? — першим заговорив Перевертень. — Може, йому цікаво в якій костюм я одягнувся чи яка на мені сьогодні краватка? — Перевертень криво посміхнувся, зневажливо поглядаючи на зовсім принішклого Петика.

Що міг йому відповісти помічник детектива? Він і сам не розумів, чому Макс зацікавився зараз Перевертнем. Останнім часом цей бандит ніби не виказував якогось інтересу до детектива. Навпаки, він уникав зустрічі з Максом. І не тому, що так уже перелякався сутичок із ним. Ні. У це ніхто не повірить. Тут було щось інше, а що саме, можна тільки здогадуватись. Можливо, Перевертень хотів приспати пильність детектива і здійснити чергову вилазку до міста та пограбувати там банк чи ювелірний магазин?

Мабуть, саме так і було.

Бандити не поспішали допитувати свою жертву, і в цьому не було нічого дивного. Їм нікуди було поспішати. Тим паче, що відпускати лазутчика на волю Перевертень не збирався. Розвідник Макса зараз знаходився в секретному приміщенні його замку, де знаходились сейфи з награбованим.

Петик це зрозумів уже сам, окинувши поглядом приміщення.

«І чому я не спромігся до цього часу змінити начальника?» — подумав він.

Подібна думка не раз приходила йому в голову, але Петик продовжував слухняно виконувати завдання від Макса.

Перевертень непомітно підморгнув Жмихові, а той, добре зрозумівши хазяїна, взявся таки за молотка.

«Бідні мої п'яточки, — захвилювався Петик, намагаючись звільнитись від пут. — Ні, це востаннє я погодився виконати таке безглузде завдання Макса. Нехай наступним разом сам підставляє п'ятки Жмихові!..»

— Ой-йо-о-о-ой! — заверещав Петик після удару молот-

ком по п'ятці.

Жмих ще раз замахнувся для удару, але в цю мить несподівано почулось голосне: — Ква-а-а-а!..

На підвіконні, нахмуривши брови, сиділа Ліза. Ще раз голосно квакнувши, вона заплигнула на голову Жмиху, і почала гецати на ній наче на батуті.

Жмих намірився поцілити в неї молотком, але Ліза вчасно переплигнула на голову Перевертня. Добряче стукнувши молотком себе по голові, Жмих на якусь мить втратив свідомість і мішком звалився на підлогу.

Тепер уже Перевертень не знав, що робити з цією навіженою жабою. Вона, схопившись лапками за його коротку стрижку, плигала по голові й продовжувала голосно квакати. Він спробував скинути її з голови, та Ліза міцно трималася за волосся й відірвати її можна було тільки разом із тим же волоссям. На додачу, вона ще й приклеїлась до лоба Перевертня липким язиком, укріпившись тут, можна сказати, назавжди.

У такому дивному становищі Перевертень знаходився вперше. По його голові жаби ще не плигали. Він спересердя кинувся до протилежної стіни і з розгону вдарився об неї головою. Так, саме головою, щоб роздавити нападницю.

Здивована поведінкою своєї жертви, Ліза ледве встигла залишити ту нерозумну голову. Удар вийшов могутнім, бо стіна мало не проломилась. Якби Ліза замешкалась, то справді була б зараз розчавлена. Але вона не могла так ризикувати життям. Їй потрібно було виручати з біди свого напарника. Ліза переплигнула через непритомного Перевертня і взялася розв'язувати пута на Петику, продовжуючи щось квакати йому на вухо.

Треба було швидше покинути замок, поки Перевертень зі Жмихом не прийшли до тями. Через двері тікати небезпечно, бо там знаходяться охоронці бандита, і Петику з Лізою довелося знову вилазити через вікно на карниз. Цього разу, тримаючись за Лізу, Петику легше було просуватися карнизом. Водостічна труба, на щастя, їх витримала, не розламалась, і вони благополучно спустилися донизу. А там на них в автомо-

білі вже чекали Макс із Безом.

В офісі, доповідаючи про результати розвідки, Петик ледь тримався на одній ніжці, бо п'ятка на другій ще боліла, тому він, доповідаючи, сердито зиркав на Макса. Але Макс не звертав на це уваги, оскільки доклад Петика його дуже зацікавив. По-перше, Макс упевнився, що замок Перевертня не такий уже й неприступний. По-друге, перша ж розвідка вивела їх на секретну кімнату, яку відшукати, а тим більше побувати там, було неможливим.

«Добре, що я послав у розвідку саме Петика з Лізою, — подумав Макс. — Кролик із жабою без проблем проникли на подвір'я замку, бо хто всерйоз може звернути увагу на якогось кролика чи жабку десь там, у траві».

У замку знову сторонні гості

Дощ лив наче з відра, заливаючи агенту Лізі очі, від чого вона час від часу опускала голову донизу й кумедно трясла нею, позбуваючись докучливих краплин. Ліза не могла скористатись лапками, бо вони зараз виконували іншу, більш відповідальну роботу. Саме з допомогою цупких лапок вона повзла кам'яною стіною уверх до знайомого вже вікна, у яке вони з Петиком не так давно забирались.

Ліза була оперезана великим мотком мотузки, яка дуже заважала їй рухатись. Але позбутись мотузки вона не мала права, бо внизу залишились її менш спритні партнери, які очікували на кінець цієї мотузки, щоб також викарабкатись вверх, до того ж вікна. Темна ніч і проливний дощ мали допомогти лазутчикам здійснити свій зухвалий намір.

Макс навмисне вирішив скористатись сьогоднішньою погодою, розраховуючи, що охоронці в таку зливу нічого не помітять. Йому важливо було мати детальний план внутрішніх приміщень замку, щоб у подальшому успішно проводити розвідку й знати все про наміри Перевертня. Його помічники були

не в захваті від чергової витівки свого начальника. Але що вони могли вдіяти? Така вже в них робота, яку треба виконувати в будь-яку погоду.

Сам Макс не міг брати участі в подібній ризикованій операції, виправдовуючи це тим, що як керівник агентства, він мусив оберігати свою особу від різних ризиків. До того ж, у таку погоду набагато приємніше сидіти в теплому офісі й насолоджуватись гарячою кавою.

Ліза, хвилинку перепочивши, продовжувала вперто рухатись вперед. Ось і потрібне їм вікно. Відчинивши його, Ліза доволі спритно заплигнула всередину будівлі.

Її партнери — Петик і Безя зараз ховались в неглибокій ніші в стіні, чекаючи на кінець мотузки. Одежа на них повністю промокла, тому вони тулились один до одного, намагаючись хоча б так зігрітись. Нарешті, кінець мотузки з'явився прямо перед очима Петика, і вони із Безом, ухопившись за мотузку, швидко дібрались до вікна і також заплигнули усередину приміщення.

Увімкнувши ліхтарики, розвідники Максима розглядали великі сейфи, уявляючи, скільки там нагробованого добра. Особливо Безя зацікавився сейфами. Йому дуже захотілось продемонструвати партнерам своє вміння відкривати подібні сейфи. Він навіть поліз в карман за інструментами, але раптом за стіною почувся якийсь підозрілий шум. Ліза кивнула партнерам, і вони швиденько залишили кімнату із сейфами і заховалися у сусідній кімнаті, а там заховались за великий диван.

«Невже нас таки помітили?» — занепокоєно подумала Ліза.

Як тільки розвідники заховались, в кімнату хтось увійшов і включив світло. Виглянувши із-за дивану, Ліза побачила... самого хазяїна замку — Перевертня. Слідом за ним у кімнату зайшли Жмих і ще один його підлеглий. Перевертень, оглянувши приміщення, почав давати розпорядження:

— Приберіть тут чистенько, і треба переставити меблі. Ця кімната мені потрібна для зустрічі з дуже впливовими в місті

людьми.

Жмих із товаришем негайно прийняли за роботу, підійшовши до великого дзеркала.

— Залиште дзеркало на своєму місці, а ось цю шафу пересуньте в самий куток, — керував помічниками Перевертень.

Розвідники Макса зрозуміли, що потрапили в скрутне становище. Якщо Перевертень викриє їх тут, тоді доведеться їм мати справу зі Жмихом та його молотком. У Петика навіть забили п'ятки від подібних думок.

— Що будемо робити, Лізо? — прошепотів він на вухо партнерші.

Схоже, що Ліза була призначена Максом головною серед них.

— Сидімо тихенько, — прошепотіла вона у відповідь. — Цей диван, мабуть, дуже важкий, і вони його чіпати не будуть.

— Трюмо перенесіть ближче до ліжка, — продовжував розпоряджатись Перевертень.

— А диван будемо переносити на інше місце? — несподівано запитав у Перевертня Жмих.

Перевертень на мить задумався.

— Ні, диван не чіпайте. Перенесіть на середину кімнати оцей стіл, — вимовив він, поправляючи скатертину на столі.

Невдовзі, виконавши всі розпорядження патрона, підлеглі Перевертня пішли, а він ще раз оглянув приміщення, задоволено посміхнувся і, підійшовши до протилежної від дивана стіни, зняв із гвіздка картину. За картиною знаходився потаємний сейф. Перевертень, скориставшись кодом, відкрив дверцята сейфу, дістав звідтіля спочатку червону папку з діловими паперами, а потім доволі велику купу грошей і почав їх рахувати. Схоже, що він любляв це заняття. Його обличчя сяяло від задоволення. Закінчивши цю приємну процедуру, Перевертень заховав гроші в сейф, зачинив дверцята, повісив на місце картину, і поглянув на годинник.

Якраз за дверима почулись чийсь кроки. Мабуть, хазяїн замку чекав сьогодні на важного гостя.

Гостем виявився мер їхнього міста. Лазутчики Макса впізнали його зразу ж. Перевертень із гостем привіталися, розцілувавшись, і сіли на диван.

— Як почуваете себе, дорогенький мій сусіде? — улежливо запитав Перевертень.

— А як може почувати себе майбутній ваш партнер? Звичайно, чудово, — відповів мер, також посміхаючись. — Я сподіваюсь, що ми сьогодні, нарешті, підпишемо наш договір про співпрацю? Чергові вибори мера не за горами, і нам пора добре приготуватись.

— Звісно, звісно підпишемо, — відповів Перевертень, бе-

ручи в руки червону папку. — Тут враховані всі ваші зауваження й побажання.

— Дуже добре, — задоволений мер навіть обняв Перевертня. При цьому, його пальці несподівано доторкнулись до довгих вух Петика, які стирчали за диваном. Відчувши щось м'яке, мер здивовано оглянувся назад, але Перевертень вчасно відволік його, відкривши папку з паперами й взявши авторучку.

Лазутчики Макса ледь не втратили свідомості з переляку. Ліза гнівно, з докором поглянула на Петика та на його вуха. Петик, зрозумівши натяк Лізи, опустив свої вуха донизу й навіть зав'язав їх у підборідді вузликом. Безя, побачивши кумедний вигляд Петика, прикрив собі рота, щоб не розсміятись.

Ліза мусила знову суворо глянути на партнерів, давши зрозуміти, що після закінчення розвідки на них чекатимуть великі неприємності.

Тим часом документи обома поважними сторонами були підписані.

— Треба поговорити й про іншу причину нашої зустрічі, — продовжив розмову Перевертень. — Як ми й домовлялись, я маю бажання заволодіти більшою частиною кварталу старого міста.

— Ну що ж, це чудово, — відповів пан мер. — Єдине, щоб не було проблем із мешканцями будинків...

— Про це можете не турбуватись. З мешканцями «домовляться» мої хлопці. Ми запропонуємо їм покинуті бараки на околиці міста.

— Але не забувайте, що ще є одна небезпека для нас, — пан мер чомусь навіть оглянувся, — не треба забувати про Макса та його пронирливих агентів...

— О, що до цих детективів, я уже прийняв рішення, — Перевертень глузливо посміхнувся. — У мене для них буде приготований гарний сюрприз.

— Що ж, тоді так і зробимо, — відповів задоволений мер. Поважні сторони гаряче потисли один одному руки, обнялись

на прощання, і шановний пан мер покинув приміщення.

Не менш задоволеним залишився і хазяїн замку. Схоже, що для нього ця угода була дуже важливою.

Петик, почувши про наміри поважних панів, ледве не скрикнув від обурення. Його домівка також знаходилась в тому кварталі. Це що, і йому доведеться перебиратись в покинуті бараки? Він так засопів від люті, що Ліза змушена була затулити йому рота.

Перевертень знову відкрив сейф, заховав туди червону папку, закрив сейф, повісив на місце картину і задоволено потер руки. Насвистуючи якусь мелодію, він неспішно одягнувся. Потім, витягнувши із внутрішньої кишені пістолета, перевірів чи він заряджений і, нарешті, покинув кімнату.

Петик наче на пружині вискочив з-за дивану, кинувшись до дверей. Невідомо, що він хотів зробити — чи проломити двері й наздогнати тих негідників, чи ще щось гірше. Ліза ледве заспокоїла його. Розвідники швиденько підбігли до протилежної стіни й зняли картину. Безжалісний, уважно оглянувши сейф, залишився задоволеним. На його понівеченому шрамами обличчі цього разу з'явилась справді задоволена посмішка. Давно він не мав справи з таким складним замком.

— Безя, ти що, знаєш код від цього сейфу? — поцікавилась Ліза.

Безжалісний, посміхаючись, щось прошепотів у відповідь. Схоже було, що йому не потрібні ніякі електронні штучки, він і так справиться із цією залізякою.

Розстібнувши плащ і розкривши поли, Безя продемонстрував партнерам весь інструментарій, який знаходився в кишеньках підкладки. Чого там тільки не було — і свердла, і молоточки, і різної форми ключі.

Петик з Лізою, дивуючись, спостерігали за вправними рухами Безя. Під його руками щось зашипіло, зашкварчало, сейф задрижав і, врешті-решт, його дверцята відчинились. Ліза зразу ж дістала із сейфу червону папку. Треба було сфотографувати всі документи з неї, чим зайнявся Безжалісний, бо в ки-

шені його плаща знайшовся й портативний фотоапарат.

А Петик тим часом не зводив очей із великої купи грошей у сейфі.

— Петику, навіть і не думай! — суворо прозвучав командирський голос Лізи. — Ми не грабіжники, зрозумів?

Зачинивши сейф і повісивши на місце картину, розвідники продовжили виконувати розпорядження Макса.

У замку Перевертня виявилось безліч кімнат, які були практично порожні. Перевертень зовсім недавно придбав цю величезну споруду, скориставшись гарними відносинами з мером. Тому, щоб розвідати все тут і скласти детальний план приміщень, детективам довелось добряче потрудитись. Треба ще враховувати, що в замку знаходились підлеглі Перевертня і багато охоронців.

Наступного дня в місті творились доволі дивні речі. Біля мерії почали збиратись мешканці міста й голосно протестувати проти злочинних дій мера. Справа в тому, що цієї ночі хтось розклеїв по місту копії документів, які повністю викривали недостойні наміри мера. Він, як виявилось, завів підозрілу дружбу з бандитом Перевертнем, а цього мешканці міста не могли йому вибачити.

У місті з'явився дивний жабрак

Ліза з великим кошиком повільно просувалась поміж торговельних рядів ярмарку. Вона вирішила сама закупити сьогодні продукти, тому що Петик із Безем, які зазвичай виконували цю роботу, втратили довіру. Учора вони замість замовлених Лізою делікатесів принесли з ринку тільки стару, пророслу вже картоплю й не першої свіжості сосиски. Макс був не вимогливим до їхнього щоденного меню, але Лізі вже обридло обідати аби чим.

Безцеремонно розштовхуючи покупців, вона прискіпливо

приглядалась до кожного товару, довго й наполегливо торгувалася, доводячи продавців до істерики, а потім презирливо відверталась і йшла далі. Капелюшок на ній перекосився, платтячко пом'ялось, але Ліза не звертала на це уваги. Вона захопилась ярмарковою стихією, і схоже було, що її партнери в офісі сьогодні довго будуть чекати на неї, або взагалі залишаться без обіду.

Усе ж кошик в неї потроху наповнювався, і можна було вже йти додому, але, побачивши кіоск із жовтенькими спілими диньками, Ліза вирішила побалувати сьогодні своїх партнерів отакими ласощами. Уважно приглядаючись до кожної дині, вона, нарешті, вибрала найбільшу й найжовтішу.

Задоволена своїм вибором Ліза взяла диню, але раптом побачила під нею якесь страховисько з величезними зубами й великими жахливими очиськами. Ліза остовпіла від побаченого. Вона зі страху широко відкрила свої не менш великі очі, і ще не відомо, хто зараз виглядав жахливіше — незнайомиць чи вона. Тим часом страховисько піднялось на весь зріст і противно зареготало.

Кинувши кошика з покупками, Ліза, голосно квакаючи та розштовхуючи зустрічних перехожих, кинулась геть звідсіля. Подібного жаху вона ще ніколи не бачила. Не перестаючи квакати, вона ввірвалась до їхнього офісу і, спіткнувшись на порозі, гепнулась на підлогу. Капелюшок покотився десь під стіл, а Ліза наче в конвульсіях біла кулачками по підлозі, не перестаючи противно квакати.

Вкрай здивовані Макс, Петик і Безя не знали вже як би її заспокоїти, а головне — дивувались вони, хто довів їх партнерку до подібної істерики.

— Що з тобою, Лізо?! — уже, не стримавшись, закричав на підлеглу Макс. — Ти що, вирішила нас розіграти подібним чином? І де, скажи на милість, продукти? — Макс навіть виглянув у коридор, але кошика з покупками й там не побачив.

— Які продукти?! — нарешті щось розбірливе прокричала у відповідь Ліза. — Вам би тільки набивати свої животи продук-

тами, а що робиться навкруги — байдуже!

Вона піднялась з підлоги й продовжувала стояти перед партнерами, заплакана й ще досі перелякана.

— Ви хоча б знаєте які на ярмарку ходять страховиська?!
— Ліза витерла краєм платтячка сльози, розмазавши тіні й помаду. — Я ніколи, ніколи більше не піду на ту жахливу яр-

марку!

— Які такі страховиська? — запитали здивовані Петик із Безем. — Ми вчора були там, і ніяких страховиськ не помітили, окрім, хіба що великої свині, яка, зірвавшись із прив'язі, наробила багато галасу та ледь не розчавила нас.

— Це вам здалося, що то свиня, а я бачила страховисько, страховисько... — Ліза знову ледь не заплакала.

— Ну, добре, добре. Заспокойся, Лізо! — почав угамовувати свого агента Макс. Він подумав, що на ярмарку Ліза, мабуть, побачила скомороха, чи якийсь балаган. Він посадив Лізу в крісло й сам налив їй чашечку кави, чого раніше ніколи не робив. Завжди було навпаки — його підопічні виконували цю роботу, подаючи йому каву.

Лізі була приємною подібна увага начальника, і вона, нарешті, заспокоїлась.

На сьогодні якихось важливих справ у них не передбачалось, тому Макс запропонував навідатись до кав'ярні знайомого їм хом'яка Зюні. Усі зразу ж погодились. Ліза причепурилась перед дзеркалом і вони, пожвавішавши, вийшли з офісу.

Проходячи повз вітрину великого супермаркету, Ліза глянула на вітрину, і ой.., який жах! — вона побачила там того ж типа, який навіть погрозив їй палицею. Ліза голосно заквакала й хотіла дременути назад до офісу, але Макс затримав її, бо й сам побачив у вітрині жахливого бродягу з головою, схожою на маску африканських дикунів. Вихопивши пістолета, він кинувся до дверей магазину. Як на зло, звідтіля якраз виходила юрба покупців, що затримало його.

Увірвавшись у приміщення магазину, Макс підскочив до вітрини, але там замість бродяги зараз стояв манекен дами в розкішній сукні. Нічого не розуміючи, детектив почав бігати по магазину, розмахувати пістолетом та щось незрозуміле викрикувати, дивуючи своєю поведінкою присутніх. Його партнери ледь заспокоїли свого патрона.

— А що, ви впевнились, що я не придумала того страхо-

виська?! — подала голос Ліза, усе ще оглядаючись.

Весь день, до пізньої ночі Макс із підлеглими прочісували вулиці міста, сподіваючись упіймати дивного жebraка, який набрався нахабності навіть погрожувати їм. Але все виявилось даремним, незнайомиць наче крізь землю провалився. Зрештою, повечерявши в Зюні, вони стомлені повернулись до офісу.

Ночувати вирішили тут, бо Ліза нізащо не погоджувалась покинути офіс. Поглянувши випадково в темне вікно, вона знову угледіла там страхітливого незнайомця, і з переляку ледь не втратила свідомості.

Дивовижні пригоди продовжуються

Три високих дерева з товстими стовбурами стрімко наближались до Лізи. Їй було моторошно, і Ліза на мить заплющила очі. А коли відкрила їх, то побачила, що дерева так само стрімко вже віддалялися від неї. Це повторювалось знову й знову. Ліза здогадалась, що вона знаходиться на гойдалці. Здогадка її заспокоїла. Вона, якщо чесно, давно мріяла погойдатись на гойдалці, і ось така нагода з'явилася. Ліза від задоволення почала весело квакати. Як не дивно, дерева також заквакали, і це ще більше її розвеселило. Вона, добре влаштувавшись на сидінні гойдалки, почала розмахувати лапками, щоб розгойдатись ще сильніше. Ліза знову заплющила очі, але тепер уже не з переляку, а від задоволення. Вона квакала все гучніше, відчуваючи, що дерева відгукуються до неї таким же веселим кваканням.

Розплющивши очі, Ліза з подивом побачила, що тепер замість дерев, весело квакаючи, до неї стрімко наближались, а потім віддалялися її партнери — Петик із Безом.

«І чого вони всі так розквакалися сьогодні?» — подумала вона.

Ліза спробувала дотягнутися до Петика лапкою. І коли

майже дотягнулася, раптом побачила замість Петика того ж страхітливого незнайомця. Його жахливе обличчя було перекошене гримасою. Можливо, це також була посмішка. Ліза так затремтіла, що ледь не зірвалась з гойдалки.

Незнайомиць також заквакав, тільки дуже противно. Він почав щосили розгойдувати перелякану Лізу, яка тепер підлітала вгору, аж над домівками, і вже не квакала, а відчайдушно верещала. Вона з жахом відчувала, що не може втриматись на гойдалці, а він усе розгойдував.

Урешті-решт, Ліза зірвалась з гойдалки і полетіла кудись у небо, продовжуючи верещати.

Несподівано вона відчула, що її термосять, і відкрила очі. Біля її ліжка стояв у нічній піжамі Петик і намагався її заспокоїти.

— Я його знову бачила!.. — закричала у відповідь Ліза.

Петик, нарешті, перестав її термосити.

— Чого ти розкричалась на весь дім?

— Я тільки-но бачила того жебрака, — Ліза схопилася з ліжка й метушливо почала одягатись. — Пішли швидше, щоб він не втік...

— Як це... пішли? — Петик поглянув на темряву за вікном.

Але Ліза вже вибігла з кімнати, і довелось йому таки поспішати за нею. Петик навіть не встиг переодягнутись. Він, плутаючись у довгих штанинах піжами, намагався наздогнати Лізу, але вона мчала вперед, наче з ланцюга зірвалась.

— Лізо-о-о-о, зупинися! Тобі все те лишень приснилось, — закричав удогін їй Петик. Йому менше за все хотілось зараз кудись бігти.

Вітер поніс його голос десь далеко, услід за невгамовною Лізою. Петик здивовано побачив, що вони забігли в якийсь парк, а може, це уже справжній ліс. Йому страшно стало за Лізу, щоб з нею чого не трапилось. Петик на мить зупинився, відчувши, настільки сильний вітер здійнявся надворі. Деревя під його поривами гнулися аж до землі. Десь далеко ляскали незачинені хвіртки і голосно гавкали собаки. Небо заволокло

важкими дощовими хмарами.

«Хоч би дощ не пішов», — подумав Петик.

Ніби, почувши його думки, з неба хлинув проливний, холодний дощ. Зрештою, Петик, послизнувшись, покотився з високого пагорба вниз.

— Ой-йой-йой-о-о-й! — заверещав він, наколовшись на якісь голки.

Ті голки належали давньому знайомому Петика — їжачку Гочі. За хвилину до цього, саме так, або ще й гучніше верещала Ліза, також наколовшись на ці голки. Усе це трапилося, коли Гоча вийшов із домівки, щоб прикрити хвіртку, яка голосно ляскала, заважаючи йому спати.

— Що з вами сьогодні робиться?.. — невдоволено пробурчав Гоча. Він допоміг підняти Петика, прислонивши його до Лізи, яка все ще нервово здригалась та стогнала. — Ви що, вибігли в таку неgodу на прогулянку? — продовжував дивуватися їжак. — Не могли зачекати ліпшої погоди? Та й ніч уже надворі...

— Яка там прогулянка!.. — нервово відповів Петик, ховаючись від дощу під стріху домівки. Він так розлютився на Лізу, що не бажав навіть стояти біля неї. — Оця божевільна жаба зірвалася з ліжка і помчала невідомо куди та для чого, а я мусив її наздоганяти, щоб не заблукала! Бо мені ж потім довелося б розшукувати її...

— Так, так, — Гоча відчинив двері домівки, пропустивши туди незваних гостей. — Дивина та й годі. Чого вам ночами не спиться?..

— А ти запитай у неї! — Петик кивнув на Лізу. — Їй, бачте, сняться жахливі сни, а ми мусимо терпіти незручності через це! Розкажи тепер, розкажи нам нарешті, що тобі приснилось та які незнайомці привиділись!

— Чому — незнайомці? — Ліза сіла на стілець, витираючись рушничком, якого їй запропонував Гоча. — Я бачила одного незнайомця, якраз того самого жебрака.

Вона подала рушничка Петика й продовжувала:

— Не могла ж я залишатись спокійною, коли побачила перед собою те страховисько?

— Ти так нічого й не второпала, — Петик витерся рушничком, повернувши його Гочі. — Тобі той жебрак усього лиш приснився. Зрозуміла нарешті?!

— Не знаю, що тобі самому сниться, але я ще не втратила розуму! — Ліза сердилася на Петика. — Я бачила його так само наяву, як зараз тебе бачу!

— Не сваріться даремно, не сваріться, — почав заспокоювати їх Гоча. Я вже здогадуюсь про кого ви говорите. Я сам уже

пару ночей зустрічав на доріжці біля моєї хатини якогось дивного жабрака зі страшною головою, схожою на маску. — Гоча дістав із шафи постільну білизну, — але зараз давайте будемо спати, а ранком щось придумаємо.

Ліза спала дуже неспокійно, часто квакаючи та схоплюючись кудись бігти. Петик заздрих зараз Максу та Безі, які відпочивають, не здогадуючись про ці пригоди, а він мусить усю ніч слідкувати за Лізою, хоч самому хотілося спати. Зрештою, Петик укутав Лізу простирадлом наче дитину в пелюшки, ще й обв'язав міцною мотузкою. Ліза трошки попручалась, але потім заспокоїлась та заснула.

Ранком кмітливий Гоча запропонував розставити на стежині нехитрі пастки. Якщо той незнайомиць десь недалеко бродить, то обов'язково повинен потрапити в одну із пасток. Гоча був упевнений в цьому. Він вважав себе великим майстром у цій справі.

Пастка придумана їжаком виявилась не такою вже й простою. Це була петля з міцної тонкої мотузки. Другий кінець мотузки прикріплювався до верхівки гнучкого дерева. Дерево нагиналось до землі, і його верхівка прив'язувалась до непомітного в траві кілочка. Кілочок знаходився якраз посередині петлі. Коли жертва ненароком наступала на кілочок, дерево, звільнившись, різко розпрямлялось, петля хапала невдачу за ногу і його піднімало вверх.

Надійність пастки випадково випробувала на собі Ліза. Вона топталась біля Петика з Гочою, не знаючи, чим їм допомогти, і ненароком наступила на такий кілочок.

— Ква, ква-а-а! — несамовито закричала Ліза, коли дерево випрямилось, а вона кумедно зателіпалась в повітрі.

— Ось бачите, як надійно працює моя пастка, — зрадів такий нагоді Гоча. — Можете не сумніватись. Тепер ми його обов'язково впіймаємо. Я не потерплю, щоб біля моєї домівки ночами вештався невідомо хто, можливо злодій якийсь!

Лізу від пастки звільнили, і пішли в дім снідати. Та не встигли вони сісти за стіл, як надворі знову почувся чийсь від-

чайдушний крик.

— Попався, попався таки, негіднику! — зрадів Гоча й першим вибіг на вулицю.

Крізь зарості чагарнику Гоча із друзями не зразу розпізнали свою жертву. Високо на дереві теліпався на мотузці якийсь невідомий і голосно звав на допомогу. Побачивши внизу Гочу, Петика й Лізу, постраждалий з погрозами закричав на них:

— Зніміть мене, сякі-такі із цього дерева, бо я заявлю на вас комісару поліції! Понаставляли капканів на дорозі, де ходять порядні громадяни!..

Прибулі впізнали, нарешті, знайомого шинкаря — хом'яка Зюню. Товстенький, наче м'ячик, він ударявся об стовбур дерева й відскакував від нього, продовжуючи обурюватись та погрожувати.

— Мені ще довго очікувати вашої допомоги?! — кричав Зюня. — Спробували б самі повисіти вниз головою...

Стурбований Гоча приніс драбину. Вони обережно зняли шинкаря з дерева й, дуже вибачаючись, почали метушитися біля нього. Застігнули на ньому піджака, підтягнули штанці. Ліза язиком красиво зализала Зюні розкуйовджене волосся та наділа йому на голову картуза.

— Відчепіться від мене! — ніяк не заспокоювався Зюня. — Мені зовсім не потрібні отакі послуги! Я через вас запізнююсь на роботу. До мене зранку в кав'ярню навідується постійні клієнти. А я не звик примушувати їх чекати тільки тому, що ви, від нічого робити, розставляєте отут свої пастки!

Що могли йому відповісти Гоча, Петик та Ліза? Ліза спробувала, вибачаючись, тихо квакнути, але це ще більше розізлило ображеного Зюню.

Зрештою, Петик з Лізою попрощались з їжачком і поспішили вслід за шинкарем, сподіваючись також поснідати в нього, бо через оті пригоди та переживання таки зголодніли.

Відважні помічники Макса заслужили відпустку

Приміський вокзал нагадував зараз розбурханого мурашника. Стояв людський гамір, гудки прибуваючих потягів, а тепер, в довершення всьому — і голосне, веселе квакання. Ліза раділа більше за всіх, отримавши нарешті право на відпустку. Макс, хоч і без бажання, але змушений був піти на подібний крок, бо відчував, що його підлеглі таки притомилися останнім часом. Втома його агентів могла погано вплинути на результати роботи.

Варіантів, куди поїхати у відпустку було декілька. Безі захотілось провідати місця своєї юності. А було це в теплих чудових краях Сицилії. Петик мріяв відпочити в не менш чудовому місці — на Лазурному березі у Франції, про що вчитав недавно в газеті. А ось Ліза, не розуміючи, що то за краї такі й що там хорошого, забажала поїхати у відпустку до своєї бабусі, яка мешкала в невеличкому селищі із привабливою назвою — «Відлюдки». Ніякі вмовляння її партнерів на неї не діяли. Ліза й слухати не хотіла про якісь там Сицилії та Лазурні береги.

Довелося Петіку та Безі піти на поступки дамі, і погодитись.

Сам Макс вирішив продовжувати працювати, хоч його підлеглі чудово знали, яка то буде робота — він буде днями сидіти в забігальниках, удаючи із себе великого трудягу.

Підійшов потяг, і пасажири кинулись активно заповнювати вагони. Наші відпускники не відставали від них. Петик і Безя майже не мали багажу — у кожного по одному маленькому саквоюжу, але Ліза набрала у відпустку стільки речей, що невідомо було, як усе це поміститься у вагоні. Вона, голосно квакаючи та розштовхуючи пасажирів, завантажувала своє добро, покрикуючи на партнерів щоб активніше допомагали їй.

У вагоні, якимось дивом розмістивши свій багаж, Ліза

продовжувала квакати, вимагаючи від провідників щоб обслуговували перш за все її.

Петик та Безя, вкрай змучені кваканням своєї партнерші, нарешті, лягли спати, принципово відвернувшись від Лізи та затуливши вуха ватними тампонами. Заплющивши очі, кожен із них уявляв собі зараз, як чудово їм відпочивалося б на кращих курортах Європи, де плещуться лагідні, теплі прозорі хвилі й зігріває гарячий, жовтенький пісочок.

У подальшому особливих пригод у дорозі не було. Прибули вони на кінцеву станцію вчасно й благополучно. Це, мабуть, завдяки тим же ватним тампонам, бо Ліза всю дорогу не могла вгамуватись і не закривала рота, геть замучивши решту пасажирів. Мабуть тому, під кінець дороги у вагоні залишились тільки одні помічники детектива Макса.

Опинившись на маленькій станції, навіть не станції, а на якомусь занедбаному полустанку, Петик із Безем зрозуміли, що це, як говорив відомий літературний герой, не Ріо-де-Жанейро. Навколо не було жодної душі, і навіть дивно було, як потрапив сюди їх потяг. Хоча, колія тут усе ж була, але склалось таке враження, що тут уже кінець світу.

Засмучені побаченням Петик із Безем присіли на валізи й обоє гірко зітхнули.

А Ліза навпаки, раділа наче дитя, весело квакаючи та підплигуючи на коротких лапках.

— Лізо, куди ми потрапили, і де твоя бабуся? — запитав, нарешті, Петик.

— Не турбуйтеся, до селища бабусі нам доведеться піти трошки пішки, — безтурботно відповіла Ліза, намагаючись закинути собі на спину багаж. — Тут недалеко, перейдемо тільки через оцей лісочок.

Лісочок, на який показала Ліза був схожий на безкрайню тайгу, бо він оточував цю маленьку станцію, і йому, схоже, не було кінця.

— Ви, що, ніколи не ходили в туристичні походи? — здивовано запитала Ліза. — Тоді вам дуже пощастило. — Вва-

жайте, що ми туристи, і на нас попереду очікують чудові, захоплючі пригоди, — продовжувала весело квакати Ліза, направляючись ледь помітною стежечкою в сторону лісу.

Із собою вона прихопила лиш частину свого багажу, тому Петіку з Безем довелось загрузити на себе все, що залишилось і поспішати вслід за невгамовною партнеркою. Петик, якщо чесно, боявся лісу з його дикими звірами, які полюбляли пожитись чомусь саме кроликами. Тому, поглядаючи з острахом на густі чагарники, Петик остаточно впевнився, що цьогорічна відпустка буде зіпсована повністю.

— Лізо, нам довго ще плентатися цими жахливими заростями? — запитав він.

Ліза зупинилась на хвилику, оглянувшись в різні боки й, нарешті, упевнено показала напрямок уліво, де ліс був ще густішим.

— Я згадала, незабаром ми побачимо невеличке озерце, біля якого й знаходиться селище бабусі, — відповіла Ліза, продовжуючи безтурботно поквакувати та по-дитячому підстрибувати, примудряючись дорогою ще й зривати квіточки в подарунок бабусі.

Отак вони й забрались в зовсім уже непрохідні зарослі. Петик і Безя з жахом запідозрили, що їхня партнерша таки заблукала.

— Лізо, ти коли в останнє провідувала свою бабусю? — запитав Петик, відчуваючи підозріле тремтіння в колінках та прижимаючись до Безі.

Ліза на мить задумалась, почухала потилицю й невпевнено відповіла:

— Якщо чесно, я ще ні разу не була в бабусі в гостях, але це не має ніякого значення, — вона також лякливо оглянувшись на темні кущі. — Бабуся недавно написала мені листа, де доволі детально описала всю цю місцевість, і як її знайти...

— Що ж, я вас поздоровляю! — Петик скинув зі спини важкий багаж і стомлено присів на нього. — Ми таки заблукали в цьому лісі, — він із докором поглянув на Лізу.

— А нічого страшного, це навіть дуже добре, — несподівано відгукнулася їїшня безтурботна подруга. — Уявіть собі, що ми — справжні туристи. А якщо так, то давайте розпалимо костер і заночуємо біля нього. Це так буде романтично...

— Нічого собі — романтика!.. — Петик знову підозріло оглянувся на зарості. — Тут, напевне, безліч вовків, ведмедів та іншої звірини, — він поглянув на Безю з надією на співчуття.

Але що обнадійливого міг відповісти йому агент Безжалісний?

Раптом зовсім близько прозвучав грізний рик якогось звіра.

Перелякані туристи кинулись хто куди рятуватися. Петик, не роздумуючи, заплигнув на ближнє дерево, миттєво забравшись на самісіньку верхівку. Безя метнувся до ближнього куща й зайняв там оборону, загрозово виставивши перед собою міцні кулаки. А Ліза, зразу ж утративши безтурботність, заповзла під клунки свого ж багажу, радіючи, що назбирала їх у дорогу так багато.

Почувши себе в безпеці та, дуже розсердившись на невідомого звіра, вона у відповідь не менш грізно квакнула, демонструючи противнику, що його ніхто тут не боїться.

Десь аж під ранок, нічні звуки в лісі затихли, і відпускники, заспокоївшись, розпалили невеличке багаття, щоб зігрітись та приготувати сніданок. Ліза, як справжня господиня, розстелила скатертину і накрила чудовий, можна навіть сказати — святковий стіл. Тут були й мисливські ковбаски, і вареники з вишнею, і голубці зі сметаною, а наостанок вона дістала великого термоса з гарячою кавою. До кави в Лізи знайшлися цукерочки та смачненькі ватрушечки.

Петик із Безем, побачивши цю розкіш, перестали вже ображатись на партнершу.

— Ну що ж, смачного вам, — побажала їм Ліза, зручніше вмощуючись біля скатертини.

Аромати від щедро накритого столу швидко розповсюдились довкола, а це означало, що їдоків скоро може прибави-

тись. Так воно й трапилось. Кущі біля них зашаруділи, зарухались, і звідтіля появився, облизуючись, сіренький зайчисько, а вслід за ним ціла гурба лісової звірини.

Петик, Безя та спантеличена Ліза не встигли отямитись, як з-за великого куща з'явилась голова сірого й, схоже, що дуже голодного вовчиська. Поруч із ним звідтіля ж висунулась величезна голова бурого ведмедя, і пролунало вже знайоме жакливе ревіння...

— А-а-а-а-ай!!! — заверещали в три голоси відпускники й кинулись втікати подалі від свого сніданку.

Першим утікав, переплигуючи через колючі зарості відважний агент Безжалісний. За ним, галасуючи так, що було чути, мабуть, далеко за лісами та полями, мчав, кумедно підстрибуючи, кмітливий помічник детектива Петик. А вже вслід за Петиком, квакаючи, плигала агент Ліза.

Вони, геть перелякавшись, набрали таку спринтерську швидкість, що не могли і зорієнтуватись, куди втікають. А жаль, бо стежина, якою вони мчали, раптом обірвалась, і репетуючі відпускники полетіли кудись униз, де попадали в доволі бур-

хливу річку, яка понесла їх поміж великих валунів невідомо куди. Захлинаючись у холодній воді, Петик знову пожалкував, що у свій час не відхилив пропозицію Лізи на ось таку відпустку. Агент Безя, мабуть, був зараз повністю згоден із Петиком, бо він ледь не загубив свого розкішного ковбойського капелюха, і гострі валуни вщент порвали його не менш розкішного плаща.

Що ж, ця відпустка, справді, могла закінчитись для них трагічно, якби не та ж таки Ліза. Їм поталанило з партнеркою, хоч вони частенько цього недооцінювали. Жабі не страшна була водяна стихія. Вона, ухопивши однією лапкою майже бездиханного Петика, а другою — Безю, витягнула їх на берег. Капелюшок на ній висів за спиною на шнурочку, платтячко також потерпіло від стихії, але настрої Лізи ніскільки не постраждав.

— Лізо, де ми?.. — ледь дихаючи, запитав Петик. — Твоя бабуся щось розповідала тобі про цю жахливу річку, у якій ми ледь не потонули?

Ліза, поправивши капелюшка, почала заспокоювати своїх партнерів:

— А чим не сподобалась вам оця чудова річка? — вона зачерпнула в долоню води й випила її, демонструючи партнерам, настільки ця вода смачна, чиста та корисна. — Спробуйте, попейте водички...

— А ми з Безем уже добре напились її, дякуємо, — продовжував незадоволено обурюватися Петик. — Куди нам тепер далі податися, де твоя знаменита бабуся!?

— Не переймайтеся так, я зараз зорієнтуюся, — Ліза оглянулася навкруги й упевнено показала лапкою направо. — Пішли за мною, до селища бабусі вже недалеко.

Невідомо, яким чином Ліза так упевнено вибирала напрямок, не маючи ні компасу, ні якогось іншого приладу. Можливо, вона нюхом відчувала, де її родичка мешкає, якщо в жаби взагалі є нюх. Вона ж, усе-таки, не собака й не кішка.

Вибраний Лізою напрямок виявився занадто вже складним. Ліс усе ще не закінчувався, а місцевість ставала все

більше непрохідною. Деревя тут були чомусь поваленими, наче постраждали від буревію. Якоїсь стежечки чи доріжки тут зовсім не було, тому настрій відпускників від цього не покращувався. Петик жалібно стогнав, пошкодивши собі ніжку, та замотавши її якоюсь ганчіркою. Безя, весь в обідраній одежі, виглядав зараз схожим на жебрака. І тільки Ліза не втрачала оптимізму, весело поквакуючи якусь мелодію.

Несподівано попереду вони побачили лаз, схожий на вхід до печери. Ця знахідка їх трошки підбадьорила. Вони сподівались, що в печері можна буде перепочити. Про їжу вони старались не згадувати, бо весь свій багаж та запаси продуктів із переляку залишили голодним мешканцям лісу.

Забравшись обережно в печеру, стомлені відпускники були зразу ж розчаровані побаченим там. Печера виявилась захаращеною камінням, але Ліза, балансуючи поміж кам'яних брил, упевнено рухалась в глибину печери. Таке складалось враження, що вона тут не вперше, тому Петик із Безем не відважувались її зупиняти. Вони настільки втомились, що не мали сил сперечатись з невгамовною подругою.

— Лізо, давай трошки перепочинемо, — заскиглив Петик, присідаючи на каменя. — І куди ми оце направляємось, невже твоя бабуса мешкає в подібній печері?

— Ви погляньте, як тут цікаво, — не вгамовувалась Ліза. — Коли ми ще зможемо побувати в таких чудових, таємничих печерах?

Ліза зробила ще декілька кроків і знову скрикнула від захоплення:

— Погляньте, яка краса, яка чудова підземна галерея!

І справді, вони зараз опинились в якомусь дивному підземному приміщенні, з високими, засотаними густим павутинням колонами.

— Як жаль, що ми залишили разом з багажем і фотоапарат, — продовжувала захоплюватись Ліза побаченим. — Можливо, ми першими відкрили цю галерею, бо схоже, що тут давно нікого не побувало. — Ліза, радіючи, заплигала по гале-

реї, доторкуючись до кожної колони та до стін, на яких помітні були дивні наскальні малюнки.

Раптом, після її дотику, стіна затремтіла й несподівано розсипалась, відкривши велику статую якогось древнього ідола. Побачивши знахідку, наші відпускники зупинились враженими. Статуя виблискувала жовтим металом, а її великі очі ніби світилися із середини.

Петик із Безем уже й забули про втому, не знаючи, радіті цій знахідці, чи навпаки — очікувати від ідола якихось неприємностей. Раптом вони побачили, як у статуї затремтіли металеві віки, а з її великого напіврозкритого рота почувся підозрілий гуркіт.

Схоже, що вони не навмисне, але потривожили спокій цього велета. Гуркіт усе посилювався, і, нарешті, стіни та колони почали розвалюватись. Величезна кам'яна брила ледь не розчавила Лізу, яка, роззявивши від захоплення рота, продовжувала дивитись на ідола. Упавши, брила розсипалась вщент, здійнявши хмару пилюки.

Петик і Безя, підхопивши тепер уже перелякану подругу, помчали назад до виходу з печери. За ними, зі страшенним гуркотом рушилася галерея, яка проіснувала, мабуть, декілька століть до появи тут невгамовних відпускників детектива Макса. Вискочивши з печери назовні, вони, не зупиняючись, помчали геть, подалі від своєї знахідки.

Нарешті, втративши остатки сил, вони зупинились й оглянулись назад. Там гуркіт ще продовжувався, і таке було враження, що він наближається. Поглянувши ввверх, розгублені помічники Макса побачили, що небо затягнулось темними хмарами й тепер гуркіт уже лунав звідтіля. Невже небесна стихія також образилась на них, і вирішила покарати невдах-відпускників.

Схоже що так воно й сталося, бо із хмар полився проливний дощ із градом, лупцюючи великими льодяними градинами принишклих та геть розгублених порушників спокою цих заповідних місць. До того ж здійнявся сильний ураганний

вітер. Петик з Безем, прикривши собою зовсім обм'яклу Лізу, мокли під дощем, бо захватись тут не було де.

На щастя, гроза промайнула швидко, навкруги все якось раптово стихло, і навіть почулось веселе цвіркання птиць.

— Що це було, Лізо? — знову почав пред'являти претензії до подруги Петик. — І де, скажи нарешті, твоя бабуся?! Я, знаєш, уже мрію її побачити.

Не встиг він це виговорити, як раптом десь здалеку прогрімилі вистріли. Перелякані відпускники, притиснувшись один до одного, зрозуміли, що їхні пригоди ще не закінчилась.

Ще один залп пролунав уже ближче. Виглянувши із-за дерева, Петик побачив, що прямо на них мчить велика згряя вовків. Кудись утікати вже було запізно, тому помічники детектива Макса, заховавшись за товстим стовбуром дерева, кожен заплющив очі, сподіваючись що вовки їх не помітять.

Хоч, якщо чесно, нічого особливого тут зараз не відбувалось. Просто йшла облава на вовків, і мисливці вистрілами за-

ганяли їх у приготовану засідку.

А ось і вони наближаються, у чергове пальнувши з рушниць. Ліза виглянула з-за дерева і раптом голосно й чомусь радісно закричала:

— Бабусю-ю-ю-ю, ква, ква, ква!!!

І справді, наших відпускників оточили зараз здивовані мисливці, а серед них Ліза впізнала й свою родичку, яка також тримала перед собою рушницю

— Лізонько, ти як отут опинилась, ква, ква, ква?! — вигукнула бабуся, і вони радісно обнялися.

Біля невеличкої оселі, серед саду стояв накритий для гостей стіл. Лізина бабуся, радісно квакаючи, розставляла тарілки зі смачними їствами. У неї сьогодні справді велике свято — приїхала її улюблена внучка зі своїми друзями.

Бабуся не переставала радісно квакати, розповідаючи присутнім, що облаву на вовків вони в селищі готували давно, бо ті вовчиська зовсім замучили мешканців селища своїми набігами. І треба ж було такому трапитись, щоб саме сьогодні приїхали такі дорогі гості...

Нарешті, у детективів Макса почалась справжня відпустка. Петик, Безя й Ліза майже щодня прогулювались у чудовому лісі, збираючи ягоди. Бабуся навіть дозволила їм брати рушницю з собою, тому частенько з лісу доносились вистріли та гучні веселі викрики відпочиваючих помічників детектива Макса. Петик і Безя змушені були визнати, що Ліза була таки правою, запропонувавши їм отаку чудову відпустку в бабусі.

Які там Сицилії та Лазурні береги...

Але, нажаль, їхня відпустка уже закінчилась. Пора повертатись в місто, на роботу. Бабуся навантажила їх у дорогу великим багажем з подарунками. Гості пообіцяли бабусі, що тепер вони обов'язково щороку будуть відпочивати тільки в неї, і це бажання справді було щирим.

Потяг прибув на міський вокзал з невеличким запізненням. Макс із нетерпінням очікував на пероні своїх помічників.

Він таки скучив за ними, до того ж і роботи накопичилось багато. Зустріч їхня виявилась дуже зворушливою. Розчулившись, Макс навіть обняв кожного, чим дуже приємно здивував підлеглих.

Багаж завантажили в автомобіль, Макс завів мотора, але Ліза несподівано чомусь заверещала, заквакала і, вискочивши із машини, кинулась кудись бігти. Здивовані друзі побігли за нею, ледь наздогнавши її. Ліза виривалась й продовжувала кричати, показуючи на натовп пасажирів:

— Ловіть його, ловіть!!! Я бачила жахливого жебрака! Лові-і-і-і-ть...

Відвідини знаменитої чаклунки

Ліза, висунувши язика, старанно набирала на клавішах комп'ютера якийсь дивний текст: «Ква, ква. Привіт! Як твої справи? Ква».

Цей електронний лист помчав сіткою Інтернету, і незабаром на моніторі висвітилась така ж дивна відповідь: «Ква, ква. Здрастуй. У мене все гаразд. Ква».

Усе це відбувалось в офісі детектива Макса. Уже майже тиждень проминув, як помічники Макса повернулись з відпустки. Лізу тоді ледь заспокоїли, бо вона все виривалась, викрикуючи, що бачила того жебрака. Можливо й так, але Макс, провіривши на вокзалі всі приміщення, не знайшов його.

Зрештою, усі заспокоїлись, особливо — Ліза. Вона в останній час не відходила від комп'ютера, випадково натрапивши в Інтернеті на невідомого друга. Вони зразу ж порозумілися, бо незримий Лізин знайомий, схоже, також був жабою. Ось і цього вечора, вона наче прикипіла до екрану монітора.

В офісі Ліза знаходилась не одна. Поруч з нею за журнальним столиком сидів Петик, перегортаючи знічев'я старі газетні підшивки. У кутку в кріслі дрімив агент Безя. Біля відчиненого вікна стояв у роздумах сам хазяїн офісу — детектив Макс. Він був

збентеженим невдачами в пошуках невловимого жебрака. Їх в останній час чомусь переслідували невдачі, а Макс не міг із цим змиритись, бо авторитет його чудового агентства був для нього вище за все. Усе ж, таке було враження, що хтось ніби начаклував йому цих неприємностей. Ну, хоч бери й звертайся до якоїсь знахарки, щоб зняла ті чари.

«Якби була живою моя прабабуся, вона б допомогла», — подумав Макс.

Його старенька родичка колись славилась здібностями знахарки. Її навіть прозивали справжньою відьмою. Саме допомога ось такої відьми й не завадила б зараз знаменитому детективу.

— Послухайте, яку цікаву замітку я вичитав, — раптом перервав роздуми Макса Петик. — Десь, за містом у нас мешкає знаменита чаклунка. До неї не гребують звертатись навіть найвищі посадовці міста. Може і нам звернутися до неї? — чи серйозно, чи жартома запропонував він.

Макс, стрепенувшись, вихопив у помічника газету й почав читати:

«... у темну, безмісячну ніч... Три рази повернутись на одному місці... Сплюнути через праве плече сусіда...»

Він виглянув у вікно й схвильовано вигукнув:

— Погляньте, сьогодні якраз безмісячна, темна ніч. Давайте навідаємось до цієї чаклунки. Однаково ж сидимо без діла.

Петик, також виглянувши у вікно, уже пожалкував, що так необачно знайшов цю замітку, розсердившись і на автора замітки, і на газету, яка друкує подібні нісенітниці. Він добре знав характер свого начальника. Якщо тому прийде в голову якась ідея, то він зразу ж береться її втілювати в життя. Ось і зараз, Макс накинув на себе плащ, схопив із вішалки капелюха і скомандував:

— Пішли швидше, бо наступає опівніч, а це, як тут написано, самий зручний час...

Він розбудив, перелякавши, Беза, підштовхнув до виходу

спантеличеного Петика й схопив за комір Лізу, яка й не думала відходити від комп'ютера.

Електронне листування з невидимим другом знаходилось якраз у розпалі, а тут, бачте, так грубо відволікають...

«Ква, ква. Прощава-а-а-ай...» — встигла ще набрати на клавішах останні слова Ліза. Вона не могла второпити, що за необхідність кудись іти в таку темну, холодну ніч. Коли ж їй дорогою Макс усе роз'яснив, Ліза також зацікавилась можливістю поспілкуватися з відомою чаклункою. Вона сподівалась роздобути в знахарки якогось зілля для краси. В її листуванні наступив такий період, коли необхідно вже познайомитись безпосередньо, а для цього Ліза мусила потурбуватись про свою зовнішність. Звичайно, вона була впевнена, що й так виглядає красунею, але скористатись послугами чаклунки було заманливо.

— І що ви таке надумали? — не заспокоювався Петик. — Наче малі діти. Живете у вік комп'ютерів, а вірите в чаклунів...

Тим часом вони благополучно перебрались через хиткий старенький місточок. Стежка, звиваючись змійкою, повела їх у темні хащі лісу. Петик ще раз пожалкував, що йому забаглося переглядати старі газети. Ліпше б сидів тихо та дивився кіно по телевізору.

Невеличка дерев'яна хатина чаклунки з'явилась перед ними так несподівано, наче виросла із землі. Якби не тьмяне світло, що мерехтіло в її маленькому віконці, то вони б і не помітили її.

— Стійте! — скомандував Макс, притримуючи друзів. — Не треба забувати про інструкції, написані в газеті. Повторюйте за мною все, що я робитиму. Він три рази обернувся на місці, і сплюнув через праве плече Лізи.

— Обережно! Дивись, куди плюєшся! — раптом обурився Петик, бо Макс плюнув у темряві прямо на нього.

Усе ж, виконавши вимоги інструкції, вони попрямували до дверей. Макс, на всякий випадок, наказав Безжалісному вартувати біля входу. Невідомо було, що їх очікує там, у хатині. Потім

він легенько постукав у двері, але всередині хатини було напро-
чуд тихо. Потоптавшись хвилинку в нерішучості, Макс відхилив
двері й мало не закричав із переляку. Йому зразу ж на голову,
противно каркнувши, сів великий чорний ворон. Капелюх злетів
із голови детектива й покотився десь під лавку. Ворон гострими
кігтями боляче подряпав йому лоба і ще раз голосно каркнув,
сповіщаючи хазяйку про нічних гостей.

Із-за низенької печі показалась згорблена постать зна-
харки. Побачивши її, прибулі ледь не повернули назад. Переко-
шене зморшками обличчя старої могло налякати будь-кого.
Одежа на ній також немала жодного відношення до останніх
зразків сучасної моди, а те, що знаходилось в неї на голові, вза-
галі не підлягало ніякому опису. То був якийсь плетений із лози
кошик, із дірок якого стирчала солома. У ньому навіть щось квок-
тало, наче там неслись кури.

— Заходьте, заходьте, дорогі
гості, — прохрипіло в її горлі. Голосом те хрипіння назвати не
можна було. — Дуже, дуже добре, що ви навідались до мене,
старої та немічної. Чим можу бути вам корисною? Підійдіть
ближче, я хочу вас добре розгледіти.

Стара, опираючись на ціпок, підійшла до Макса й уважно
заглянула йому в очі. Макс аж затремтів від погляду її прониз-
ливих очиць.

— Так, так, — продовжувала хрипіти знахарка. — У вас, я бачу, накопичилось багато проблем, і моя допомога вам справді потрібна.

Вона відступила від детектива й, човгаючи кривими ніжками, наблизилась до Петика. Петик не знав куди й заховатись від цієї старої. Він тулився ззаду до Макса, але знахарка, схопивши його за лацкан піджака, все ж виволокла на світло. Петик зовсім охляв з переляку. Його довгі вуха, що завжди хвацько стирчали догори, тепер опустились наче пов'яле листя. Сам він також стулився, згорбився та подумки проклинав свою шкідливу звичку читати газети.

— А ви задля чого до мене прийшли? — знахарка уважно заглянула в очі помічника детектива. — У вас я зовсім не знаходжу ніяких проблем. Ви на подив щаслива особа. Я таких безтурботних клієнтів ще не зустрічала.

«Нічого собі — безтурботність! — подумав Петик. — Я ще ніколи не був стурбованим більше. Невже ця стара карга не розуміє, що моя найважливіша турбота зараз — це якомога швидше звідсіля зникнути?»

Втративши будь-який інтерес до Петика, знахарка побачила Лізу. Ліза, у свою чергу, із цікавістю розглядала чаклунку, поки та наближалась. Вона навіть спробувала підплигнути, щоб углядіти, що там квоктає в кошику на голові старої. Знахарка заглянула в очі Лізи і відсахнулась. Величезні немигаючі очі жаби справили на чаклунку неабияке враження.

— Ваші проблеми, дорогенька, також можна вирішити, хоч це буде не так легко, — стара ще раз поглянула на Лізу оцінюючим поглядом. — Так, так. Ви мрієте стати красунею, але краса вимагає великих жертв. Що ж, почнемо якраз із вас. Вона потягнула Лізу до величезного казана, який парував посередині хатини. — Спочатку вас треба викупати в приготовленому по моєму рецепту відварі. Ви готові?

Ліза не встигла у відповідь і квакнути, як знахарка схопила її та жбурнула в казан. Після цього вона зразу ж накрила казан важкою покришкою, мабуть, щоб пацієнтка не передумала. У ка-

зані ще голосніше забулькало, загуркотіло, заверещало, і він задривав, наче збирався розірватись на шматки.

Побачивши, що зробили з його напарницею, Петик ледь не втратив свідомості, а Макс навіть схопився за пістолета. Він, безперечно, зчинив би стрілянину, але йому на голову знову сів ворон.

— Кар-р-р-р! — грізно подав голос охоронець чаклунки. Він, хоч і не дуже боляче, але дзьобнув Маса у лоба.

У цей час знахарка розпочала чаклування над казаном. Вона й кричала, і плакала, і мов коза плигала навколо казана. Від цих рухів у неї з голови мало не звалився кошик, із якого вилетіла перелякана курка.

Закінчивши свій ритуал, чаклунка зняла з казана покрішку. Звідтіля спочатку вирвалось яскраве полум'я, а потім повалив гу-

стий чорний дим. Чаклунка дістала з казана й Лізу, вірніше те, що залишилось від жаби. Це був якийсь клубок жовтої маси, схожої на желе. Усе ж, по жалісному кваканню можна було здогадатись, що це саме жаба.

Чаклунка, не звертаючи уваги на те квакання, схопила з печі глечика, і вилила на жовтий клубок зелену рідину. Після цього вона накрила квакаюче створіння покривалом. Квакання затихло, а те, що знаходилось під покривалом почало швидко виростати. Чаклунка зачекала, поки воно вирросло до розмірів жаби, і зірвала покривало.

Макс і Петик голосно скрикнули, побачивши в що перетворилась їхня Ліза. Вона зараз була схожою на щось середнє між свинею й крокодилем. Це створіння заплигало до оторопілих детективів, і не відомо, чим би це скінчилось, якби чаклунка не накрила цю істоту ще одним казаном. Тепер знахарка, схопивши залізного прута, почала гамселити ним по казану, висікаючи іскри вогню.

Ця процедура продовжувалась хвилин десять. Закінчивши грюкати прутком по казану, та захекавшись, стара підняла казан і, нарешті, те, що знаходилось під казаном стало схожим на Лізу. Вона стояла із широко відкритими вже жаб'ячими очима і надувала щоки. Мабуть, Ліза хотіла розповісти друзям про свої відчуття, а можливо, мала намір розказати чаклунці все, що зараз про неї думає.

Чаклунка, намацавши в кошику на голові ще теплі курячі яйця, по черзі розбила їх об голову Лізи й почала обмазувати її всю аж до ніг. Із рота, ніздрів та вух Лізи роздувались великі бульбашки, які тут-таки лопались, обляпуючи Макса й Піню жовтою липкою масою. Після цього чаклунка накрила Лізу м'яким рушничком і добре витерла її.

І тільки тепер Ліза, нарешті, квакнула так голосно, що задрижали на віконці скляні шибки. Змахнувши із себе рушничок, Ліза кинулась до друзів і заховалась за них, продовжуючи жалібно квакати. Вона, як не дивно, нічим зараз особливим не відрізнялась від тієї жаби, яку перед цим закинули в казан. Але

знахарка залишилась задоволеною своєю роботою. Вона підійшла до невеличкої шафи, дістала звідтіля кілька скляночок, заповнених рідиною, і, загорнувши їх у хустинку, подала Лізі.

— Будете, дороженька, кожного ранку вмиватися настоями із цих скляночок, і ваша краса розквітне, як цвіт на яблуні весною. Добре?..

— Ква-а-а-а! — вирвалось голосне із Лізи, що могло означати тільки одне, — «відчепись від мене, стара відьмо!»

Тепер чаклунка направились до Макса. Щоправда, дорогою її погляд знову зупинився на Петіку. Оглянувши ще раз помічника детектива з голови до п'яток, вона презирливо скривилась. А ось, звертаючись до Макса, чаклунка привітно, настільки це можливо, посміхнулась, очі в неї засвітилися і вона завоктала наче квочка:

— А тепер ваша черга, молодий чоловіче. Над вашими проблемами доведеться попрацювати більш ретельно.

Її «більш ретельно» дуже не сподобалось Максу. У нього не було жодного бажання випробувати на собі те, через що пройшла Ліза. У цю хвилину детектив також незадоволено подумав про погану звичку Петіка вчитувати в газетах різні нісенітниці.

Чаклунка поки не спішила занурювати Макса в казан. Вона два рази плеснула в долоні, після чого з-за печі вилетів великий пугач. У нього одне око було перев'язане чорною пов'язкою, що робило його схожим на пірата. Єдине зряче око пугача також було не таким уже й зрячим, бо він закружляв над присутніми, не знаючи, куди сісти. Зрештою, ледь сам не впав у казан.

Стара, прикрикнувши на нього, показала крючкуватим пальцем на голову Макса. Сюди пугач і сів. Він був важким, дряпався кігтями, і Макс крадькома озирнувся на ледь прикриті двері хатини, маючи намір чкурнути звідсіля. Це, звичайно, виглядало б дезертирством, але терпіти знуцання чаклунки в нього, справді, бажання не було.

Пугач, зручно влаштувавшись на маківці Макса, тихо захропів. Він був уже стареньким, тому де сидів, там і спав. Стара

ще раз нагримала на нього, стібнувши пугача довгим прутиком. Пугач прокинувся, широко позіхнув і взявся за роботу, а саме — дістав із-за вуха білу крейду і почав креслити якісь лінії на лобі детектива. Накреслив кілька ліній уздовж, потім — поперек, а в квадратах намалював хрести й нулі.

«Цей птах, мабуть, хоче пограти зі мною в хрестики-нулики», — з обуренням подумав Макс.

І справді, почалась дивна гра, правила якої детектив не знав. А можливо й добре, що не знав, бо зразу ж утік би звідси якомога далі, і на цьому чаклування закінчилося б. Але задля чого тоді вони сюди прийшли?..

«Ні, потерплю до кінця, — подумав Макс, уважно спостерігаючи за діями чаклунки й пугача. — Якщо вже Ліза не спасувала перед старою, то я тікати, наче переляканий заєць, не буду».

Чаклунка дістала з полиці дитячу рогатку й невеличкий мішечок, у якому знаходились кругленькі камінці. Вона заклала перший камінець у рогатку, натягнула резинки й вистрілила Макс у лоба. Усе це сталось так несподівано, що Макс навіть не встиг ухилитися від удару камінця. Удар виявився досить болю-

чим, і вцілила чаклунка в квадратик із нуликом. Пугач закреслив цей квадратик, а потім дістав із полиці дерев'яний обруч, і наче ошийник надів його Максу через голову на шию.

Чаклунка вистрілила знову, вціливши в квадратик із хрестиком. Тепер пугач звідтіля ж дістав дерев'яну рамку, яку надів Максу також на шию. Гра продовжувалась, тому невдовзі голова детектива аж до маківки опинилась у своєрідній дерев'яній посудині.

Поки на голову Макса надівали то обручі, то рамки, він зумів відчути, що дерево, з якого вони були виготовлені мало різний аромат. Аромат цей дурманив, наганяючи сонливість. Якби на Макса надівали тільки обручі, то він міг задихнутись. Спасали його рамки. Вони утворювали щілини, через які можна було дихати.

Через ці щілини Макс спостерігав за подальшими діями чаклунки. Вона спочатку прогнала з його голови пугача. Потім підійшла до казану й почала виливати в нього зі скляночок кольорову рідину. Від цього казан задимів густим коричневим димом, який чаклунка, дмухаючи, направляла на Макса.

Від диму рамки та обручі почали виділяти липку рідину, що стікала Максу по голові, заливаючи очі. Він відчув, що втрачає свідомість. Усе ж з останніх сил тримався на ногах, щоб не звалитись в той же казан.

Що робилось далі Макс не бачив, але за цим із цікавістю спостерігали його помічники. Чаклунка розклала на столі колоду карт, а ворон повинен був вибирати серед них потрібну. По тих картах чаклунка мала узнавати, що очікує її пацієнта в майбутньому.

Щоправда, ворон спочатку попрямував до мисчини й поклював трошки пшена. Потім голосно каркнув, ніби виказуючи своє незадоволення, і взявся за роботу. Він повільно, ліниво піднімав дзьобом якусь із карт. Чаклунка брала її, кидала в казан та, нахилившись над ним, щось шептала. Після цього дим мінявся в кольорі, і так повторювалось разів десять. Під кінець казан перестав диміти.

Макс, хитаючись, ледь тримався на ногах. Те, що було зараз у нього на голові, нагадувало глиняний глечик, з якого продовжувала стікати липка рідина. Чаклунка схопила Макса за комір і, нахиливши його над казаном, занурила голову детектива разом із глечиком у киплячу рідину. Там зашипіло щось, загриміло, із казана з тріскотом почали вириватись блискавки, а потім почувся крик Макса. Схоже, що йому не сподобалось там, у казані.

Нарешті, чаклунка витягнула голову детектива з казана та, заплескавши в долоні, розреготалась. Що їй так розвеселило, важко сказати, бо голова піддослідного нагадувала зараз якусь безформну масу. Не видно було ні очей, ні носа.

Чаклунка схопила з полиці молоток і щосили вдарила по безформному предмету. Він розсипався на мілкі шматочки, і помічники детектива з полегшенням зітхнули. Перед ними стояв їх дорогий шеф цілим та неушкодженим. Навпаки, він виглядав зараз справжнім красенем — акуратно зачесаним, наче вийшов із перукарні. Тільки очі детектива залишались переляканими. Він розгублено кліпав ними, не розуміючи, чому його друзі так радіють та аплодують. Невже їм сподобалось те неподобство, яке вчинила над ним противна чаклунка?

Макс спробував зрушити з місця, щоб забратись геть звідсіля, але не зумів. Ноги його наче вросли в землю. Він сердито глянув на стару й зрозумів, що чаклування ще не закінчилось.

— Карти показали, молодий чоловіче, що майбутнє у вас чудове, — прохрипіла чаклунка. — Воно настільки прекрасне, що я змушена перевірити, чи насправді це так.

Вона підійшла до печі, розпалила там вогонь, а потім раптом висмикнула з голови Макса волосок. Макс незадоволено скрикнув, але чаклунка на це не звернула уваги. Вона вкинула волосок в піч, від чого там запалало сине полум'я. Вогонь був не гарячим, а навпаки — від нього віяло холодом. Макс заворожено спостерігав за вогнем, відчуваючи, що знову може втратити свідомість.

У печі щось зарухалось, і звідтіля виповзла величезна змія.

Вона по-хазяйськи оглянула приміщення, кілька разів показала довгого роздвоєного язика і поповзла по підлозі хатини, вибираючи собі жертву. Прибулі детективи стояли в оціпенінні, не сміючи навіть дихати.

Зрештою, змія підповзла до Макса, випрямилась так, що її величезна голова опинилась на рівні голови детектива, і уважно зазирнула йому в очі. Вона й обнюхувала Макса, і облизувала язиком, але схоже, що нічого цікавого для себе не виявила. Презирливо скривившись, змія поповзла до Лізи. Вона обвила довгим, гнучким тілом нещасну жабу, ніби збиралась її задушити. Після цього також прощупала Лізу язиком. У відповідь Ліза вистрілила в неї своїм, не менш довгим язиком. Витівка жаби так здивувала змію, що вона розгублено зашипіла й залишила Лізу в спокої.

Тепер на черзі був Петик. Змія, вгледівши його, помітно пожвавішала. Можливо тому, що змії полюбляють куштувати саме кроликами. До котів і жаб вони чомусь байдужі.

— Дуже добре, — прохрипіла чаклунка, спостерігаючи за діями своєї помічниці. — Але я забула вас попередити, про можливі неприємні наслідки. — Стара єхидно захихикала. — Якщо на когось із вас у подальшому житті очікують великі неприємності, то моя помічниця проковтне його. Самі розумієте, щоб потім не мучився. Хи-хи-хи. А якщо ні, тоді всі залишаться живими...

— Ой-йой-йо-о-ой!.. — почувши це, першим заверещав Петик. Схоже, що він не впевнений був у своєму щасливому майбутньому. Заверещавши ще гучніше, він спробував вискочити з хатини геть, але зашпортався й упав.

Змія була розчарована, спостерігаючи, як не достойно поводить себе її клієнт. Потім вона направились до Лізи, але почула у відповідь голосне — «ква-а-а», і якимось зовсім охляла.

І тут, спробувала розрядити напружену обстановку чаклунка:

— Не лякайтеся так, з вами все буде гаразд. — Вона уважно поглянула на вхідні двері. — Але мені здається, що за дверима знаходиться ще один клієнт.

Чаклунка почовгала до дверей і відкрила їх.

— Заходьте, не соромтесь, — звернулась вона до агента Безі. — Давайте станемо на світло, щоб я добре розгледіла вас.

Глянувши на обличчя Безжалісного, чаклунка ледь не впала з переляку. Безя навіть образився на неї. Він, звичайно, знав, що не виглядає красенем, але щоб отак лякатись...

Зрештою, прийшовши до тями, чаклунка ще раз уважно поглянула на Беза. Вона з жалем подумала, що якось допомогти цьому клієнту не зможе. Схоже, що йому вже ніщо не допоможе. Але зразу ж оживилась, звертаючись до Беза:

— А знаєте, у мене вже є один клієнт, чимось схожий на вас, — чаклунка кивнула на велику діжку в куті хатини. Діжка була накрита стареньким рядном. — Більшого страховиська я ще в житті не бачила. Я його тимчасово помістила в соляну ропу, щоб трошки розм'як.

Безжалісному би образитись на стару, але він, несподівано зацікавившись почутим, озирнувся до своїх партнерів, підзиваючи їх ближче. Відсторонивши перелякану чаклунку, Безя зірвав з діжки рядно, і присутні детективи, вражені, побачили голову жебрака в масці африканського людоїда. З нього стікали густі каплі соляної ропи.

Жебрак зі спритністю кішки виплигнув з діжки, намагаючись утекти, але агент Безжалісний не міг цього дозволити. Він майстерно скрутив жебрака, застосувавши один із своїх бійцівських прийомів.

Макс, кинувшись на поміч Безжалісному, зірвав з голови жебрака маску. Під маскою... о диво! — вони впізнали бандита Перевертня. Це було настільки несподівано, що детективи на мить навіть розгубились.

Тільки Ліза не розгубилась і так голосно квакнула, що всі тепер поглянули на неї. Вона підскочила до пов'язаного бандита і з розмаху дала йому добрячого ляпасу. Таким чином Ліза покарала бандита за всі ті переляки, які вона зазнала через його витівку зі своїм отаким переодяганням.

Всі уже здогадались, чому Перевертень переодягався в

одежу жебрака. Таким чином, він намагався залякати надокучливих агентів Макса і його самого. Але, мабуть, впевнившись, що з цього нічого не вийде, також вирішив скористатись послугами відомої чаклунки.

Ось так і закінчилось протистояння знаменитого детектива Макса з бандитом та грабіжником Перевертнем.

Нарешті, у їхньому містечку встановився мир і спокій. Перевертень потрапив за ґрати, а залишки його шайки десь розбрелися, поховалися.

Макс святкував перемогу, і можна було б завершити вже цю історію, але доведеться ще трошки зачекати.

Приблизно через місяць детективне агентство kota Макса й усі мешканці містечка гучно святкували важливу подію — весілля кращого агента — Лізи. Вона виходила заміж за свого комп'ютерного симпатика.

На головній площі міста були накриті столи для всіх бажаних поздоровити молоду пару. Торжество продовжувалось весь тиждень, і закінчилось великим святковим феєрверком.

Зміст

Що було потім?.....	5
Відважний помічник детектива Макса.....	11
Наступні пригоди горе-детективів.....	13
Лузати насіння — це дуже корисне заняття.....	17
Пастка для Перевертня	21
Друга пастка для Перевертня	25
З водоспадом треба поводитись обережно	29
Жаба-меломанка	37
Банкет із сюрпризами	40
Розвідка — справа серйозна	45
Дивне захоплення Петика літакобудуванням	51
Таємне відвідання острова	55
Трагічна пригода з незнайомцем у довгому плащі	60
Відвідання дитячих атракціонів	64
Агент Безжалісний дуже розгнівався	71
Поява в лісі дивного крадія	75
Корисні тренування двох помічників детектива	77
Непрості турботи комара Осі	81
Невдала атака на острів Дага	85
На острові сторонні візитери	87
Чергова розвідка виявилась вдалою	91
Нічні забави двох сомів	96
Зухвали крадіжки в містечку продовжуються	101
Вибухи закінчились трагічно	103
Найважливіша секретна операція	108
Карнавал у містечку вдався на славу	115

Невдалий експеримент із солодощами	120
Пророцтво папуги Вави	126
Традиційне свято міста	130
Кролик Петик потрапляє у безвихідне становище....	132
Пригода на лісовій галявині	139
Прикий випадок із Петиком у середньовічному замку	143
У замку знову сторонні гості	148
Перевертень дуже роздратований і сердитий	153
У місті з'явився дивний жебрак	154
Дивовижні пригоди продовжуються	158
Відважні помічники Максазаслужили відпустку	164
Відвідини знаменитої чаклунки	174

Літературно-художнє видання

Для дітей середнього шкільного віку

Іван Будз

Кіт Макс та його детективне агентство

ФОП Будз І. Ф.

02095, м. Київ, вул. Срібнокільська, 4-139

Тел. (044) 573-77-81

budz.ivan@gmail.com

Свідоцтво внесення до державного реєстру:

ДК № 5823 від 29. 11. 2017